

Jack London

Fiul Lupului

CUPRINS:

FIUL LUPULUI. 7

OMUL CU CICATRICE. 25

PREROGATIVELE PREOTULUI. 38

MONTANA KID. 54

ÎNTREBAREA CEA MARE. 66

MAREA LINIȘTE ALBĂ 84

ODISEEA DIN KLONDYKE. 97

Bărbatul apreciază rareori femeia la adevărata ei valoare atâta vreme cât nu este lipsit de tovarășia ei. Nu înțelege subtilitățile tipic feminine și nici nu-și bate capul prea mult cu așa ceva. Însă în ziua în care tovarășa de viață îi lipsește, în existența lui se face un gol care începe să crească fără încetare.

Bărbatul vrea ceva și nici el nu știe ce anume. În zadar încearcă prietenii să îl vindece prin fel de fel de leacuri miraculoase. Boala se înrăutățește cu trecerea timpului. Evenimentele vieții își pierd tot interesul pentru el. În cele din urmă, într-o bună dimineață, bărbatul înțelege brusc starea lui de spirit.

Acest lucru s-a întâmplat, iată, nu o dată într-un ținut udat de apele Yukonului. Bărbatul respectiv și-a făcut rost imediat de o barcă sau și-a înhămat câinii la sanie și a pornit către sud. A revenit câteva luni mai târziu, însoțit de o femeie, care să-l respecte și să ia parte, alături de el, la muncile dure cu care se îndeletnicea.

Fără îndoială, un astfel de om este egoist, obligându-și femeia să împartă cu el destinul aspru al celui care trăiește într-un ținut aproape sălbatic. Ce fel de tovarășă își poate găsi el însă, ca să-l însoțească și să reziste în condițiile grele de acolo? Scruff Mackenzie era un om născut pe malurile Yukonului. Tot aspectul lui exterior trăda acest lucru. Chipul îi purta urmele celor douăzeci și cinci de ani de luptă neîncetată împotriva unei naturi aspre, sălbatice. În ultimii doi ani, căutase neîncetat aurul care se găsește în locuri foarte greu accesibile omului.

Când singurătatea a început să-l apese, nu s-a mirat prea mult, căci avea o anumită experiență și îi mai văzuse pe alții suferind de aceeași boală. Ca

efect, începu să muncească și mai mult decât o făcuse până atunci. Când fu vara de lungă, se bătu cu muștele și lucră în ținutul aurifer Stuart River, ca să își facă rost de o cantitate dublă de provizii față de cât avea nevoie în mod normal.

După aceea, legând mai mulți bușteni între ei și-a construit o plută, cu care a coborât pe Yukon până la Fort Mile, unde și-a ridicat o cabană frumușică, care se detașa față de celelalte din așezarea respectivă. Mulți au vrut să i-o cumpere, dar i-a respins pe toți și a continuat să își facă pregătirile pentru iarnă, aprovizionându-se pentru două persoane.

Bineînțeles, Scruff Mackenzie era un om cu un ascuțit simț practic. Când avea nevoie de ceva, își procura acel lucru fără a se deranja prea mult în acest scop. Deși învățat cu cele mai grele munci, nu-și plănuiise ca să facă o călătorie de nouă sute de kilometri pe gheață, apoi de două mii pe mare și încă de o mie cinci sute pe uscat, ca să își găsească o femeie. Nu. Viața i se părea prea scurtă ca să acționeze în acest fel.

De aceea porni către câmpia cea întinsă de unde izvora fluviul Tanana, ducând cu sine o încărcătură neobișnuită.

Era un călător neobosit, iar animalele care-l ajutau la transport se bucurau de o rezistență ieșită din comun. Nu doar că făceau față unui efort uriaș, dar nu cedau ușor nici în fața foamei.

După trei săptămâni de drum, ajunse în tabăra vânătorilor indieni ai tribului Sticks, aflată pe cursul superior al fluviului Tanana. Aceștia se mirară de îndrăzneala lui, căci prezența lor îi înspăimânta pe albi. De altfel, destui coloniști fuseseră uciși de indieni care-i deposedaseră de puținele bunuri pe care nefericiții le avuseseră asupra lor. O viață de om nu valora mai mult ca un topor sau o pușcă veche...

Cu toate acestea, Scruff Mackenzie înainta hotărât în mijlocul lor, apelând, în același timp, la sângele său rece, obrăznicia și familiaritatea ce-i erau caracteristice. Îi știa bine pe indieni, de aceea folosea, în comportamentul său, arme atât de diferite. Știa deci să se arate îngăduitor sau să amenințe pe un ton ferm, care nu lăsa loc de replică.

Se duse drept la șeful indienilor, Thling-Tinneh, se înclină înaintea lui și îi oferă o livră de ceai negru și una de tutun. Astfel, câpătă imediat bunăvoința șefului de trib. Apoi se amestecă printre tineri și tinere și îi anunță pe aceștia că avea să dea un pollach, adică o petrecere specifică indienilor, chiar în acea seară.

Pe o suprafață dreptunghiulară, având două sute de picioare lungime și douăzeci și cinci lățime, zăpada fu bătătorită până ce se formă o zonă dură. În mijlocul acesteia se făcu un foc mare, iar pe marginile dreptunghiului uriaș se puseră crengi de brad.

Membrii tribului, cam șaiszeci la număr, își abandonară activitățile obișnuite și, adunându-se din corturile lor, începură să cânte în onoarea oaspetelui lor.

În cei doi ani în care trăise prin regiune, Scruff Mackenzie învățase cele câteva sute de cuvinte mai des folosite de indieni. Le stăpânea și modul de exprimare gutural, le asimilase și întorsătura frazelor.

În acest fel, reuși să le țină un discurs pe placul lor, în care amestecă lucrurile reale cu idolii și metaforele specifice pieilor roșii. După ce Thling-Tinneh și vrăjitorul tribului i-au răspuns în același mod, albul le dăruie diverse lucruri celor din jur și începu să cânte alături de ei. Mai târziu, luă parte la jocul celor cincizeci și două de bețe, la care se pricepea foarte bine.

Pielele roșii îi fumară tutunul și se arătară încântați. Tinerii păstrară însă o atitudine rezervată. Printre ei se găseau luptători îndrăzneți, pe care-i întărrătau și mai mult vorbele bătrânelor fără dinți sau răsetele fetelor ce făceau aluzii la lucruri foarte clare. Îi cunoscuseră puțin pe albi, fiii lupului, cum li se spunea, dar știau că erau capabili de lucruri neobișnuite.

În ciuda aparentei sale indiferențe, Scruff Mackenzie remarcă rezerva lor față de el. Înfășurat în blănurile lui, în noaptea care urmă se gândi serios la ceea ce avea de făcut și își perfecționa planul pe care voia să-l ducă până la capăt. În această vreme, fuma neîncetat, pipă după pipă.

Dintre fetele pe care le văzuse îi plăcea una singură. Era chiar fiica șefului de trib, frumoasa Zarinska! Trăsăturile ei, talia ei, felul în care se purta corespundeau cu tipul de frumusețe specifică femeilor albe, astfel că ea părea o anomalie în mijlocul tinerelor din trib...

Avea să o ia cu el, să o facă soția lui și să îi schimbe numele în Gertrude! Hotărându-se astfel, se așeză pe o parte, închise ochii și adormi lipsit de griji.

Ceea ce voia el nu era lesne de îndeplinit. Trebuia să joace tare. Scruff Mackenzie era șiret și se comporta aparent indiferent față de obiectivele urmărite, lucru care-i cam încurca pe indieni.

Trebuia, neapărat, să-i facă pe acei războinici să înțeleagă că era un vânător neîntrecut și un foarte bun țintaș, astfel că fu laudat de toți cei din jur atunci când doborî un ren american de la o distanță de cinci sute de metri.

Într-o seară îl vizită pe Thling-Tinneh în adăpostul lui garnisit cu piei de ren și de alte animale. Îi vorbi tare și îi oferi tutun cu multă generozitate. Aceeași onoare i-o făcu vrăjitorului, căci știa ce influență avea acesta din urmă asupra celor din trib și voia să aibă un aliat ca el.

Vrăjitorul era însă mândru și rece. Nu reuși să-l cucerească și Scruff Mackenzie se gândi că trebuia, mai curând, să îl treacă pe lista celor care, la prima ocazie ivită, i-ar fi devenit dușmani.

Albul, care nu reușise a se afla vreodată singur cu Zarinska, îi arunca doar priviri înflăcărâte, prin care o înștiința foarte clar de intențiile sale. Ea înțelese și, de fiecare dată când se ivea prilejul ca să rămână singură cu englezul, chema în jurul ei o mulțime de fete, pentru a-i zădărnici planul.

Mackenzie înțelese că îi făcea în ciudă, dar timpul lucra în favoarea lui și el nu se grăbea. Știa că el îi ocupa gândurile și acea presiune psihică, exercitată zilnic asupra fetei, îi servea mai bine planurile ca orice altceva.

În cele din urmă, într-o seară, când crezu el de cuviință că venise timpul să acționeze, părăsi locuința plină de fum a șefului de trib și se duse la cea vecină, unde se găsea Zarinska. Fata stătea în mijlocul femeilor de cele mai diferite vârste, cum făcea de obicei, lucrând la mocasini și la șiragurile de perle.

Când intră englezul, femeile începură să râdă și să glumească, legându-se de numele lui și de cel al Zarinskăi. El le luă pe rând și le dădu afară, în zăpadă, de unde ele fugiră și răspândiră vestea în toată tabăra.

După ce rămase singur, Scruff îi vorbi cu căldură fetei, chiar în limba ei, despre dragostea pe care i-o purta. După două ore, se ridică și plecă.

Se învoiseră: Zarinska avea să vină în cabana omului alb. Rămânea ca el să-i vorbească șefului de trib despre voința lor. Se putea ca indianul să nu fie de acord cu ei... Dacă avea să spună nu? Oricum, fata trebuia să vină în cabana omului alb!

Vru să dea la o parte pieile care formau ușa de la intrarea în locuința ei și să iasă de acolo, când un geamăt de-al ei îl opri să o facă. Se întoarse la ea. Așezată în genunchi înaintea lui, Zarinska, stând pe o blană de urs, îmbujorată, își desfăcu de la brâu centura grea pe care o purta mereu.

Mirat, bănuitor, albul o privi, fiind atent, în același timp, la orice zgomot ce ar fi venit din afară. Mișcarea pe care o făcu ea în continuare îi risipi teama și îl făcu să zâmbească, încântat. Zarinska se ridică, luă din sacul ei un fel de teacă din piele de muflon, împodobită cu mai multe perle care o făceau să strălucească. Îi luă apoi cuțitul cel mare de vânătoare și îl privi câteva clipe cu respect, fiind parcă tentată să îi încerce tăișul cu degetul, după care îi prinse lui Mackenzie arma iar la șold, așezată în teaca aceea nouă.

Mackenzie îi sărută buzele pe sub mustața lui mare. Fata nu se aștepta să fie astfel mângâiată de către alb.

Ducând sub braț un pachet enorm, Scruff Mackenzie se îndreptă apoi către adăpostul lui Thling-Tinneh, fiind observat cu atenție de cei din trib.

Copiii alergau în toate părțile, aducând lemne uscate în locul unde pollach-ul urma să se desfășoare. Un murmur de voci feminine se auzea din ce în ce mai clar, iar războinicii tineri se adunaseră și se consultau, sobri, în vreme ce de sub cortul vrăjitorului se auzeau fel de fel de incantații.

Thling-Tinneh era împreună cu soția lui, o femeie cu ochi jucăuși. De la prima privire, englezul înțelesese că vestea se aflase deja. De aceea intră direct în subiect, după ce depuse darurile lui la picioarele celor doi.

— O, Thling-Tinneh, puternicule șef al neamului Sticks și al ținutului Tanana, îi strigă el, tu le poruncești peștilor, urșilor, renilor și altor animale ceea ce au de făcut! Omul Alb vine azi în fața ta cu un gând bun. De multe luni trăiește singur, cabana lui este goală. Inima lui s-a închis în singurătate, dar suspină după o femeie care să se așeze alături de el, sub acoperișul lui și care, atunci când se întoarce de la vânătoare, să-i ofere o masă caldă... El a auzit lucruri ciudate: pașii furișați ai copiilor și glasurile tinerilor au ajuns până la el... O dată, un spirit i-a tulburat singurătatea în timpul nopții. Corbul, tatăl tău, Marele Corb, tatăl întregului neam Sticks, i-a vorbit astfel Omului Alb:

„Încalță-ți mocasinii, ia-ți armele și pregătește-te de drum. Ia cu tine hrană pentru mai multe zile și încarcă-te de daruri frumoase pentru șeful Thling-Tinneh. Apoi întoarce-ți ochii către locul unde soarele are obiceiul să dispară la mijlocul primăverii. Vei călători până pe pământurile marelui șef. Îi vei oferi darurile tale minunate și astfel Thling-Tinneh, care este fiul meu, va deveni tatăl tău. Sub acoperișul lui trăiește o fată căreia i-am dat viață spre a fi soția ta”.

Astfel a vorbit Marele Corb, viteazule șef! Iată de ce ți-am pus la picioare atâtea daruri și doresc să îți iau fata.

Bătrânul nu se grăbi să-i răspundă. Cu un gest plin de mândrie, își aranjă mai întâi blana ce o purta pe spate.

Când vru să-i vorbească, un om micuț se furișă în locuință și îl anunță pe Thling-Tinneh că adunarea tribului îl aștepta la sfat.

— Omule Alb, căruia noi îi zicem Vânătorul de Mufloni și încă Lupul sau Fiul Lupului! Începu indianul. Noi știm că tu faci parte dintr-un neam puternic și suntem mândri că te avem oaspete la pollach-ul nostru. Însă peștele-rege nu face alianță cu peștele obișnuit și nici Corbul nu se unește cu Lupul!

— Ce vrei să spui? Îi strigă Mackenzie. Le-am întâlnit pe fetele Corbului în casele Lupului! Soția lui Mortimer, soția lui Tregidgo, cea a lui Barnabas, care s-a întors acum două ierni. Am auzit vorbindu-se de bine și despre alte fiice ale Corbului, deși nu le-am văzut.

— Adevărat este ceea ce spui, fiul meu. Sunt însă uniri nefericite, ca a apei cu nisipul sau a bulgărelui de zăpadă cu soarele. Te-ai întâlnit cu Mason și cu tovarășa lui? Nu? A venit aici cu zece ani în urmă. A fost primul dintre Lupi. Îl însoțea un bărbat înalt, drept ca o ramură de salcie, puternic precum ursul, fără păr pe față și cu inima ca luna plină în miez de vară.

— Ah, îl întrerupse Scruff, recunoscându-l pe cel despre care-i vorbea șeful de trib, este Malemute Kid!

— Un bărbat foarte puternic. I-ai văzut vreodată femeia? Este sora adevărată a Zarinskăi.

— Nu, șefule, nu o cunosc. Am auzit vorbindu-se însă despre ea. Mason a fost ucis de un brad uriaș, care a căzut peste el. Își iubea însă mult femeia și i-a lăsat o grămadă de bani. Cu ajutorul lor, ea trăiește acum cu fiul ei în ținuturi mult mai blânde decât acestea și pline de soare în tot cursul anului.

Sosi un alt mesager, care-l chemă urgent pe Thling-Tinneh la adunarea războinicilor săi. Cum Mackenzie îl dădu pe ușă afară pe noul venit, îi zări pe bărbați aplecați deasupra focului care le încălzea adunarea. Le auzi glasurile groase unite într-un cântec bine ritmat și înțelese pe dată că vrăjitorul tribului îi întărâta, stârnindu-le furia împotriva lui.

Se grăbea, de aceea se întoarse iar către șef:

— Iată deci, o vreau pe fata ta! Aici ai tutun, ceai, vase pline cu zahăr, cuverturi groase, batiste mari și frumoase, o carabină, una nouă și bună, cu multe gloanțe și praf de pușcă.

— Nu le primesc, îi răspunse indianul, refuzând cu greutate acele daruri îmbietoare. Tribul meu s-a adunat. Ei sunt împotriva unirii tale cu fiica mea.

— Dar nu ești tu șeful lor?

— Fără îndoială că da, însă tinerii sunt furioși, căci Lupii le iau fetele și ei nu se mai căsătoresc.

— Ascultă-mă, Thling-Tinneh, cu sau fără voia ta, înainte ca ziua să urmeze nopții, Lupul va pleca spre munții de la răsărit și se va îndrepta spre ținutul Yukonului împreună cu Zarinska!

— Înainte să se facă miezul nopții, tinerii mei războinici vor arunca, poate, carnea Lupului câinilor tribului și oasele lui vor fi presărate în zăpadă până ce, la primăvară, neaua va fi topită de soare și vor fi văzute iar de către oameni.

Amenințării i se răspundea printr-o altă amenințare. Chipul bronzat al lui Mackenzie deveni roșu stacojiu. Ridică tonul. Soția bătrână, care până atunci asistasă nepăsătoare la spectacol, se strecură afară trecând pe lângă el.

Brusc, indienii încetară să mai cânte. Se auziră mai multe glasuri vorbind zgomotos. Mackenzie o prinse de o mână pe bătrâna care abia pășise pe zăpada de afară și o trase înapoi înăuntru, silind-o să se așeze pe o blană de urs întinsă pe jos.

— Îți mai spun o dată: ascultă-mă, o, Thling-Tinneh! Lupul moare cu prada încleștată în dinți! Alături de el vor cădea zece dintre cei mai buni oameni ai tăi. Gândește-te că ai nevoie de ei la vânatoare, care de abia a început, ca și la pescuit, peste câteva luni. Cu ce vă va fi de folos moartea mea? Eu cunosc obiceiurile voastre: tu vei avea o parte din toate bogățiile mele dacă fata ta mă va însoți și va fi femeia mea. Dacă mă ucizi, nu uita, vor veni frații mei. Ura lor nu se va potoli niciodată... Și ei sunt mulți! Neamul meu este mult mai mare decât al tău. Asta e soarta. Mai bine acordă-mi ceea ce îți cer și toate lucrurile astea frumoase îți vor aparține.

De afară se auzeau pași pe zăpadă. Mackenzie își pregăti carabina și își verifică pistoalele de la centură.

— Spune da, mare șef!

— Dar neamul meu spune nu!

— Spune da și aceste bogății vor fi ale tale. Apoi îi voi convinge și pe cei din neamul tău.

— Dacă așa vrea Lupul, voi lua aceste daruri. Dar l-am avertizat...

Mackenzie îi împinse toate darurile, își dezarmă carabina și îi mai dădu în plus o batistă de mătase în diverse culori. În acea clipă intră vrăjitorul, urmat de șase tineri indieni.

Mackenzie, frecându-și hainele de ei, trecu printre ei și ieși de acolo.

— Gătește-te de drum, îi zise el scurt Zarinskăi, atunci când trecu pe lângă cortul ei.

După care se grăbi să își pregătească atelajul de plecare.

Câteva minute mai târziu, veni în mijlocul adunării celor din tribul Sticks. Zarinska se afla lângă el. Scruff se așeză lângă șeful tribului, iar fata

trecu în stânga lui, puțin mai în spate, acolo unde trebuia să stea în mod normal femeia.

Se apropia clipa înfruntării. Nu era rău ca să-l păzească fata de un atac venit din spate...

Strânși în jurul focului, războinicii intonau un cântec amintind de vremurile demult trecute. Ciudat, acel cântec, cu pauze repetate, cu un refren obsedant, nu părea deloc frumos, dimpotrivă. Părea îngrozitor...

În celălalt capăt al dreptunghiului amenajat, cinci sau șase femei dansau, sub privirile vrăjitorului. Pe jumătate ascunse de pletele negre care le ajungeau până la centură, ele se balansau încet, înapoi și înainte, iar trupurile li se unduiau după ritmul care se schimba neîncetat.

Mackenzie asista la o scenă stranie, un anacronism.

Secolul al XIX-lea nu se simțea prin nimic în mijlocul acelor oameni primitivi, care păreau un fragment rupt din Lumea Veche, încă din timpurile când vânătorii locuiau în cavernele preistorice ale Europei...

Câțiva câini lupi, culcați în zăpadă la picioarele stăpânilor, priveau spectacolul cu ochii injectați de sânge, cu gurile imense deschise, reflectând parcă lucirile roșii ale focului.

Pădurea dormea, nepăsătoare, sub lințoliu-i alb. Tăcerea în care era cufundată fu tulburată, de câteva ori, de murmurele oamenilor. Stelele sclipeau pe bolta albastră, înghețate parcă de frig, în vreme ce spiritele iernii își purtau hainele luminoase peste împărăția cerurilor.

Lui Scruff Mackenzie nu-i păsa însă prea mult de măreția aceluia spectacol. Cercetă din priviri primele rânduri de brazi ale pădurii. Cum rezistau ei uneori unor friguri de cel puțin patruzeci de grade Celsius sub zero?

Gândurile îi zburară la femeile albe, care sunt așa de delicate. Cum ar fi rezistat una dintre ele acolo? Se mulțumi să zâmbescă. Totuși, era fiul uneia dintre acestea și primise o moștenire regală: rasa lui avea dreptul și puterea de a domni, pe mare și pe uscat, asupra oamenilor și animalelor de toate felurile.

Se afla singur împotriva a o sută de indieni, departe de alți englezi, într-un ținut ostil; simți însă că prin vene îi curge sângele fierbinte al strămoșilor săi, marii cuceritori, dorința iubirii sălbatice și periculoase ce devenea, pe măsură ce lupta se apropia, ardoarea de a învinge sau muri!

Cântecele și dansurile încetară. Vrăjitorul începu să le vorbească indienilor cu multă însuflețire. Cu ajutorul mitologiei lor complicate, reușea ușor să agite spiritele credule ale celor din neamul său.

Opunând principiile creatoare, personificate de Cioară și de Corb, lui Mackenzie, îl stigmatiza pe alb cu denumirea de lup, principiu al luptei și al distrugerii. Nu era vorba doar despre înfruntarea dintre aceste forțe spirituale, ci de o luptă fără milă, în care aveau să se înfrunte pe viață și pe moarte doi bărbați.

Indienii reprezentau copiii lui Jelchs, Corbul, cel care le-a adus oamenilor focul. Mackenzie era urmașul Lupului, adică al Răului. Nici o imagine nu era

suficient de degradantă, nici un cuvânt destul de dur pentru a-l califica pe Mackenzie, acel intrus, spirit rău, mesager al distrugerii.

Un răget sălbatic se ridică din piepturile celor ce-l ascultau când el începu să le zică:

— Da, frații mei, Corbul este atotputernic. Nu el a adus focul din cer, ca să ne încălzim? Nu el a făcut să iasă soarele, luna și stelele din peșterile în care stăteau, aducându-ne astfel lumina? Nu el ne-a învățat să luptăm contra spiritelor rele, ca Foamea și Înghețul? Acum, Jelchs este furios pe copiii săi, care au rămas puțini și refuză să îi ajute, căci au pornit pe drumuri greșite, au făcut fapte rele și au primit în locuințele lor pe dușmani, pe care i-au așezat în jurul focurilor lor. Corbul este mâhnit de necinstea copiilor săi. Dacă însă voi vă veți ridica și îi veți arăta că vreți să vă întoarceți la el, va ieși din întuneric spre a vă ajuta! O, fraților, Mesagerul Focului a venit și i-a murmurat aceste cuvinte la ureche vrăjitorului vostru. Iată-le: „Tinerii să ia de soții pe tinerele tribului și să le ducă în locuințele lor! Să-l ia de gât pe Lup și ura lor față de el să fie nestinsă pe vecie! Doar atunci femeile lor vor fi iar fecunde, ei se vor înmulți și vor deveni un neam puternic, iar Corbii vor conduce multele triburi ale părinților lor și ale părinților-părinților lor departe, spre Miazănoapte. Aceste triburi vor învinge Lupii, care vor dispărea precum focurile din tabăra noastră, iar Corbii vor rămânea stăpânii întregului pământ!” Acesta este mesajul lui Jelchs.

Cuvintele acelea provocară urletele amenințătoare ale indienilor care, astfel încurajați, se ridicară în picioare, gata de luptă.

Mackenzie era și el gata de luptă. Așteptă însă ca să vadă ceea ce urma.

Mai multe glasuri cerură ca Vulpoiul să le vorbească. Acestea se stinseră abia când un tânăr păși înaintea lor, ca să le vorbească, la rândul lui.

— Fraților, cuvintele vrăjitorului au fost spuse cu multă înțelepciune. Fiindcă Lupii ne iau fetele, nu vom mai avea copii. Am ajuns o mână de oameni! Lupii ne-au luat blănurile călduroase și ne-au dat în schimb spiritele rele care se odihnesc în sticle și veșminte făcute cu iarbă și nu cu blană de castor sau de răs. Hainele acelea nu sunt călduroase, iar bărbații noștri mor de boli ciudate din pricina lor. Eu, Vulpoiul, nu am femeie... De ce? De două ori mi s-a întâmplat că fetele care îmi plăceau au fost luate de la noi de către Lupi. Astăzi mi-am pus deoparte blănuri de castor, piei de ren ca să-l înduplec pe Thling-Tinneh să îmi dea ca femeie pe fata lui, Zarinska. Iată însă că ea și-a pus mocasinii și este gata de plecare împreună cu blestematul de Lup... Acum nu este vorba doar de mine. Același lucru i s-a întâmplat și Ursului. Și el ar fi vrut să fie tatăl copiilor lui Zarinska și el a pregătit nenumărate blănuri pentru aceasta... Vorbesc deci în numele tuturor tinerilor care nu au soții. Lupii nu se liniștesc niciodată și ne iau fetele cele mai frumoase. Nouă ne rămân doar cele urâte!

Priviți-o pe Gugkla! Continuă el, arătând spre o femeie infirmă. Picioarele îi sunt strâmbe ca coasta unui canoe. Nu este în stare nici măcar să aducă lemne de foc sau să ducă mâncare vânătorilor. Au ales-o oare Lupii pe ea?

— Bineînțeles că nu! Strigară indienii.

— Iat-o pe Moyri, ai cărei ochi au fost învărtiți în cap de către Spiritul Rău. Copiii se sperie de ea și se spune că doar ursul nu se teme de ea. Au ales-o oare pe ea Lupii?

Războinicii îi dădură iar dreptate.

— Iat-o și pe Pischet, care stă chiar lângă mine. Cuvintele mele nu ajung până la ea. Niciodată nu a auzit glasul bărbatului ei sau gânguritul copilului ei. Ea trăiește într-o tăcere veșnică. De ce n-au ales-o Lupii pe ea? Fiindcă ei aleg ceea ce este mai bun, iar nouă ne lasă resturile... Ei bine, fraților, de acum înainte nu va mai fi așa! Nu-i vom mai lăsa pe Lupi să ne fure ce avem mai bun. A venit clipa ca hoțiile lor să înceteze!

Chiar când pronunță acele cuvinte, o lumină roșie, verde, galbenă și violetă traversă cerul de la un capăt la celălalt. Fenomenul acela îl încuraja și mai mult. Întinse brațele înainte și le strigă indienilor:

— Iată că spiritele părinților noștri se trezesc. În noaptea asta se vor petrece fapte de pomină!

Se dădu apoi înapoi câțiva pași, lăsând locul unui alt războinic. Acesta era un uriaș, depășind cu un cap pe cei mai înalți oameni din trib! Lat în umeri, cu pieptul dezgolit, sfida gerul.

Cuvintele îi ieșeau cu greutate din gură, căci nu era învățat să le vorbească altora. Chipul îi era oribil. O cicatrice groasă îi deforma toată partea stângă a feții.

Începu să se lovească cu pumnul în piept, iar acesta răsună ca o tobă. Glasul lui gros părea un muget de taur și ieșea afară ca dintr-o grotă.

— Sunt Ursul, fiul lui Vârf de Argint! Glasul meu părea încă acela al unei fete pe vremea când am vânat primul răs și primul ren. Când vântul sufla nemilos, am trecut munții din miazăzi și am ucis trei oameni albi pe albia fluviului. Am întâlnit ursul alb și acesta s-a retras din calea mea!

Se opri o clipă și își trecu mâna peste cicatricile înfiorătoare. Continuă apoi:

— Eu nu sunt ca Vulpoiul. Limba îmi este înghețată ca apa. Nu voi vorbi mult, vă voi spune doar câteva cuvinte. Vulpoiul vă anunța că în noaptea aceasta se vor petrece fapte de pomină. Așa să fie! Vorbele îi ies însă pe gură ca apa din izvor, dar el nu e în stare de fapte mari. În noaptea asta eu mă voi bate cu Lupul, îl voi ucide și Zarinska va veni în culcușul meu. Am terminat!

Deși era evidentă ostilitatea celor din jurul lui, Scruff se descurcă destul de bine. Își duse mâinile la cele două revolvere, asigurându-se astfel că se putea servi de ele în orice clipă și își scoase degetele prin găurile speciale ale mânușilor sale lungi până la coate. Își dădea seama că, dacă dușmanii l-ar fi atacat deodată, n-ar fi avut nici o șansă de scăpare. Era însă decis să își vândă pielea cât mai scump.

Ursul îi domina pe ceilalți războinici din trib. Pe cei mai înflăcărați și care nu-l ascultau, îi doboră cu pumnul său înfricoșător.

Când agitația se mai potoli, Mackenzie se uită la Zarinska și rămase uimit.

Pregătită de luptă, cu nările fremătând și mâna încleștată pe un bici, părea o leoaică gata de luptă! În ochii ei negri se citeau disperarea și sfidarea. Își țintuia din priviri dușmanii, adică bărbații din fostul ei trib! Când se uită însă la englez, ochii îi mărturisiră întreaga ei dragoste.

În zadar încercă Thling-Tinneh să le vorbească. Glasul nu i se auzea datorită zgomotului. Atunci Mackenzie făcu un pas înainte. Ursul scoase un urlet sălbatic și lung, dar albul se aruncă asupra lui cu atâta furie, încât uriașul indian se dădu înapoi, iar din gâtlej îi ieși un geamăt.

Câtiva izbucniră în râs văzându-l că s-a dezumflat astfel.

Toți războinicii prezenți fură însă nevoiți să-l audă vorbind și pe alb:

— Frații mei, le strigă Mackenzie, cel căruia îi spuneți Lup a venit în mijlocul vostru cu vorbe bune, ca un prieten. Buzele lui n-au rostit nici o minciună. Dar oamenii voștri v-au spus despre el ceea ce aveau ei pe suflet. Nu mai pot rosti nici o vorbă bună despre ei, din moment ce ei au vorbit de rău despre Lup. Vă zic deci că vrăjitorul vostru e un mincinos și are o limbă rea. Mesajele sale nu vin de la Cel-Care-A-Adus-Focul. Urechile lui nici n-ar putea auzi glasul Corbului. Și-a bătut joc de voi și v-a povestit minciunile lui! De altfel, nu are nici o putere. Aduceți-vă aminte diverse lucruri din trecut. Când a trebuit să vă ucideți câinii și să-i mâncați, când vă dureau burțile de foame și nu aveți de mâncare decât piei de animale, când bătrânii și bătrânele voastre piereau flămânzi, iar copiii se stingeau la sânul uscat al mamelor lor, când era numai întuneric și durere în jurul vostru, când mureați unul după altul, ca peștii otrăviți, cu ce v-a ajutat vrăjitorul vostru? A dat el carne burților voastre flămânde? Vă repet, vrăjitorul nu are nici o putere. El doar vă minte. De aceea iată, îl scuipe în față!

Oricâtă surpriză a cauzat acel sacrilegiu, mulțimea n-a scos un cuvânt! Cătorva femei li s-a făcut frică, dar bărbații așteptau un miracol.

Ochii lor erau fixați asupra albului și a vrăjitorului. Acesta din urmă simți toată amărăciunea crudei clipe. Puterea avea să-i scape din mâini!

Deschise gura ca să amenințe, dar se dădu repede înapoi din fața atitudinii feroce, a pumnilor strânși și ochilor aprinși ai lui Mackenzie. Acesta rânji, apoi continuă:

— Am murit? M-a lovit vreun trăsnet? Stelele din cer au căzut peste mine și m-au zdrobit? De unde! Am terminat cu acest câine. În continuare am să vă povestesc despre poporul meu, cel mai puternic din lume și care domnește peste toate țările. Mai întâi de toate, aflați că noi vânăm singuri, așa cum fac și eu. Câteodată ne strângem în haite, precum muflonii în anumite perioade ale anului. Trăim în cabanele noastre care ne apără de gerul nemilos al iernii. Zarinska este o tânără frumoasă și viguroasă. Lupul este mândru dacă ea va deveni mama copiilor săi. Și orice veți face voi ca să vă împotriviți acestui lucru, nu veți reuși să mă împiedicați să-mi îndeplinesc gândul. Frații mei sunt mulți și vor veni pe urmele mele! Ascultați care este legea Lupului: „Oricine va ucide

un Lup va fi pedepsit și vor pieri zece din neamul lui.” Multe ținuturi au plătit acest preț, iar legea nu va ierta pe nimeni! Acum le vorbesc Vulpoiului și Ursului. Au spus că și unul și celălalt, au ridicat ochii către Zarinska. Ei, bine, eu am și cumpărat-o! Thling-Tinneh se sprijină chiar în clipa asta în pușca pe care i-am dăruit-o. Cu toate acestea, eu vreau să fiu corect față de cei doi războinici. Vulpoiului, căruia i s-a uscat limba de câte răutăți a spus împotriva mea, o să-i ofer cinci pachete mari de tutun. Astfel i se va umezi gura și va putea să zică și vorbe bune la adunarea războinicilor... Ursului îi ofer două cuverturi, douăzeci de câni de făină, de două ori mai mult tutun decât Vulpoiului și, dacă va vroi să mă urmeze de cealaltă parte a munților de la răsărit, va căpăta o pușcă nouă, precum cea a lui Thling-Tinneh. Dacă nu... Ei, bine, atunci vom vedea ce se va mai întâmpla. Lupul a obosit să tot vorbească... Vă mai spune o singură dată legea lui: „Dacă un Lup va pieri printre voi, zece dintre Sticks vor fi uciși.”

După ce le spuse acele cuvinte, Mackenzie se întoarse la locul lui. Era însă foarte îngândurat. Noaptea era tare întunecată... Zarinska se apropie de el ca să îi zică ceva și o ascultă cu mare atenție, căci îi povestea despre șiretlicurile pe care le folosea Ursul în lupta cu cuțitul.

Înfruntarea dintre alb și uriașul indian devenise inevitabilă... De îndată, nenumărate picioare, încălțate în mocasini, măriră suprafața de zăpadă bătătorită din jurul focului.

Se vorbea mult despre înfrângerea vrăjitorului. Unii credeau însă că acesta își păstrase puterile pentru a-și pedepsi dușmanul la momentul potrivit. Alții însă îi dădeau dreptate Lupului.

Ursul înainta până în mijlocul terenului pregătit pentru luptă. În mână ținea un cuțit imens de vânătoare. Vulpoiul le atrase atenția asupra pistoalelor lui Mackenzie, iar acesta își desfăcu centura și o puse pe șoldurile Zarinskăi, căreia îi încredință și carabina lui.

Fata le făcu un semn din cap indienilor din jur. Ei puteau să stea liniștiți, căci o femeie nu știa să manevreze asemenea lucruri valoroase.

— Dar, dacă sunt amenințat din spate, nu uita să îmi strigi: „Soțul meu! Soțul meu!” o sfătui Scruff. Să îmi strigi cât poți de tare!

O trase apoi de obraz în glumă și intră în cercul unde avea să lupte pe viață și pe moarte.

Nu doar că Ursul era mult mai înalt decât albul, dar și cuțitul lui era mai lung decât al lui Mackenzie. Acesta din urmă, care se mai bătuse de câteva ori în viața lui, înțelese că avea de înfruntat un dușman foarte periculos... Cu toate acestea, strălucirea oțelului în lumina focului făcu ca inima să-i bată mai tare și îi trezi instinctul dominator al rasei din care făcea parte.

Înfruntarea începu.

Încă de la primele schimburi de lovituri, Mackenzie fu silit să se retragă aproape de foc sau în marginea terenului de luptă, dar reuși să revină în centru. Nimeni nu-l încuraja. Sugestiile și avertizările lor îl avantajau tot pe Urs.

De câte ori se ciocneau lamele, albul strângea mai tare din dinți și dădea ori para loviturile cu mult calm. Mai întâi, îi fusese milă de adversarul lui, dar sentimentul acela cedase repede locul puternicului instinct de conservare. Trebuia să ucidă, spre a nu fi ucis! Miile de ani de cultură ai civilizației din care făcea parte dispăruseră ca prin farmec și albul nu era altceva decât un locuitor primitiv al unei peșteri preistorice care se bătea pentru femeia lui.

Îl atinse de două ori pe Urs și îl răni, fără a se lăsa tăiat, la rândul său. Când încercă să o facă a treia oară, simți că lama adversarului său se apropiase prea mult de el și, pentru a o evita, fu obligat să-l prindă pe indian de brațul înarmat, folosindu-și mâna liberă. Mackenzie își dădu atunci seama de imensa forță a indianului. Acesta îl prinsese, la rândul lui, de mână și îl trăgea către cuțitul său, iar albul nu avea suficientă putere ca să se opună!

Încercă să scape din strânsoarea de fier, dar în zadar! Cercul indienilor îmbrăcați cu piei de animale se micșoră în jurul lor. Fiecare vroia să vadă înfrângerea albului și lovitura fatală care urma să-i fie dată.

În clipele acelea, șiretenia de luptător experimentat a lui Mackenzie își spuse cuvântul. Se dădu puțin într-o parte și apoi, fulgerător, îl lovi cu capul în gură pe adversarul său. Ursul se retrase un pas, surprins de forța izbiturii și se dezechilibră. Imediat, Mackenzie se aruncă asupra lui și, cu toată greutatea, reuși să-l doboare pe zăpada întărită. Ursul căzuse pe spate.

— Soțul meu! Strigă Zarinska în acea clipă.

Zgomotul arcului abia se auzi. Mackenzie se aruncă jos și imediat o săgeată, trecând pe deasupra lui, îl lovi pe Urs în inimă, în momentul când acesta se ridica pentru a-l izbi pe alb cu pumnul său nimicitor.

Indianul se zbătu câteva clipe, înroșind zăpada din jurul lui. Mackenzie nu mai apucă să vadă aceasta. El se ridicase imediat. De pe partea cealaltă a focului, vrăjitorul se pregătea să tragă a doua săgeată.

Albul își apucă fulgerător cuțitul de lamă și îl aruncă spre ticălos. Un fulger traversă focul. Arma se înfipse până la mâner în gâttelejul vrăjitorului. Acesta dădu câteva clipe din mâini, apoi se prăbuși în foc.

Clic! Clic!

Vulpoiul pusese mâna pe pușca lui Thling-Tinneh și încerca în zadar să tragă cu aceasta. Lăsă în jos arma când Mackenzie izbucni în râs.

— Vulpoiul nu știe ce să facă cu această jucărie. El este ca o femeie.

Vino, adu-mi-o și îți voi arăta ce trebuie să faci.

Vulpoiul ezita.

— Hai, vino, insistă Scruff.

Indianul înainta cu pași lenți și grei, cu capul plecat, ca un câine bătut.

— Iată cum trebuie să faci, îi zise albul, băgând un glonț pe țeva și armând pușca, pe care și-o puse apoi pe umăr. Vulpoiul a zis că în noaptea asta se vor petrece lucruri de pomină, continuă el și iată că nu a greșit. Doar că faptele lui nu s-au remarcat în nici un fel. Tot mai are Vulpoiul intenția să o ducă pe Zarinska în vizuina lui? Vrea el să meargă pe drumul pe care deja au plecat vrăjitorul și Ursul? Nu? Atunci e bine.

Mackenzie se întoarse disprețuitor și își smulse cuțitul din gâtulejul vrăjitorului.

— Mai sunt și alți bărbați care doresc să pornească pe același drum? În acest caz, Lupul îi va ucide, câte doi-trei odată, până când nu va mai rămâne niciunul. Nimeni nu mai vrea să-l înfrunte pe Lup? Atunci e foarte bine...

— Thling-Tinneh, i se adresă el apoi șefului de trib, îți dau acum pușca aceasta pentru a doua oară. Dacă, peste o vreme, vei călători în ținutul udat de Yukon, să știi că oricând va exista pentru tine, în culcușul Lupului, un loc cald și mâncare din belșug. În curând vor veni zorii. Eu plec, dar poate mă voi întoarce într-o zi. Vă spun pentru ultima oară, amintiți-vă de legea Lupului!

Porni apoi, alături de Zarinska, înspre animalele care-l așteptau. După câteva clipe se îndreptau către pădurea întunecată.

O siluetă le ieși în drum. Era Vulpoiul!

— Lupul a uitat de cele cinci pachete de tutun? Îl întrebă indianul.

Mackenzie îl privi mai întâi furios pe Vulpoi, dar fu imediat izbit de partea comică a acelei întâmplări.

— Îți voi da doar un pachetel. Iată-l.

— Cum vrea Lupul, îi răspunse, dulceag, indianul și întinse mâna să ia pachetelul.

Apoi plecă.

OMUL CU CICATRICE.

Jacob Kent fusese întotdeauna un om lacom și această lăcomie se adăuga unei neîncrederi native care îi urătea caracterul, îi gonia gândurile frumoase și îl lăsa pradă unui spirit mercantil de cea mai joasă speță.

El ținea mult la ideile lui fixe, cam puține la număr, e drept. Până să fi fost cuprins de febra aurului și să pornească să-și încerce norocul în Klondyke, practicase aceeași meserie ca și părinții lui, cea de țesător.

Cabana lui se găsea la jumătatea distanței dintre postul de la Sixty Miles și Stuart River. Toți călătorii care treceau pe acolo și se duceau la Dawson îl comparau pe Jacob Kent cu un senior feudal ce își lua taxa pentru drumurile neîngrijite aflate pe domeniul său.

În jurul persoanei sale se țesuse, încet-încet, o adevărată legendă, care era răspândită neîncetat de călătorii nemulțumiți și care nu se sfiau să-i atribuie calificative greu suportate de hârtie...

De altfel, cabana respectivă nici nu era a lui. Cu câțiva ani înainte de a veni el în ținut, aceasta fusese construită din trunchiuri de copaci de către doi căutători de aur, în scopul de a face un depozit de provizii pentru cei care ar fi trecut pe acolo. Cei doi erau atât de primitivi, încât, după plecarea lor, lăsaseră construcția spre a fi folosită de oricine ajungea acolo la căderea nopții, astfel că mulți o utilaseră spre a-și ușura drumul și a se odihni. Ca regulă, ultimul care trecea pe la cabană trebuia să lase un braț de surcele pentru ca noul-venit în urma lui să aibă cu ce să își facă focul. Nu existase noapte în care să nu se fi adăpostit cineva în construcția respectivă, ba uneori încăpuseră douăzeci de oameni odată.

Jacob, după ce a remarcat obiceiul acela, s-a instalat în cabană și a început să exercite un fel de suveranitate ilegală. De atunci înainte, orice trecător obosit a fost nevoit să-i plătească o taxă de un dolar de argint pentru a înnopta în adăpostul respectiv. Cum mulți erau căutători de aur, preferau să-i plătească în praf de aur datoria, iar Jacob nu mai înceta să cântărească pulberea strălucitoare...

Mai mult, cei care se adăposteau la el trebuiau să-i taie și lemne de foc, să-i aducă apă și altele. Era deci vorba de o adevărată tâlhărie, dar victimele sale, având firi pașnice, îl lăsau să se îmbogățească pe spinarea lor, disprețuindu-l însă, în același timp.

Într-o frumoasă după-amiază de aprilie, Jacob se așeză în ușa cabanei sale, mirat de căldura neobișnuită a soarelui. Asemenea unui păianjen care-și pândește prada, scruta din ochi distanțele, căutând muștele care să-i pice în plasă.

Fluviul se întindea la picioarele sale ca o mare de gheață. Avea o lărgime de peste trei kilometri de la un mal la celălalt...

Jacob Kent era vesel în acea zi. În ajun, depășise măsura obișnuită și își vânduse ospitalitatea celor douăzeci și opt de călători care-i trecuseră pragul. Adevărat, patru dintre aceștia fuseseră tare strâmtorați, dar punga în care el își ținea pulberea de aur se rotunjise considerabil.

Săculețul acela, care-i conținea tezaurul, constituia fericirea și blestemul existenței sale. Prin strâmta lui gură intrau, în același timp, raiul și iadul. Raiul adus de aur... Iadul reprezentat de grija continuă că ar fi putut fi furat de cineva...

Cabana avea doar o încăpere. Lui Jacob îi era imposibil să ascundă aurul în altă cameră... Nu ar fi fost ușor, pentru niște călători cu chipuri înfiorătoare, parțial ascunse de bărbile neîngrijite, să pună mâna pe tezaurul lui?

Deseori visa că se întâmpla astfel și se trezea risipind acel oribil coșmar. În somn, tot felul de hoți îl pândeau, dar până la urmă reușea să se obișnuiască cu ei. Cel mai de temut i se părea unul singur: șeful lor, cu chipul întunecat și având o cicatrice pe obrazul drept. Acesta îl tulbura în timpul visurilor sale și îi era teamă să nu se întâlnească și după ce se trezea cu asemenea ucigaș, astfel că se gândea mereu să găsească o ascunzătoare în cabană sau chiar în afara acesteia.

Deseori visa că omul cu cicatrice îi descoperise ascunzătoarea și că deschidea gura săculețului în care se găsea prețiosul lui tezaur. Lupta care urma îl trezea și își lua comoara din ascunzătoare, ducând-o într-alta, care i se părea mai tainică și mai ingenioasă decât cele dinainte.

Deși nu credea în fantome, preziceri, ghicitul viitorului și alte lucruri de-astea, era convins că visurile nu-i aduceau nimic bun. Puteau fi gândurile unor tâlhari care voiau să-l jefuiască și care îi erau astfel transmise prin cine știe ce forțe oculte?

Fără să își răspundă la întrebări și frământări, continua să-i stoarcă la sânge pe bieții oameni care-i treceau pragul și fiecare gram de aur care intra în sac îi mărea grija.

Într-o zi, pe când stătea pe un scaun și se încălzea la soare, îi veni o idee care-l făcu să sară brusc în picioare. Marea lui bucurie consta în a cântări și recântări praful aurifer. Această plăcută operațiune îi era însă umbrită de un lucru pe care nu-l putea evita în nici un chip...

Balanța lui fiind prea mică, nu putea cântări mai mult de 18 uncii deodată, adică o litră și jumătate. De aceea, nu-și putea stabili averea printr-o singură operațiune, lucru care nu-i era deloc pe plac. Tezaurul lui avea cam de patru ori mai mult...

Din acest motiv, mai mult de jumătate din farmecul pe care-l resimțea, știindu-se posesorul săculețului plin, se pierdea degeaba. Astăzi tocmai găsisese o soluție pentru problema care-l măcina, iată de ce se ridicase așa brusc în picioare. Scrută cu atenție pista până departe. Nu se vedea nimeni. Nu se apropia nimeni de cabana lui. Intră apoi repede înăuntru.

În câteva clipe, dădu la o parte tot ceea ce se găsea pe masă și își instala balanța. Pe un taler puse mici greutateți echivalente cu optsprezece uncii, iar pe celălalt praf de aur. Înlocui apoi greutatețile tot cu praf de aur și avu în fața ochilor exact treizeci și șase de uncii din prețioasa lui comoară.

Goli apoi talerul din stânga peste cantitatea de praf din talerul drept. Pe cel gol îl umplu cu ceea ce mai avea în săculeț. Echilibrul se restabili. Săculețul era gol!

Transpiră abundant. Vrăjit de frumusețea acelei scene, hipnotizat parcă de averea care se legăna în balanța dinaintea lui, Jacob Kent tremura din toate încheieturile.

Cu grijă, scutură săculețul de câteva ori, de teamă ca nu cumva să mai fi rămas în el vreun gram de aur. Apoi rămase nemișcat, contemplând vrăjit balanța. I se părea că o cantitate uriașă din valorosul praf se găsea pe talerele ei.

Prin metoda aceea putea evalua orice cantitate de aur. Nu avea de ce să se mai teamă din acest punct de vedere și era capabil să își contemple averea ori de câte ori ar fi vrut...

Soarele cobora către asfințit. Ultimele lui raze trecură peste pragul ușii deschise și lumină talerele încărcate cu prețiosul lui praf. Acestea, asemeni sânilor unei Cleopatre de bronz, aruncau luciri blânde. Timpul și spațiul nu mai existau pentru Jacob Kent.

— Să mă ierte Dumnezeu! Ei, bine, cred că aveți acolo destul ca să vă procurați tutun de mestecat oricât doriți, nu?

Jacob Kent se întoarse ca să își ia pușca aflată în apropierea lui. Când ochii îi căzură însă pe chipul noului-venit, se dădu înapoi câțiva pași, amețit ca un om beat.

În fața lui se găsea omul cu cicatrice!

— Ah, nu vă deranjați din pricina mea, îi zise acesta, pentru a se scuza. Să nu credeți că vreau să vă fac vreun rău din pricina binecuvântatului praf de aur. Sunteți un... un..., vru el să continue, dar văzu sudoarea care strălucea pe fruntea lui Kent și felul în care îi tremurau genunchii. De ce nu spuneți nimic? Nu puteți scoate nici un sunet din gâtleej? Mai întrebă el, observând că omul din fața lui revine la normal. Nu vă simțiți bine? Sunteți bolnav?

— De unde... de unde... aveți asta? Reuși să articuleze Jacob, arătând cu degetul tremurător oribila cicatrice care urâtea obrazul noului-venit.

— Un tovarăș m-a desfigurat cu o sârmă atunci când a căzut de pe catarg. Acum, că ați aflat, vreau să știu de ce vă interesează atât de mult? Să mă ierte Dumnezeu! V-a făcut vreun rău cicatricea mea? Sincer, vreau să aflu.

— Nu, îi răspunse Kent, așezându-se pe scăunel și pârând iar un om bolnav. Nu mă interesează deloc. Doar că mă miram...

— N-ați mai văzut o asemenea cicatrice? Continuă celălalt, cu o anume ferocitate.

— Nu.

— Nu e o frumusețe?

— Ba da.

Jacob Kent înclină capul ca să aprobe părerea vizitatorului său și astfel să-l binedispună. Nu bănuise însă ce furtună avea să stârnească aprobarea lui.

— Așa, nemernicule, canibalule, vrei să zici că e frumoasă o asemenea urâțenie pe care Dumnezeu Atotputernicul a pus-o pe chipul unui om? Asta vrei să zici?

Furios, fierbând de mânie, marinarul începu să folosească un limbaj picant, în care simbolismul oriental se amesteca cu cel european, zeii și demonii se succedau, rasele și neamurile, metaforele și aluziile se contopeau.

Surprins de vorbele lui violente, Jacob Kent rămăsese ținut pe scăunelul său. Apoi se ridică, își întinse brațele înainte, ca și cum ar fi vrut să se apere de un act violent.

Celălalt, văzându-l așa de speriat, izbucni în râs.

Stăpânindu-și apoi veselia, omul cu cicatrice îi zise:

— Soarele nu mai luminează drumurile. Sper că înțelegeți că va trebui să mă considerați drept un prieten, chiar dacă am un asemenea chip. Faceți un foc mare în adăpostul dumneavoastră. Mă duc să-mi desham animalele și să le dau ceva de mâncare. Puneți multe lemne pe foc, nu vă zgârciți, căci sunteți în mijlocul pădurii și văd că aveți un topor ascuțit. Și, fiindcă tot vă duceți după lemne, n-ar fi bine să spargeți gheața la izvor, ca să aduceți și o găleată cu apă? Hai, repede! Altfel o să aveți de-a face cu mine!

Niciodată nu se mai văzuse așa ceva: Jacob Kent făcea focul, tăia lemnele, aducea apa, își servea oaspetele!

*

Când Jim Cardegee părăsise Dawsonul, urechile îi țiuiau încă de isprăvile acestui tâlhar de Kent, care bântuiau prin regiune. Victimele lui puteau fi întâlnite în multe locuri și puteau adevăratele cele întâmplare.

Jim Cardegee, amator de farse, ca toți marinarii, aflând despre lăcomia lui Jacob Kent, se hotărâse să-l învețe minte să mai ceară aur de la trecătorii ce poposeau la cabana lui. Încântat că reușise să se impună încă de la început, nu bănuia nici pe departe ce rol juca și cicatricea lui în toate acele lucruri.

Fără să înțeleagă de ce, devenise conștient de teroarea pe care cicatricea i-o producea lui Kent și se hotărâse să exploateze la maximum acel avantaj.

— Să orbesc pe loc dacă nu sunteți o gazdă model! Zise el admirativ, urmărindu-l din priviri pe Jacob, care trebăluia prin cabană. E o minune faptul că ați venit în Klondyke. Sunteți născut ca să țineți un han și nu cred că puteți face altceva mai bine. De altfel, îmi amintesc de faptul că i-am auzit pe mulți pomenindu-vă numele. Tot felul de drumeți și căutători de aur. Nimeni nu v-a lăudat însă pentru cât sunteți de binevoitor și de amabil...

Auzindu-l vorbind astfel, Kent fu cuprins de o poftă nebună de a-și încerca arma pe călătorul acela, dar groaza pe care i-o insufla cicatricea îl împiedică să-și transforme gândul în faptă. Omul acela cu cicatrice era, într-adevăr, cel pe care îl visase de nenumărate ori! Înaintea lui se găsea, în carne și oase, ticălosul care îi tulbura nopțile furându-i aurul... Concluzia sa nu putea fi decât una singură: bărbatul acela se materializase din visurile sale și venise ca să-i ia comoara...

Îi era imposibil să își ia ochii de la cicatricea lui, la fel de imposibil pe cât îi era să își oprească bătăile inimii. În oricare altă parte ar fi privit, până la urmă tot acolo îi era atrasă atenția.

— Ce rău vă face fosta mea rană? Îi strigă Jim Cardegee în clipa când, ridicându-și ochii de pe cuvertura care fusese întinsă pe jos pentru el, dădu peste privirea fixă a celui alt. Mai bine stingeți lumina și culcați-vă, dacă vă tulbură atât de mult rana mea. Ori terminați cu acest obicei, ori voi face o vizită la aurul dumneavoastră.

Kent era așa de nervos, încât fu nevoit să sufle de trei ori în lampă ca să stingă lumina și se băgă între păturile lui, uitând să își mai scoată mocasinii din picioare.

Curând după aceea, sforăiturile indicau faptul că, în ciuda durtății culcușului său, matelotul adormise adânc. Kent mai veghe o vreme, cu ochii mari, deschiși în obscuritatea completă, cu mâna pe pușcă, hotărât să nu se lase furat de somn.

Era frământat de gândul că nu profitase de vreo ocazie favorabilă pentru a-și pune la adăpost sigur cele cinci livre de praf aurifer, folosind în acest scop una dintre numeroasele lui ascunzători. Tezaurul lui se găsea acolo, lângă el, în cutia cu muniții, la capătul patului său.

În cele din urmă, îl fură somnul, în ciuda eforturilor sale de a rămâne treaz, chiar dacă inima îi era apăsată de greutatea bogățiilor sale. Focul mai arse o vreme, apoi se stinse, lăsând aerul glacial să pătrundă în toate ungherele încăperii.

Afară, câinii încetară să mai urle. Înăuntru, matelotul zăcea nemișcat ca un buștean. În pat, stăpânul cabanei se zbătea între pături, pradă visurilor sale ciudate...

Cu puțin înainte de miezul nopții, brusc, Jacob Kent se ridică. Începu să se deplaseze prin încăpere, fără a aprinde lumina. Nu vroia să fie văzut sau nu dorea să observe înfiorătoarea cicatrice de pe chipul clientului său?

Oricare ar fi fost motivul, cert este că, deplasându-se cu ochii închiși, ca un somnambul, își deschise cutia cu muniții, puse o încărcătură serioasă pe țeava puștii, o îndesă bine și îi fixă un tampon ca un dop, apoi puse totul la loc și se duse să se culce din nou.

Când lumina zilei lucea slab prin hârtia pusă în geam, Jacob Kent se trezi din somn. Se ridică într-un cot, dădu la o parte pătura de pe cutia cu muniții și se uită înăuntru. Ceea ce văzu în clipa aceea sau, mai curând, ceea ce nu văzu, îl făcu să sară în sus.

Imediat se uită la bărbatul care dormea pe jos. Cum putuse omul acela să-i fure aurul? Ceva nu era în ordine...

Își acoperi iar cutia cu pătura. Se întinse pe spate. Calm, liniștit, rămase vreme îndelungată pradă gândurilor sale. Apoi, când începu să se miște prin cameră, o făcu fără zgomot și fără nici o grabă.

Din întâmplare, în cabană se găsea o buturugă grea deasupra unei bârne așezate chiar în dreptul capului lui Jim Cardegee. Cu grijă, Jacob Kent o legă cu o frânghie, ale cărei capete ajungeau până pe podea.

Unul din capete și-l prinse de centură, cu ajutorul celui alt făcu un lassou. Apoi își armă pușca și o așeză lângă el, pe o piele de ren. Făcând un mare efort ca să suporte cicatricea, îi puse celui care dormea funia de gât, strângând nodul lassoului și sărind imediat înapoi, ca să își ia în mâini pușca. Țeava acesteia se îndreptă către Jim.

Pe jumătate sufocat, Cardegee se trezi și își aruncă ochii, îngrozit, asupra celor două pupile de oțel strălucitor care îl fixau.

— Unde e? Îl întrebă Kent, slăbind puțin strânsoarea nodului.

— Mizerabilule! Ah! Ah!

— Unde e?

Kent se dădu înapoi un pas, sufocându-și mai tare adversarul.

— E nemaipomenit! Ah!

— Unde e?

— Ce? Întrebă Jim, încercând să-și mai tragă sufletul.

— Aurul meu.

— Care aur? Întrebă, surprins, matelotul.

— Nu te face că nu știi despre ce este vorba! Aurul meu!

— Dar nu l-am văzut nicăieri! Ia ascultă, drept cine mă iei? Nu sunt tâlhar. Ce să fac eu cu aurul tău?

— Nu se poate să nu știi ce s-a întâmplat cu el. Ia să te mai strâng eu puțin de gât. În felul ăsta o să-ți amintești. Și, dacă nu vrei să-mi spui unde e, te împușc.

— Doamne, Dumnezeu! Gemu Cardegee, simțind că frânghia îl sufocă iar.

— Să nu-ți miști mâinile! Dacă ridici un deget, te împușc pe loc.

Kent slăbi strânsoarea, iar matelotul profită de clipa aceea ca să își treacă frânghia peste bărbie, printr-o mișcare a capului și a gâtului.

— Ei, ce ai de zis? Îl întrebă Jacob.

Jim se strâmbă.

— Du-te de aici cu mașinăriile tale, nemernicule!

— Așa deci? Te voi spânzura!

Dar nu reuși. Matelotul era prea voinic și greu ca să fie ridicat în aer. Kent încercă atunci să-l sugrume încet-încet, dar, cum Jim își trecuse frânghia peste bărbie, nici acest lucru nu îi reuși.

După aproape un sfert de oră de luptă neîncetată, Jacob mai slăbi strânsoarea.

— Dacă nu pot să te spânzur, o să te împușc!

Își șterse sudoarea de pe frunte.

— Nu faci parte dintre cei născuți ca să moară spânzurați.

— Dacă mă vei împușca aici, vei murdări pereții și lucrurile cu sângele meu, îi zise Jim, încercând să mai câștige timp. Îți spun eu ce trebuie să facem. Hai să stăm puțin și să ne gândim împreună. Zici că ți-a dispărut praful aurifer și eu nu cunosc locul unde poate fi găsit. Nu găsim oare o modalitate de a îndrepta lucrurile?

— Dumnezeu! Strigă Kent, voi îndrepta eu lucrurile. Dacă faci vreo mișcare, te trimit imediat pe lumea cealaltă. Așteaptă și o să vezi cum îndrept lucrurile!

— Dar ești nebun, omule! Când mă gândesc la mama mea...

— Dumnezeu să o ierte că a dat naștere unui asemenea fiu!

Îi puse apoi țeava puștii pe frunte.

— Nu te mișca! Altfel glonțul pleacă imediat...

Deși era complicat să ții și arma, să îl și legi pe matelot, Kent, care fusese un abil țesător, reuși totuși acest lucru. După două minute, Jim Cardegee zăcea cu picioarele și mâinile legate.

Kent îl trase afară și îl așeză lângă cabană, în locul de unde privea fluviul înghețat și soarele ridicându-se pe boltă.

— Ai timp de gândire până la prânz. Dacă nu-mi spui ceea ce mă interesează...

— Ce-o să pățesc?

— Leșul tău va pluti pe râu. Dacă vorbești însă, nu te voi ucide, te voi ține aici până ce un detașament al poliției te va lua din mâinile mele.

— Să mă ierte Dumnezeu! În ce treabă urâtă am intrat... Eu sunt nevinovat ca un miel și dumneata, ca un nebun furios, mă consideri un hoț și vrei să mă arunci în focul iadului...

Jim Cardegee începu să înjure, uitând să se mai oprească. Jacob Kent se așeză afară, pe un taburet, ca să își supravegheze victima. După ce și-a epuizat

cele mai tari expresii din vocabular, Cardegee tăcu și căzu pe gânduri. Pe cer, soarele se îndrepta către apus cu o viteză incredibilă.

Mișcându-se, matelotul simți că se afla în vârful unei pante. Își folosi toată inteligența ca să își dea seama cu ce îi putea fi utilă noua descoperire.

Cum oamenii sunt cam leneși, stă în firea lucrurilor ca să nu facă mai multă treabă decât e nevoie, își zise el. Când se construiește o cabană, e nevoie să-i pui și pământ sub acoperiș, iar acel pământ fusese luat chiar din vecinătatea locuinței. Rezulta că Jim se găsea lângă o gaură care servise acelui scop.

Dar cum putea folosi acea descoperire? Încercând să răspundă la acea întrebare, se uită la curelele din piele care-i legau picioarele și mâinile. Acestea se înmuiau la contactul cu zăpada. Umiditatea avea să înmoaie deci pielea nouă. Legăturile aveau să slăbească și poate că avea să se elibereze de ele.

Dar până atunci trebuia să câștige timp. Cât mai mult timp...

Îngrijorat, privi în depărtare. Undeva, spre Sixty Mile, zări un punct întunecat care se detașă, pentru o clipă, de celelalte lucruri din jur. Punctul se îndrepta către ei! Venea cineva!

Soarele se apropia de zenit. Ora prânzului! Privi iar către punctul negru care dispărea și apărea de după coline și trunchiuri de copaci. Se uita pe furiș într-acolo, pentru a nu-i atrage atenția paznicului și judecătorului său.

La un moment dat, Jacob Kent se ridică și cercetă atent depărtarea. Lui Cardegee i se făcu frică. Punctul respectiv nu era însă expus vederii în clipele acelea, astfel că dușmanul său nu-l observă.

— Vei fi spânzurat pentru ceea ce faci astăzi, îl amenință Jim, ca să-i distragă atenția. Vei arde în focul iadului! O să vezi că așa se va întâmpla, cum îți spun. În strigoi crezi? Îl întrebă el, după o scurtă pauză.

Kent tresări auzindu-l și Cardegee își dădu seama că se afla pe drumul cel bun. Continuă:

— Un strigoi are dreptul să vină și să-l tortureze pe cel care nu a făcut ceea ce a promis. Dacă mă vei împușca înainte de a fi exact ora prânzului, îți promit că o să vin din lumea cealaltă și o să te chinuiesc! Mă auzi? Dacă mă vei împușca un minut mai devreme, o secundă mai devreme, o să vin să te chinui. Și nu ai cum să știi exact când va fi ora prânzului.

Jacob nu-i răspunse.

— Ce fel de cronometru ai? Pe ce longitudine ne aflăm? Cum știi care e ora exactă?

Cardegee continuă astfel, în speranța că va mai câștiga câteva minute. Kent se lua după ceasurile cazărmii ori după cele ale Companiei. Dacă nu va ști ora precisă, avea să fie vizitat de strigoi și torturat.

— Stai liniștit, îi zise Jacob. Te voi trimite pe lumea cealaltă așa cum trebuie. Am un cadran solar.

— Nu e bun! Eroarea poate să fie de treizeci și două de grade și în plus...

— Țărușele sunt aici.

— Cum le-ai înfipt în pământ? Te-ai orientat cu ajutorul busolei?

— Nu. M-am ghidat după Steaua Polară.

— Sigur?

— Absolut!

Cardegee gemu și aruncă o privire disperată în depărtare. Cei sau cel care se apropia se afla la cam o milă distanță.

— Cât mai are umbra până la linia care marchează prânzul? Întrebă el.

Kent se îndreaptă către instrumentul primitiv care măsoara timpul și îl cercetă cu atenție.

— Trei degete, îi răspunse.

— Îmi vei cânta „Trei Clopote” înainte de a mă împușca, nu? Hai, promite-mi că îmi vei cânta!

Jacob fu de acord și tăcerea se așternu iar între ei. Curelele de la mâini se înmuiaseră și Jim se lupta să și le scoată.

— Cât mai are umbra până la linie?

— Un deget.

Matelotul se uită bine, ca să vadă dacă va reuși să cadă exact în groapa de lângă el, apoi își scoase legătura de la mâini.

— Acum la ce distanță se află?

— La o jumătate de deget.

În aceeași clipă, Kent auzi un zgomot și se întoarse să vadă ce era. Cineva venea pe pistă. Se îndrepta spre cabană. Jacob se roti și își puse carabina pe umăr.

— Încă nu mi-ai cântat „Trei Clopote”, se plânse Cardegee. Nu uita, voi reveni să te torturez.

Kent ezită.

Stătea în picioare lângă cadranul solar, la zece pași distanță de victima lui. Călătorul care venea nu putea încă să vadă ce făceau ei, căci trebuia să urce o pantă pentru aceasta, dar se apropia destul de repede.

Kent stăpânea încă situația.

— Fii gata să mori! Îi zise el pe un ton solemn. Apoi începu să îi cânte.

Înainte de a ajunge la ultimul cuvânt, degetul lui apăsă trăgaciul.

Cardegee nu așteptase însă clipa aceea. Puțin mai devreme se rostogolise pe o parte și căzuse în groapă.

Prea devreme însă!

Kent nu mai apăsă pe trăgaci, ci alergă la marginea gropii. Acolo îl ținti cu grijă pe marinar. Bum!

Pușca făcu explozie în fața lui Jim, chiar în momentul când acesta se ridica. Nici un fum nu ieși pe țeava, dar o perdeă de flăcări învălui o clipă partea laterală a armei.

Jacob se prăbuși pe spate. Călătorul care venea se ivi lângă cabană, pe platoul pe care se desfășurase drama, în vreme ce Jim Cardegee, cu mâinile libere, reuși să iasă afară din groapă.

Noul venit sări pe zăpadă, spre a-l ajuta.

— Jim! Îi strigă el. Ce s-a întâmplat aici?

Era, fără îndoială, unul dintre prietenii săi.

— Ce să se întâmple? Mai nimic... Uneori se mai întâmplă ca omul să pățească și lucruri de-astea, care nu sunt tocmai bune pentru sănătate. Dar mai bine dezleagă-mă și o să-ți arăt ceea ce n-ai mai văzut până azi.

Omul începu să-i taie legăturile cu un cuțit, în vreme ce Cardegee repeta:

— Și eu aș vrea să aflu ce s-a petrecut aici, căci mare lucru încă n-am priceput.

Când se apropiară de Kent, constatară că acesta era țeapăn și că murise de-a binelea. Pușca lui cu două țevi, o armă veche, grea și dificil de încărcat, zăcea lângă el, în bucăți. Lângă țeava dreaptă se vedea o fisură lungă de mai multe degete.

Matelotul culese țeava de jos. O pulbere strălucitoare se revărsă prin fisură. Înțelese imediat tot!

— Dumnezeuule, e posibil așa ceva? Ia te uită! Privește praful binecuvântat! Dumnezeu ne-a fericit, Charley. Să plecăm de aici, să plecăm repede, căci suntem bogați! Comoara lui Jacob Kent este acum a noastră!

PREROGATIVELE PREOTULUI.

Iată povestea unui om care nu-și aprecia soția la valoarea ei adevărată și cea a unei femei care i-a făcut cinste că l-a luat de bărbat. Un preot pe care nu l-a auzit nimeni mințind vreodată s-a amestecat, întâmplător, în treburile lor. Era din ținutul udat de fluviul Yukon. Prezența lui acolo era necesară, în vreme ce ceilalți doi se găseau în ținut din întâmplare.

Bărbatul și femeia de care vorbim făceau parte dintre cei nevoiași, năpăstuiți de soartă care, în 1897, se aruncau în valuri în căutarea aurului din Alaska.

Se numeau Edwin și Grace Bentham. Ei rămăseseră în urma celorlalți căutători de aur, căci marea cursă către Klondyke din anul 1897 trecuse de-a lungul fluviului și se terminase în orașul Dawson, unde căutătorii mureau de foame.

Când regiunea udată de Yukon adormi, acoperită de un strat de zăpadă de un metru grosime, toate magazinele fură închise și bieții soți Bentham se opriră la stația de la Five Finger Rapids, în vreme ce orașul de aur se găsea departe de ei, la multe zile de mers către nord.

În timpul anului, multe animale fuseseră tăiate la stația de acolo și resturile lor, neplăcute privirii, se adunaseră într-o mare grămadă. Astfel, ceilalți trei însoțitori ai soților Bentham, după ce au cercetat amănunțit grămada și au făcut unele calcule, s-au gândit că ar putea câștiga bani de acolo și n-au mai pornit către Dawson.

Cum au câștigat bani? Cât a durat iarna, au vândut oase și piei înghețate ca hrană pentru atelajele de câini infometați, care trăgeau săniile călătorilor. Cereau un preț acceptabil și călătorii nu prea aveau de ales.

După șase luni, când a reapărut soarele și ținutul s-a încălzit, când Yukonul s-a trezit din somnul greu în care fusese cufundat și-au prins la brâu

cingătorile pline cu aur și s-au întors în sud, unde trăiesc și azi și își povestesc amintirile mincinoase despre Klondyke, pe care nici măcar nu l-au văzut.

Edwin Bentham era un puturos și, fără soția lui, ar fi rămas bucuros alături de ceilalți ca să vândă oase și piei. Ea însă îl măguli într-atât, îi zise că era înalt și puternic, un bărbat căruia nu-i stătea nimic în drum, încât trebuia să se îmbogățească descoperind aur adevărat. Lauda ei l-a făcut să strângă din dinți și, aparent hotărât, a cedat partea lui de oase și piei în schimbul unui câine și a unei sănii, pornind mai departe, spre nord. Nu are rost să adăugăm că Grace l-a urmat, fără a-i lăsa mult timp de odihnă și că, după trei zile de mers, femeia se afla în frunte și deschidea pârție pentru soțul ei, care o urma tăcut.

Firește, dacă întâlneau pe cineva pe drum, el trecea înainte. Astfel, mândria lui de bărbat nu avea de suferit în fața călătorilor care treceau ca niște fantome pe drumul cufundat în tăcere. Dar câți bărbați ca el nu sunt în lume!

Cum își uniseră viețile o femeie și un bărbat atât de diferiți, acest lucru nu contează în povestea noastră. Sunt lucruri care se întâmplă și cei care le cunosc sau le cercetează prea mult încep să-și piardă încrederea în credința potrivit căreia „oamenii sunt destinați unul altuia pentru totdeauna.”

Edwin Bentham avea un suflet de copil, pus din greșeală într-un trup de bărbat. Copilul din el ar fi chinuit cu plăcere un fluture, rupându-i aripile, dar tremura de frică în fața unui băiat mai slab, însă vânos, pe jumătate cât el.

Egoist, gata să se plângă pentru orice fleac, Edwin avea o statură impunătoare, purta o mustață groasă și ținea cont de toate convențiile sociale, fiind membru al unui club monden, adică făcea parte dintre cei care-și pierdeau timpul degeaba, care vorbesc multe și țipă când îi apucă durerea de dinți, văitându-se mai rău ca niște puști.

De multe ori întâlnim, în viața de zi cu zi, asemenea personaje, dar nu știm ce le poate pielea. Cel mai bine cunosc lucrul acesta nefericitele care le sunt soții, cu care își împart viața și mănâncă din aceeași farfurie. De altfel, femeile înțeleg repede cu ce fel de om s-au potcovit. Nu le trebuie mai mult de opt zile pentru asta.

Grace Bentham era o creatură firavă, ca un copil. Sub aparenta ei fragilitate, ascundea multă putere sufletească, păstrându-și însă întreaga feminitate. Ea îl îndemna și îl îmbărbăta pe soțul ei ca să meargă să își caute averea în nord, îi trasa drumul de urmat și își deplângea, neștiută de nimeni, propria slăbiciune fizică.

Acest cuplu atât de prost întemeiat se îndreptă, mai întâi, către vechiul Fort Selkirk, apoi către Stuart River, printr-un ținut pustiu și trist cu o întindere de șaiszeci de mile.

Zilele se scurtau din ce în ce mai mult și, când venea noaptea, bărbatul izbucnea în plâns și se prăbușea în zăpadă.

Atunci, soția lui îl urca pe sanie și, mușcându-și buzele ca să nu urle, căci membrele o dureau îngrozitor, trăgea sania alături de câine. Astfel ajunseră la cabana lui Malemute Kid.

Acesta nu era acasă, dar Meyers, negustorul german, le prăji câteva bucăți de carne și le pregăti un pat din crengi de pin proaspăt culese.

Lake, Perker și Langham erau destul de nervoși, dar nu fără motiv, căci trebuiau să preia afacerea în propriile lor mâini.

— Ah, Sandy, nu poți distinge un comisionar de meserie de unul amator! Bine, asta contează mai puțin acum, vino și dă-ne o mână de ajutor.

Chemarea aceea se făcea auzită dinspre magazia de provizii, unde Langham încerca zadarnic să taie mai multe bucăți din carnea înghețată.

— Nu vă mișcați de lângă carne, le zise, pe un ton de comandă, Langham.

— Sandy, fii bun și du-te repede în tabăra lui Missouri pentru a împrumuta un pic de scortişoară, îi spuse, rugător, Lake.

— Repede, repede, grăbește-te! De ce nu... Zgomotele produse de cizme și de bucățile de carne care se învârteau prin magazie acoperiră chemarea aceea rugătoare.

— Haide, Sandy, nu-ți ia decât trei minute să coborî până la Missouri...

— Lasă-l în pace, interveni Parker. Cum pot să ajung la biscuiți, dacă n-am dat la o parte masa asta uriașă?

Sandy se opri, nehotărât. Își aminti că era angajatul lui Langham. Își aruncă șorțul murdar pe care-l ținuse la șold și alergă în ajutorul patronului său.

Acești tineri nedescurcăreți, care proveneau din familii bogate, veniseră în Northland sperând să cucerească laurii gloriei. Aveau mulți bani de pus la bătaie și fiecare dispunea de câte un servitor.

Din fericire pentru ei, ceilalți doi servitori plecaseră la White River, în căutarea unei grămezi de cristal de cuarț, despre care exista o legendă, iar bietul Sandy încerca zadarnic să-și mulțumească stăpânii robuști, fiecare dintre ei având propriile idei asupra felurilor de mâncare dorite.

Deja, de dimineață, faptul că servitorii plecaseră, îi pusese într-o mare încurcătură. Căzuseră de acord să pregătească împreună o masă pe cinste. Trecând la treabă și-au dat seama cât de greu era de realizat așa ceva și că se impunea o altă soluție.

Această soluție îi trecu prin gând lui Parker. Fără a mai pierde o clipă, se pieptănă cu cărarea pe mijloc, se îmbracă bine și porni către cabana lui Malemute Kid, însoțit de Grace Bentham. Femeii îi părea tare rău că soțul ei nu putea să beneficieze, la rândul lui, de acea invitație, căci se dusese ca să vadă minele de la Henderson Creek. Noul venit, Kid, era obosit, căci de abia se întorsese de la Stuart River.

În ceea ce-l privea pe Meyers, el nu putuse ca să-i însoțească, fiindcă încerca să facă pâine cu hamei.

Tinerilor nu le păsa că soțul nu era de față. Nu văzuseră o femeie întreaga iarnă și prezența acesteia îi bucura mult. Erau niște adevărați domni și știau să răsfețe o reprezentantă a sexului frumos.

Pe de altă parte, Grace Bentham încerca și ea să se distreze, să mai alunge norii negri după atâtea săptămâni de tristețe.

Din nefericire, chiar de la primul fel de mâncare servit la masă și care constituia capodopera de bucătar a lui Lake, se auziră bătăi în ușa.

— Ah! Domnul Bentham! Intrați, domnule, sunteți binevenit, îi zise Parker, care deschisese ușa.

— Soția mea e aici? Întrebă, supărat, noul venit, în loc să răspundă invitației făcute.

— Da. I-am lăsat vorbă domnului Meyers.

Parker își continuă explicațiile cu mult calm.

— Nu intrați, domnule Bentham? Noi v-am păstrat locul liber, deși nu știam sigur că veți avea timp să ajungeți la noi.

— Intra, dragul meu Edwin, îi zise și Grace Bentham, cu glasul ei subțire.

Parker îi aștepta răspunsul.

— Îmi vreau femeia! Strigă grosolan Edwin. Tonul lui era de stăpân de necontestat.

Parker rămase cu gura căscată și fu cât pe ce să-i tragă un pumn vizitatorului lipsit de orice respect. Abia se abținu să o facă. Toți se ridicară în picioare. Lake își pierdu cumpătul și fu cât pe ce să o întrebe pe Grace:

— Chiar trebuie să plecați acum, după ce ne-ați ajutat atât?

Începu, de îndată, larma caracteristică unei despărțiri:

— Mulțumesc, ați fost foarte amabili.

— Ne pare rău că...

— Mai rămâneți cu noi!

— Chiar trebuie să plecați imediat?

— Vă mulțumesc mult pentru invitație.

— Drum bun până la Dawson!

După ce ușa se închise în urma ei, toți se uitară cu milă la locul rămas gol la masă.

— Să-l ia naiba! Strigă Langham. N-are nici cei șapte ani de-acasă. E un nesimțit!

Continuă să înjure, fără să-și dea seama.

O femeie foarte îndemânată poate, singură, să suplinească lipsurile unui bărbat incapabil. Îi trebuie o voință de fier ca să completeze firea lui ezitantă, să-i inspire ambiție și să-l îndemne să realizeze lucruri mari.

E nevoie, într-adevăr, de o femeie îndemânată și cu mult tact pentru a izbândi într-o asemenea împrejurare, astfel încât toată cinstea să-i revină bărbatului, care va crede în cele din urmă, în adâncul sufletului său, că toate meritele îi revin.

Grace Bentham se înhămasse la o asemenea treabă. Când familia lor ajunsese la Dawson cu câteva kilograme de făină și mai multe scrisori de prezentare, Grace îl împinse în față pe copilul Edwin. Ea reuși să intre pe sub pielea unui bărbat morocănos și suspicios, care era însă conducătorul

Companiei P. C. Și astfel obțin un teren de închiriat. Pe față însă, contractul de închiriere era pe numele lui Edwin.

Îl duse de mână pe soțul ei de-a lungul mai multor râuri și pâraie. Îl făcu să caute aurul în nisipul de pe fundul apei sau în râpele din jurul lor. Parcurseră împreună distanțe uriașe spre a găsi prețiosul metal.

Astfel, lumea ajunsese la concluzia că Bentham era un bărbat foarte energic și iscusit.

Grace studia hărțile, convingea minierii, muncea mult ca să-i intre în cap soțului ei toate noțiunile geografice care-i erau necesare. Lumea se mira cât de repede ajunsese Edwin să cunoască ținutul și statul în care se afla.

Firește, oamenii își dădură seama că soția lui era o femeie foarte devotată. Puțini însă înțeleseseră ce rol important juca ea în viața lui, iar aceștia o apreciau și o deplângeau în același timp, pentru soarta ei nenorocoasă.

Grace făcea întreaga treabă. El culegea aplauzele.

În ținutul din nord-vest, o femeie nu putea să ceară în posesie personală un pârâu sau un banc de stânci ori de cuarț, nici să înconjoare cu gard zona respectivă. De aceea, Edwin fu dus de mână până la Comisarul Șef al Aurului pentru a fi înregistrat ca stăpân al Bancului de stânci cu numărul 23, al doilea ca mărime de la French Hill.

În luna următoare, aprilie, aurul găsit acolo le aducea mii de dolari zilnic și perspectiva de a continua astfel încă multă vreme.

La baza dealului pe care se afla terenul lor curgeau apele unui pârâu numit Eldorado, pe malul căruia se ridica și cabana proprietarului acelui pârâu, domnul Clyde Wharton. În momentul de care vorbim, Clyde nu ajunsese încă un bogătaș și nu știa că aur în valoare de mii și mii de dolari se găsea în apele pârâului din fața lui. Avea să vină însă, în curând și vremea aceea. Deocamdată însă, Clyde stătea liniștit în cabana lui, trăgea din pipă și visa frumos, dar visurile lui nu aveau nici o legătură cu terenurile aurifere, nici cu jumătatea de tonă de metal prețios ce avea să fie a lui și să mărească depozitul Companiei P. C.

Grace Bentham, care curăța încontinuu aurul din pământul extras în cabana ei de pe versantul dealului, se uita către Eldorado și visa, la rândul ei, dar nu la aur.

Cei doi se întâlneau deseori, căci drumurile lor se intersectau, iar subiectele de discuție nu lipseau, mai ales în Northland și mai ales primăvara. Totuși, niciodată el nu i-a făcut cu ochiul sau nu i-a aruncat vreun cuvânt care să o supere. Fiecare se ferea de celălalt, ca să nu-i afle secretul ascuns în inimă.

Numai că, într-o zi, Edwin Bentham o trată cu brutalitate pe soția lui, lucru care se întâmpla deseori unor bărbați ca el. Bogăția lui îl ridicase la rangul de rege în French Hill și, impresionat de propria lui importanță, aproape că uitase ce făcuse Grace pentru el.

În ziua în care se purtă grosolan cu ea, Wharton află imediat acest lucru, o pândi pe Grace și îi spuse multe lucruri frumoase, arătându-se foarte agitat.

Ea se înveseli, deși nu vru să asculte tot ce-i spunea el. Ba chiar se îndepărtă, zicându-i că altădată nu va mai discuta cu el dacă-i va mai vorbi astfel.

Curând veni și anotimpul frumos. Întunericul făcu loc aurorei boreale, zăpada se topi, apa începu să curgă abundent, iar oamenii să-și spele cu spor aurul din pământul extras. Zi și noapte, pământul galben și pietrele smulse din îngrămădirile de stânci trecură prin curentul rapid de apă și își cedară bogăția oamenilor veniți, cu vreme în urmă, dinspre râu. În perioada aceea de muncă neîntreruptă se întâmplă ceea ce trebuia să se întâmple...

Edwin Bentham se duse într-o zi, după ce își certase iar nevasta, să își cântărească pulberea de aur la teigheaua Companiei P. C., la Forks, unde își lăsase deja o bună parte din avere. Soția lui coborî dealul și se strecură în căsuța lui Clyde Wharton.

Clyde n-o aștepta, dar se bucură mult când o văzu.

Multă tristețe și speranțe năruite ar fi fost evitate dacă n-ar fi văzut-o și părintele Roubau pe Grace Bentham, căci acesta porni de îndată către cabană.

— Copila mea! Îi zise el.

— Continuați-vă drumul, părinte Roubau, îi zise Clyde Wharton. Eu vă respect, dar nu aveți dreptul să interveniți între mine și această femeie.

— Vă dați seama ce faceți?

— Sigur că da. Chiar dacă ați fi însuși Dumnezeu, Atotputernicul și m-ați amenința cu focul iadului, tot aș face ceea ce am de gând.

Wharton îi oferise un scaun lui Grace și se așezase în fața ei, gata de luptă.

— Așezați-vă pe un scaun și stați liniștit, îi spuse el preotului. Vom discuta mai întâi. Eu vă voi spune ce am pe suflet, apoi veți vorbi dumneavoastră.

Părintele ascultă. Era un om răbdător, care știa să aștepte clipa favorabilă pentru a se face înțeles. Wharton îi puse un scaunel lângă Grace.

— Deci ții la mine destul de mult ca să plecăm împreună de aici? Îl întrebă ea pe Clyde.

Chipul femeii părea la fel de liniștit ca și cel al bărbatului la pieptul căruia se aruncase, căutând un refugiu.

— Draga mea, ai uitat tot ce ți-am spus? Firește că eu...

— Dar cum am putea pleca azi, când tu te ocupi de spălatul aurului?

— Crezi că asta mă preocupă acum? O să-l las pe preotul Roubau să-mi încheie afacerile. Am încredere în el. Va depune la Compania P. C. Toată pudra mea auriferă.

— Gândește-te un pic... nu-l voi mai vedea niciodată pe soțul meu...

— Ar fi o binecuvântare pentru tine.

— Și aș pleca alături de tine! Ah, Clyde, nu pot să o fac! Nu pot...

— Stai liniștită. Trebuie să poți. Lasă-mă să conduc eu treburile. O să fac rost de câteva căruțe și vom pleca imediat.

— Dar dacă el se întoarce înainte de plecarea noastră?

— O să-lucid!

— Nici nu poate fi vorba de așa ceva, Clyde! Promite-mi că n-o să-i faci nici un rău.

— Ei, bine, atunci le voi cere oamenilor să-l gonească de pe lotul de teren pe care caută aur. Toți știu cum se poartă cu tine și nimeni nu ține cu el.

— Nu vreau nici asta. Nu vreau să-i faceți vreun rău.

— Și-atunci ce să fac? Să stau aici și să văd cum vine să te ia de la mine?

— Nu, nu, suspină ea, trăgându-l de mână.

— Atunci lasă-mă să acționez și nu-ți mai face griji degeaba. Voi avea grijă să nu pățească nimic rău. Lui nu-i pasă deloc dacă tu vei păți ceva rău... Nu vom mai veni la Dawson. Voi trimite doi oameni să pregătească o barcă și să o ducă într-un loc anume pe Yukon. Vom traversa pârâul și vom merge pe Indian River până ce ne vom întâlni cu ei. Pe urmă...

— Pe urmă?

Își puse capul pe umărul lui. Glasurile li se auzeau stins, ca într-un murmur de iubire. Preotul se agită, nervos.

— Pe urmă? Întrebă ea iar.

— Ne vom folosi de vâsle și vom merge drept înainte. Vom traversa pragurile de la White Horse și de la Box Canon.

— Da?

— Apoi vom urca pe râul de la Sixty Mile, vom străbate lacurile Chilcoot, Dyca și Lacul Sărat.

— Dar eu nu știu să folosesc vâslele.

— Ce contează, draga mea? Îi voi cere lui Sitka Charley să vină cu noi. Cunoaște navigația pe fluviu și locurile bune unde ne putem odihni. E cel mai bun ghid, chiar dacă este indian. Tu nu ai decât să stai liniștită în mijlocul bărcii, să ne cânti sau să ne pregătești masa.

— Și apoi, dragul meu?

— Apoi vom pleca spre San Francisco și toată lumea va fi la picioarele noastre. Nu ne vom mai întoarce niciodată aici! Gândește-te, lumea e mare! Nu trebuie decât să ne hotărâm unde vrem să mergem. Voi fi despăgubit cu o jumătate de milion de dolari pentru aurul care a rămas pe terenul meu de aici și care va reveni Companiei P. C. Vom merge la Paris, ca să vedem Expoziția Universală din 1900... Vom vizita Ierusalimul și locurile sfinte, dacă vei vroi. Ne vom cumpăra un palat în Italia. Ce spui de toate astea?

— Spun că... nu pot fi soția ta, dragul meu...

— Dar n-am cerut asta!

— Mă iubești atât de mult că ai face orice sacrificiu pentru mine... Fără să te gândești că nu vei fi soția ta? Ah, mi-e teamă că vei face și tu ca toți bărbații: te vei plictisi de mine și...

— Cum poți să vorbești așa despre mine?

— Promite-mi...

— Îți promit orice!

— Ești tare bun, dragul meu. Nu știu însă dacă nu profit de tine. Am atât de puțin de oferit! Dar pentru mine înseamnă mult... Of, Clyde, promite-mi că mă vei iubi mereu!

— Haide, hai, doar n-ai început deja să te îndoiești de mine. Te voi iubi până la moarte!

— Gândește-te că, odinioară și eu i-am spus la fel soțului meu. Și azi...

— Azi nu e cazul să-ți mai bați capul cu lucrurile imposibile, draga mea.

Pentru prima oară, buzele li se uniră într-un sărut lung. De lângă fereastră, părintele Roubeau supraveghea drumul. Tuși, încercând să alunge liniștea care se prelungea, apoi se întoarse către ei.

— Acum, părinte, îi zise Wharton, cu chipul luminat de bucuria primului sărut, e rândul dumneavoastră.

Avea un glas care îi trăda bucuria victoriei. Era convins că părintele nu avea să schimbe în nici un fel relațiile dintre el și Grace. Și femeia credea la fel, mai ales că un zâmbet de fericire îi înflorise pe buze în clipa în care își ridică ochii către omul bisericii.

— Copila mea, îi spuse părintele Roubeau, inima mea plânge pentru tine. Visul tău e frumos, dar el nu se va realiza...

— De ce, părinte? Am acceptat să plec cu Clyde.

— Nu știi ce vrei să faci. Nu te-ai gândit că i-ai jurat credință, în fața lui Dumnezeu, soțului tău Edwin? E datoria mea să te fac să înțelegi sfințenia unui asemenea legământ.

— Dar dacă o înțeleg și îmi mențin totuși hotărârea?

— Atunci Dumnezeu...

— Dumnezeu nu a văzut oare cum se poartă cu mine?

— Nu mai vorbi astfel, copila mea. Gândește-te ce spui! Firește și eu am trecut prin clipe grele, ca tine.

Pentru câteva clipe, își aminti de Franța, țara în care se născuse și un chip întristat trecu, precum o ceață, printre el și femeia dinaintea lui.

— Înseamnă, părinte, că Dumnezeu m-a uitat... Nu sunt o femeie rea, totuși am fost tare nefericită alături de soțul meu. De ce să continui să trăiesc astfel? De ce să nu aleg fericirea care mi-a ieșit în drum? Nu mai pot să mă întorc la Edwin, nu mai vreau!

— Mai curând tu l-ai uitat pe Dumnezeu. Întoarce-te la soțul tău. Încredințează-ți sufletul lui Dumnezeu și el te va ajuta să-ți duci povara, iar tu nu vei mai sta în întuneric.

— Nu, părinte. Totul este zadarnic. M-am hotărât ce trebuie să fac și voi fi alături de Clyde. Îmi voi urma drumul și, dacă Dumnezeu mă va pedepsi... ei, bine, voi suporta pedeapsa Lui. Nu aveți cum să mă înțelegeți, nu sunteți femeie.

— Mama mea era femeie.

— Dar...

— Iar Iisus Hristos s-a născut dintr-o femeie.

Ea nu-i răspunse și se lăsă o liniște deplină. Aflat la fereastră, Wharton începea să se tragă de mustață, fiindcă devenise nerăbdător, în vreme ce ochii lui urmăreau neîncetat drumul către oraș.

Grace își puse un cot pe masă. Chipul îi era foarte hotărât. Zâmbetul îi dispăruse. Dar părintele nu se lăsă.

— Aveți copii? O întrebă.

— Mi-am dorit multă vreme copii, dar acum nu-mi mai doresc. Ba chiar mă bucur că nu am.

— Ai o mamă?

— Da, am.

— Și te iubește?

— Da, șopti Grace.

— Și un frate? Sau o soră?

Ea făcu semn din cap că da.

— E mai tânără decât tine? Mult mai tânără?

— E cu șapte ani mai mică decât mine.

— Te-ai gândit bine la ceea ce vrei să faci? Te-ai gândit la familia ta, la mama ta, la sora ta? Aceasta din urmă abia a pășit în viață. Comportamentul tău va avea o mare influență asupra ei, a viitorului ei. Vei avea curajul să te duci la ea, s-o privești în ochi, s-o ții de mână?

— Opriți-vă, lăsați-mă în pace! Îi strigă ea.

Părea că vrea să se retragă din fața lui, la fel ca un câine care fuge de biciul stăpânului său.

— E bine să ții cont de toate aceste lucruri, făcu preotul și să te gândești la ele înainte de a face pasul decisiv.

Deși lacrimile începură să i se scurgă pe obraz, Grace găsi putere în ea ca hotărârea să-i rămână neclintită. Femeia încercă să se liniștească și își șterse lacrimile.

— Voi pleca în lume, zise ea și niciodată nu-mi voi mai vedea mama sau sora. Ele mă vor uita! Voi fi ca moartă pentru ele, dar voi pleca alături de Clyde. Chiar azi!

Aceste cuvinte păreau să aducă sfârșitul discuției. Wharton se apropie de ei, dar părintele îi făcu semn să păstreze distanța.

— Ți-ai dorit copii? O întrebă el pe Grace.

Ea-i făcu semn că da.

— Și l-ai rugat pe Dumnezeu să-ți dea?

— Deseori.

— Și dacă vei avea copii de acum încolo? Când nu te mai poți căsători, fiindcă nu ai divorțat de primul soț... Te-ai gândit la asta?

Ochii preotului se fixară câteva clipe asupra bărbatului care stătea în picioare, lângă fereastră.

Chipul lui Grace se luminează pentru o clipă și ea înțelese ce viitor o aștepta. Ridică mâinile în sus, rugătoare, în timp ce preotul continuă:

— Imaginează-te cu un bebeluș nevinovat în brațe, un băiat să zicem, căci lumea este mai blândă cu fetele. Cât de amară vă va fi viața! Vei putea să fii fericită și mandră de fiul tău atunci când îi vei vedea pe ceilalți copii?

— Fie-vă milă! Tăceți din gură! Strigă ea.

— Un renegat. Țapul ispășitor pentru greșelile altora...

— Tăceți, vă rog! Mă voi întoarce la soțul meu!

Se aruncă la picioarele preotului, care continuă:

— Copilul va crește, probabil, fără să știe răul care-l pândește. Într-o zi însă, lumea îl va striga pe un nume de care el nici nu știa până atunci.

— Ah, Dumnezeu!

Ea se târa pe podeaua cabanei. Preotul suspină și o ridică de jos. Wharton înainta către ea, dar Grace îi făcu semn să se îndepărteze.

— Nu te apropia, Clyde! Mă voi întoarce la soțul meu. Lacrimile grele i se scurgeau pe obraji și ea nu încerca nici măcar să și le șteargă.

— După tot ce s-a întâmplat între noi, Grace, nu te mai pot lăsa să pleci.

— Nu mă atinge! Mă întorc la soțul meu.

— Dar ești a mea! Mă auzi? Ești a mea! Ce prost am fost că v-am lăsat să vă amestecați în viața noastră! Îi zise apoi preotului. Mulțumiți-i lui Dumnezeu că nu sunteți un om obișnuit, căci v-aș fi... Ei, bine, acum v-ați jucat rolul perfid. Ieșiți din casa mea!

Preotul Roubeau se înclină, o luă de mână pe Grace și se îndreptă către ușă. Tulburat, Wharton însă li se puse în drum.

— Grace, mi-ai spus că mă iubești.

— Adevărat.

— Și acum?

— Te iubesc la fel de mult.

— Mai spune-o o dată!

— Te iubesc! Da, Clyde, te iubesc din toată inima.

— Ei bine, strigă Wharton, o auziți, părinte? Vreți ca să se întoarcă la soțul ei cu asemenea cuvinte pe buze, să-l mintă, iar el să-i facă viața amară?

Cu un gest rapid, părintele Roubeau o împinse pe tânăra femeie în camera din spate și închise ușa după ea, spunându-i:

— Sst! Nici un cuvânt!

Wharton îl privi mirat. Preotul se așeză pe un scăunel.

— Să nu scoți o vorbă, îi zise și lui Clyde. E în interesul ei. În aceeași clipă, ușa fu dată la o parte și în cameră intră Edwin Bentham.

— Știți unde-i nevastă-mea? Îi întrebă el, după ce îi salută.

Cei doi îi făcură semn din cap că nu.

— Am plecat de acasă pe urmele ei. Urmele se opresc aici, chiar în fața voastră, pe drumul principal.

Ceilalți doi păreau încurcați.

— Atunci... M-am gândit că...

— Că a venit aici? Tună Wharton.

Preotul interveni imediat.

— Urmele ei duc la cabana aceasta, fiule? Îl întrebă, liniștit pe Edwin. Preotul Roubeau, care intuia bine lucrurile, ștersese urmele femeii înainte de a intra la Wharton.

— Nu știu... Nu le-am cercetat cu maximă atenție... Ochii lui Edwin se opriră, bănuitori, pe ușa celeilalte camere, apoi îl priviră întrebători pe preot. Acesta îi făcu un semn din cap că nu. Totuși, o bănuială îi rămase în minte lui Edwin.

Părintele Roubeau spuse o rugăciune scurtă, apoi se ridică:

— Dacă te îndoiești de cuvântul meu... Se prefăcu că se duce să deschidă ușa.

Un preot nu putea să mintă. Edwin Bentham auzise de multe ori acest lucru și îl credea.

— Nu mă îndoiesc de cuvântul dumneavoastră, părinte, îi zise, oprindu-l din drum. Mă întrebam doar unde s-o fi dus nevastă-mea și că, poate, a venit aici... Fără îndoială, s-a dus la doamna Stanton, la French Gulf. E vreme frumoasă, nu-i așa? Ați aflat vestea cea mare? Prețul făinii a coborât la 40 de dolari chintalul și se spune că vin la bar niște puicuțe din regiunile sudice pentru bărbații de aici. Dar trebuie să plec. Rămas bun!

Ușa se închise cu zgomot în urma lui și, de la fereastră, cei doi bărbați îl priviră cum își continua căutările pe lângă French Gulf.

*

După câteva săptămâni, chiar după ce trecuseră apele umflate specifice lunii iunie, doi oameni se găseau într-o barcă, în mijlocul râului și se îndreptau către resturile unui pin, pe care nu le observaseră. Obstacolul acela scutură de câteva ori ușoara ambarcațiune, de parcă ar fi fost remorcată de o șalupă cu motor.

Unul dintre oameni era părintele Roubeau. Primise ordin să părăsească ținutul din nord pentru a se întoarce la copiii negri din Minook. Albi veniseră în mijlocul lor și, în loc să se ocupe de pescuit, cum obișnuiau, ei adora acum o divinitate pe care o găseau în sticlele de băutură.

Malemute Kid, care avea și el treabă în ținuturile sudice, călătorea cu preotul. Un singur om îl cunoștea bine pe părintele Paul Roubeau și acesta era Malemute Kid.

În fața lui, preotul își arăta chipul adevărat. Nu-i ascundea nimic. Și iată de ce: ei doi trecuseră prin grele încercări împreună, își împărțiseră ultima bucățică de pește, ultimul pachet de tutun, își spusese cu glas tare gândurile atunci când crezuseră că-și trăiesc cele din urmă clipe, pe când traversau împreună întinderile nesfârșite de la țărmurile Mării Behring sau cețurile din delta fluviului Mackenzie ori când au călătorit, pe o vreme nenorocită, de la Capul Barrow la Dawson.

Preotul Roubeau scotea nori groși din pipa lui, iar ochii lui fixau discul roșu al soarelui care părea că se leagănă pe linia întunecată a orizontului nordic.

— Curaj, prietene. Uită cele întâmplare, îi zise Kid.

Evident, acesta reînnoia firul unei discuții care fusese întreruptă.

— Dumnezeu îți va ierta o minciună de felul acesta, căci este bun și milostiv. Lasă-mă să-ți amintesc cuvintele unui om care spunea doar adevărul, continuă Kid, apoi îi recită câteva versuri.

Preotul Roubau își scoase pipa din gură și se gândi cu glas tare:

— Poetul are dreptate, minciuna care ajută un om cinstit poate fi spusă uneori. Dar pe mine mă frământă altceva. Minciuna și iertarea ei, aceste lucruri îl privesc doar pe Dumnezeu. Eu însă...

— Ce te poate frământa? Ai rămas cu mâinile și cugetul curate.

— Nu-i adevărat, Kid. M-am gândit mult și problema a rămas aceeași: eu știam că Grace era nefericită și am făcut-o totuși să se întoarcă la soțul ei!

Dinspre pădure se auzi ciripitul unei păsări, o căprioară se ivi, pentru câteva clipe, din frunziș, un iepure se ascunse printre copaci. Cei doi prieteni rămaseră însă tăcuți, fumându-și, gânditori, pipele...

MONTANA KID.

I.

Existau două motive temeinice pentru care Montana Kid își pusese deoparte pintenii săi mexicani și ai săi chaperajos și se îndepărtase de munții Idaho scuturându-se de praful de pe încălțări. Mai întâi, faptul că o civilizație severă impunea anumite reguli de conviețuire și modificase firea primitivă a crescătorilor de vite din Munții de Vest. Societatea civilizată îi privea, pe el și pe alți cowboy de seama lui, destul de nefavorabil. În al doilea rând, neamul lui se retrăsese cu mai multe mii de leghe de frontierele sale firești. Fără îndoială, noile teritorii erau, în mare parte, sterile, dar mai multe sute de mile pătrate de pământ înghețat ofereau cel puțin posibilitatea de a trăi liber celor care altfel s-ar fi sufocat.

Din acest motiv, Montana Kid se bucura. Plecase din ținutul natal de la țărmul mării cu o grabă pe care mai mulți șerifi din regiune ar fi putut-o lesne explica și avea mai multă energie decât bani. Reușise să se imbarce într-un mic port din apropiere de Puget și să reziste suferințelor cauzate atât de răul de mare, cât și de hrana proastă, trăind în condițiile groaznice în care călătorea de obicei emigrantul.

Slăbise mult și era tare palid la față atunci când debarcase, într-o zi de primăvară, în golful Dyea, dar voința lui era tot de neclintit. Prețul ridicat al câinilor, al proviziilor, echipamentului, drepturile bănești cerute de două guverne rivale îl făcuseră pe Montana Kid să înțeleagă repede că ținutul Northland nu era deloc indicat pentru un om sărac.

De aceea, începuse să caute mijloace rapide de a face bani. Între golful mării și trecătoarele din munți se găseau emigranți pe care tânărul încercă să-i exploateze. Mai întâi își ridicase o baracă unde se jucau cărți pe bani grei. Din nefericire, nevoia îl făcuse să-l ucidă pe unul dintre clienții săi și fusese obligat să plece mai departe, în nord, pe pista străbătută de alți mulți călători.

Se apucase apoi de comerț cu cuie pentru potcoave de cai. Le cumpărase, apoi le revânduse cu un câștig de sută la sută, dându-le câte patru la un dolar.

Totul mersese bine, legea nu avusese nimic cu el, dar într-o bună zi altul scoase la vânzare o cantitate uriașă de cuie cu un preț mai mic decât al lui, astfel că se grăbi să își lichideze stocul și încă în pierdere.

După eșecul acela, se stabili la Sheep Camp și își făcu un atelier de ambalaje, al căror preț crescuseră brusc cu cincizeci de centime. Pentru a-și arăta recunoștința față de el, lucrătorii din atelier jucară cărți cu el, pierzând o grămadă de bani. Din acest motiv, nu-l suportară prea mult și, fiindcă el câștiga mereu, într-o zi se năpustiră pe el, îl bătură, îi dădură foc la cabană, își împărțiră banii lui și îl lăsară în drum cu buzunarele goale.

Ghinionul îl urmărea deci peste tot. Se apucă de contrabandă cu whisky, împreună cu niște oameni care aveau ceva bani. Drumurile din ținut erau dificile și cunoscute doar de către călăuzele indiene. Din păcate, într-o zi se rătăci de călăuze și transportul lui căzu în mâinile poliției.

O mulțime de alte eșecuri îi umplură sufletul de supărare. Se răcori terorizând tabăra de lângă lacul Bennett vreme de o zi întreagă. Minerii fură obligați să se adune și să-i hotărască soarta. Îl invită să părăsească imediat ținutul acela și, fiindcă Montana Kid avea destul de mult respect pentru adunările de felul acela, plecă imediat cu un atelaj care nu-i aparținea. Fapta lui echivala cu furtul de cai dintr-un ținut sudic, ceea ce îl condamnă la spânzurătoare.

De aceea, Montana Kid avu grijă ca să nu se oprească prea repede din cursă și o făcu doar pe înălțimile dintre Bennett și Tagish, unde își instală noua tabără.

Primăvara se apropia și un mare număr de locuitori din Dawson se grăbeau ca să profite de gheața care încă nu se topise ca să călătorească în sud. Montana Kid se întâlni cu ei, le vorbi, le ținu minte numele și proprietățile și își continuă drumul.

Era dotat cu o memorie foarte bună și cu o mare fantezie, iar sinceritatea îi lipsea cu totul.

II.

Orașul Dawson, mereu la pândă după noutăți, văzu într-o dimineață cum cobora sania lui Montana Kid de-a lungul fluviului Yukon și un mare număr de locuitori se duseră pe gheață să îl întâmpine și să-i pună multe întrebări. Nu aducea ziare. Nu era la curent cu noutățile din lume. Nu aflase dacă se declanșase războiul între Spania și Statele Unite.

În schimb îi cunoștea pe cei care pleaseră din oraș cu puțin timp în urmă. O'Brien? Nu aflaseră trista veste? Se încesase în The White Horse și doar Sitka Charley, din toată gașca lor, scăpase cu viață.

Joe Laduc? Îi înghețaseră amândouă picioarele și îi fuseseră amputate la Five Fingers. Jack Dalton? Dispărut cu tot echipajul de pe Sea Lion. Bettles? Naufragiase printre stâncile din trecătoarea Seymour. N-au putut fi salvați decât douăzeci și patru de oameni din toți cei trei sute care se aflaseră la bord. Swiftwater Bill? Înecat cu toate cele șase dansatoare și cântărețe din trupa lui, pe când traversau lacul Lebarge. Gheața se rupsesese sub picioarele lor...

Guvernatorul Walsh? Mort împreună cu toți cei care-l însoțiseră și cele opt sănii pierdute pe drumul către Thirty Miles. Devereaux? Cine era Devereaux? Ah, da, curierul. Fusese împușcat de indieni pe când traversa lacul Marsh.

Iată ce le zise Montana... Veștile se răspândiră imediat. Oamenii veneau alergând ca să se intereseze de prietenii și de partenerii lor de afaceri. Când Montana Kid ajunse pe mal, era înconjurat de sute de mineri îmbrăcați în blănuri.

Când ajunse în centrul orașului, convoiul ce-l însoțea se transformase într-o mulțime ce lupta din răspuțeri ca să afle noutăți despre fiecare dintre cei absenți. Toți îl invitau pe Montana să bea ceva. Niciodată, în ținutul Klondike, nu mai fusese primit cineva cu atâta căldură.

Murmurele nu mai încetau în oraș. De când exista Dawson, nu se întâmplase o asemenea serie de nenorociri. Se părea că fiecare om mai important, plecat primăvara către sud, dispăruse pentru totdeauna.

Locuitorii ieșeau grăbiți din adăposturile lor. Oamenii veneau din văi și munți ca să-l întâlnească pe cel care le povestea despre dezastrele nemaiîntâlnite.

Soția lui Bettles, o metisă rusă, se așezase, lipsită de orice consolare, lângă vatra unde nu mai ardea focul și se legăna înainte și înapoi, punându-și cenușă în cap. Doliul apăruse peste tot în Dawson, iar orașul își plângea morții.

De ce făcea Montana Kid așa ceva? Cine ar putea spune? Nu există nici o explicație plauzibilă, decât faptul că așa era el, mincinos din fire.

Timp de cinci zile, orașul și ținutul se cufundară în lacrimi și durere. Timp de cinci zile, Montana Kid fu singurul de care se ocupau toți. I se dădea ce era mai bun de mâncare, cel mai bun pat în care să doarmă. Tot ce bea era pe gratis. Funcționarii de vază îl salutau și îi cereau amănunte. A fost sărbătorit la cazarmă de către comandantul Constantin și ofițerii săi.

Dar iată că, într-o zi, Devereaux, curierul, își opri câinii oboșiți în fața biroului comisariatului. Toți îl credeau mort. Cine le spusese așa ceva? Putea să le arate că era viu și nevătămat. Guvernatorul Walsh? Se afla în tabăra de la Little Salmon. O'Brien? Avea să sosească de îndată ce se va termina dezghețul. Mort? Cum mort? Nu aveau decât să-i dea lui ceva de băut și le va demonstra că era viu.

Veștile se răspândiră ca fulgerul prin oraș. Se scoase drapelul regimentului și se înălță pe catarg. Soția lui Bettles își reveni și își puse haine curate pe ea.

Începură să-i insinueze subtil lui Montana Kid că toți cei din ținut doreau să scape pentru totdeauna de el. Și el o întinse. Potrivit obiceiului său, își luă o sanie cu câini care nu-i aparținea. Orașul se bucură să-l vadă plecând. Doar proprietarul câinilor nu. Se duse și se plânse comandantului Constantin, care îi dădu un ofițer pentru a-l urmări pe hoț.

III.

Gheața începea să plesnească sub greutatea saniei și Montana Kid, care voia să ajungă la Cercle City, se grăbi să profite de faptul că ziua se mărea

pentru a-i forța pe câini să meargă până seara târziu, iar dimineața să pornească la drum foarte devreme.

În plus, nu se îndoia de faptul că proprietarul atelajului se afla în urmărirea lui și dorea să ajungă cât mai repede pe teritoriul Statelor Unite.

Dar, în după-amiaza celei de-a treia zile, își dădu seama că nu avea să câștige întrecerea lui cu primăvara. Yukonul încerca să se debaraseze de gheața care-l acoperea și mugea cu furie. Fugarul fu obligat să ocolească destul de mult, căci drumul pe fluviu dispărea sub apele învolburate care izbutiseră să iasă deasupra. Când Montana se îndreptă către o cabană din bușteni, ridicată pe o insuliță, bieții câini mai mult înotau decât mergeau.

Cei doi locuitori ai cabanei nu-l întâmpinară cu prea mare bucurie. Montana Kid nu-și deshărnă câinii, ci se apucă să pregătească ceva de mâncare.

Davy și Donald erau doi dintre acei oameni incapabili pe care îi găsești deseori în ținuturile de la frontieră. Născuți în Canada din părinți scoțieni și educați de aceștia, își părăsiseră, într-un moment de nebunie, locurile natale, își scosese ră toți banii de la bancă și plecaseră spre Klondyke cu gândul de a se îmbogăți.

Acum trăiau din plin greutățile specifice vieții în acel ținut îndepărtat! Fără provizii, descurajați, regretând locul din care plecaseră, conveniseră cu Compania P. C. Să taie o anumită cantitate de lemne pentru vasele acesteia ca preț pentru a fi duși înapoi acasă. Fără să se gândească la efectele pe care le are dezghețul unui fluviu și-au demonstrat clar lipsa de inteligență alegând insulița pe care se găseau și unde se instalaseră.

Deși Montana Kid nu avea decât noțiuni destul de vagi despre ceea ce înseamnă dezghețul unui fluviu uriaș, se uita în jurul lui cu teamă și cu invidie către țărmuri îndepărtate, unde colinele înalte promiteau un adăpost sigur împotriva sloiurilor din ținutul Northland.

După ce dădu de mâncare câinilor, își aprinse pipa și ieși să se plimbe și să își facă o imagine mai clară asupra situației în care se afla.

Insula, asemeni tuturor celor împrăștiate de-a lungul marilor cursuri de apă, prezenta o ridicătură în amonte și tocmai acolo Davy și Donald își ridicaseră cabana și stivuiseră mulți bușteni, pe care-i legaseră cu frânghii. Malul cel mai îndepărtat al fluviului era la cel puțin o milă distanță, în vreme ce între țărmul cel mai apropiat și insulă se găsea un canal ce avea o lățime de numai o sută de metri.

Imediat, Montana Kid se gândi să își lege câinii la sanie și să încerce să ajungă pe mal cât mai repede cu putință. O examinare mai rapidă a situației îi puse însă în evidență faptul că rapidul curent care-l separa de uscat învinsese deja gheața. Mai jos de ei, fluviul făcea o cotitură bruscă înspre apus și acolo erau presărate o mulțime de insulițe.

„Acolo gheața va sfărâma tot”, își zise Montana Kid.

Vreo șase sănii, care mergeau spre Dawson, avansau cu greu spre insula lor, prin gheața care ceda. Să călătorești pe fluviu devenea aproape imposibil și

oamenii abia au reușit să ajungă pe mal și să se refugieze pe insuliță. Porniră apoi pe drumul care ducea la cabana tăietorilor de lemne.

Unul dintre ei, orbit din pricina zăpezii, se ținea în urma saniei care îi călăuzea pașii nesiguri. Erau, cu toții, oameni tineri, rezistenți, îmbrăcați în straie grosolane și ruși de oboseală datorită drumului făcut prin zăpadă. Montana Kid întâlnise deseori astfel de oameni și înțelese imediat că nu aveau nimic în comun cu el.

— Noroc! Cum mai e drumul către Dawson? Îi întrebă cel din fruntea convoiului.

Se uită la Davy, apoi la Donald și în cele din urmă la Montana Kid.

Când te întâlnești cu cineva necunoscut în mijlocul unui pustiu de gheață, nu ai vreme de prea multe formalități. Începură să discute cu toții și să schimbe vești despre ținuturile din jurul fluviului.

Noii veniți își epuizară repede stocul de noutăți. Iernaseră la Minook, aflat la patru sute de mile de locul unde se găseau și nu se întâmplase nimic deosebit. Montana Kid afirmă că venea de la Salt Lake. Începură deci să vorbească numai cu el și să îl întrebe cele mai diverse lucruri.

Un zgomot formidabil, care acoperi, timp de câteva clipe, murmurul fluviului, îi atrase de îndată afară din cabană. Apa creștea, presa gheața, iar aceasta, împinsă de jos și de sus de lichid, încerca să se elibereze din strânsoare. Sub ochii spectatorilor se formau fisuri în fiecare moment, iar zgomotul nu mai înceta.

Doi oameni urcau pe fluviu în sus, cu toată viteza, într-un atelaj cu câini, venind pe o bucată uriașă de gheață pe care apa încă nu o zdrobise. Dar, chiar în clipa în care cei de pe insuliță credeau că vor ajunge cu bine pe mal, călătorii dispărură în apă. În spatele lor, gheața se sfărâmase instantaneu.

Prin găurile care luau viață, lichidul furios se revărsa asupra saniei și a câinilor. Luptându-se cu apa, oamenii încercau să le vină în ajutor animalelor și le tăiară repede curelele care-i țineau legați de sanie. Apoi se deplasară cu greu, printre vârtejuri și sloiuri, către insuliță, unde Kid le sări primul în ajutor, printre ghețurile care se sfărâmau izbindu-se unele de altele.

— Să mă ierte Dumnezeu dacă ăsta nu e chiar Montana Kid! Strigă unul dintre cei salvați de îndată ce puse piciorul pe mal.

Purta uniforma roșie a ofițerilor de poliție și glumi salutându-l militărește pe salvatorul său.

— Am adus un mandat de arestare împotriva dumatăle, continuă el, scoțând o hârtie murdară dintr-un buzunar interior al tunicii. Sper că mă veți urma fără gălăgie.

Montana Kid se uită la dezastrul de pe fluviu și ridică, nepăsător, din umeri. Ofițerul îi urmări privirea și zâmbi.

— Unde sunt câinii? Întrebă însoțitorul său.

— Domnilor, zise ofițerul fără ca să-i răspundă la întrebare, dânsul este tovarășul meu, Jack Sutherland, proprietarul aceluia Eldorado de pe locul 22.

Toți se repeziră la Jack Sutherland, îl luară cu ei și îi dădură haine uscate și ceai negru.

Davy și Donald, cărora nimeni nu le dăduse nici o atenție, începură să joace cărți, așa cum făceau în fiecare seară. Montana Kid îi urmă, împreună cu ofițerul.

— Poftim, îmbrăcați astea, zise el, scoțând din sacul său haine uscate pentru noul venit. Cred că vom fi obligați să dormim în același pat.

— Sunteți un om adevărat, îi zise ofițerul, în timp ce își puneă ciorapii uscați. Îmi pare rău că trebuie să vă duc înapoi la Dawson. Sper că nu se vor purta prea urât cu dumneavoastră cei de acolo.

— Nu vă grăbiți prea tare!

Kid zâmbi cam ciudat.

— Încă nu am plecat de aici. Dacă ar fi să plec, aș face-o în sens invers față de Dawson. Și ar fi bine ca și dumneavoastră să faceți la fel.

— Bine, dar...

— Să ieșim puțin și vă voi arăta de ce. Proștii aceștia pe care-i vedeți aici, spuse el indicându-i, peste umăr, pe cei doi scoțieni care își vedeau de joc, au arătat că nu-i duce prea mult mintea când s-au instalat pe insuliță. Umpleți-vă pipa cu tutun bun și fumați-o bucuroși, cât încă mai puteți.

Ofițerul, foarte surprins de vorbele lui, îl urmă afară. Davy și Donald se opriră din joc și ieșiră după ei. Oamenii care veneau de la Minook îl văzură pe Montana gesticulând și arătând spre apele fluviului, în amonte și în aval. Se apropiară și ei.

— Ce s-a întâmplat? Întrebă Sutherland.

— Nimic important, îi răspunse Kid.

— Atunci?

— Vine prăpădul. Vedeți cotul acela? Continuă Kid. Ei bine, pe acolo gheața va veni ca o avalanșă furioasă de mii și mii de tone. Sărbătoarea va începe acolo, sus, în munți. Presiunea apei va crește, gheața va rezista, până când... bum!

Făcu un gest care sugera că gheața va rade tot în drumul ei.

— Da... Milioane de tone, adăugă el.

— Și atunci? Ce se va întâmpla cu grămezile mele de bușteni stivuiți?

Făcu Davy.

Montana Kid își repetă gestul. Totul avea să fie ras.

— Nu se poate!

Davy începu să geamă, neajutorat.

— Nu se poate întâmpla asta! Nu glumești, omule? Hai, spune-mi că glumești!

Ca răspuns, Montana îi zâmbi și se întoarse cu spatele la el. Văzând asta, Davy se repezi asupra stivelor cu bușteni și începu să se lupte cu ei spre a-i muta cât mai departe de mal.

— Ajută-mă, Donald! Strigă el. N-auzi ce se va întâmpla? E munca noastră din întreaga iarnă. E prețul plecării noastre de aici!

Donald îl prinse de braț și îl scutură, dar celălalt se smulse din strânsoare.

— N-ai auzit? Făcu Donald. E vorba despre milioane de tone de gheață care vor veni peste insula noastră și vor distruge totul. Calmează-te! Hai să privim lucrurile în față. Ai cam luat-o razna!

Davy se prăbuși peste un buștean. Donald se duse la cabană, își puse puținii bani pe care-i aveau la centură și se îndreptă apoi spre locul cel mai înalt de pe insulă, unde un pin imens domina toți ceilalți copaci.

Oamenii, strânși în fața cabanei, începură să râdă când loviturile lui de topor se auziră foarte distinct. Greenwich reveni din drumeția pe care o făcuse de-a latul insulei, spunându-le că nu aveau nici o șansă să ajungă pe malul fluviului, fiindcă le era imposibil să traverseze canalul. Orbul din Minook începu să îngâne un cântec cunoscut, iar ceilalți îl acompaniară.

— E un mare păcat, izbucni Davy privind-i pe ceilalți cum dansau în razele soarelui muribund, să pierd toți buștenii ăștia! Atâta muncă degeaba!

— O fi adevărat ceea ce ni s-a îndrugat aici? Întrebară câțiva dintre cei care dansau.

Brusc, zgomotul apelor încetă și se făcu o liniște totală. Ghețurile se desprinseră de țărături și începură să plutească. Nivelul apelor începu să crească rapid. În câteva clipe se ridică la mai mult de douăzeci de picioare. Liniștea aceea adâncă era întreruptă doar de izbiturile blocurilor enorme, care se ciocneau cu uscatul în drumul lor spre aval.

Extremitatea mai joasă a insuliței fu acoperită de ape. Zgomotul reîncepu brusc. Blocuri enorme de gheață veneau pe fluviu către ei. Insula se zgudui datorită șocurilor pe care ciocnirile dintre iceberguri le provocau.

Presiunea ghețurilor asupra peticului de pământ pe care se găseau ei deveni uriașă. Blocuri de sute de tone erau aruncate în văzduh precum niște gloanțe. Dezordinea creștea odată cu pericolul și zgomotul. Oamenii trebuiau să țipe unul la altul pentru a se auzi.

Deodată, insula se cutremură. Un iceberg uriaș se izbise de aceasta. Un timp, el rămase blocat în încleștarea pe care o dădea cu pământul. Apoi, sub presiunea uriașă a fluviului, se ridică pe uscat doborând copacii, izbind cabana și stivele cu bușteni. Toate se prăbușiră ca niște chibrituri și fură luate de ape.

— Munca noastră pe șase luni! Gemu Davy. Prețul plătit pentru a pleca acasă!

Montana Kid și ofițerul îl traseră cât mai departe de locul acela.

— Veți mai avea ocazii să plecați acasă, murmură ofițerul. Dacă veți avea noroc...

Abia reușiră să îl ducă până într-un loc lipsit de pericol, pentru moment.

Din vârful pinului unde era cățărat, Donald văzuse icebergul devastând totul. Satisfăcut parcă de răul provocat, curentul de sloiuri reveni la vechiul nivel și începu să se mai potolească. Zgomotul se redus, iar cei de față putură să-l audă pe Donald strigând să privească în jos pe fluviu.

Așa cum prevăzuseră, ghețurile sfărâmate se deplasaseră către insulițele de la cotul fluviului, unde se acumulaseră, formând o uimitoare barieră care se întindea de la un mal la celălalt. Apa, care nu mai avea pe unde să treacă, începu să-și ridice nivelul. În câteva minute ar fi acoperit insula lor. Ajungea deja până la genunchi și câinii înotau printre resturile cabanei sfărâmate.

Deodată, încetă să mai crească și păru că rămâne la același nivel.
Montana Kid clătină din cap.

— Asta înseamnă că s-a format o altă barieră, la fel de imensă, în amonte, zise el.

— Care dintre ele va ceda prima? Întrebă Sutherland.

— Într-adevăr, acesta este lucrul cel mai important, făcu Kid. Dacă va ceda cea din amonte de noi, nu vom mai avea nici o șansă ca să scăpăm... Nimic nu va putea rezista unei asemenea forțe devastatoare...

Cei din Minook se îndepărtară de ei și, curând, în liniștea care domina zona, răsună un alt cântec. Cercul lor se lărgi puțin mai târziu, când Montana Kid și ofițerul li se alăturară. Prinseseră gust și ei pentru melodia aceea, participând la intonarea refrenului.

— Nu mă ajuți, Donald? Striga Davy, care se zbătea la baza pinului în care se refugiase tovarășul lui. Hei, Donald, Donald, nu-mi vii în ajutor?

Avea mâinile însângerate datorită eforturilor continue și fără sorți de izbândă pe care le făcea ca să urce pe scoarța aspră a copacului.

Dar Donald, privind țintă spre fluviu, în amonte, nu avea timp de el. Deodată strigă cu glasul tremurând de spaimă:

— Dumnezeu! Atotputernic! Vine!

În picioare, cu apa până la genunchi, Montana Kid și ofițerul, împreună cu oamenii din Minook, se prinseră de mâini și începură să cânte un marș ostășesc. Glasurile lor fură însă acoperite de mugetul fluviului, care se repezea către ei.

Lui Donald îi fu dat să contemple un spectacol măreț și tragic, în urma căruia nu rămase nici un supraviețuitor.

Un perete uriaș, alb, se îndrepta către insulă. După câteva clipe, se prăbuși asupra aceluși mic petic de pământ, pe care se aflau nefericiții.

Copacii, oamenii, câinii dispărură într-o clipă, ca și cum mâna lui Dumnezeu a vrut să facă să nu mai existe nimic pe pământ... După ce surprinse acea viziune apocaliptică din vârful pinului său, Donald simți o puternică zguduitură, apoi fu aruncat, la rândul său, în imensa fierbere de apă și gheață care cuprinsese totul.

ÎNTREBAREA CEA MARE.

I.

Se poate spune că doamna Sayther trecea prin Dawson ca un meteorit. Venise în primăvară, cu trei sănii trase de câini și întovărășită de mai mulți servitori, francezi și canadieni. Petrecuse vreo două luni pe acolo, apoi se hotărâse să urce pe Yukon, imediat după dezgheț. Pleca și revenea în oraș după câteva zile, fără să știe cineva unde dispărea în acel răstimp.

Evident, orașul Dawson, unde femeile ajungeau foarte rar, nu-și putea explica plecările ei grăbite. Stația de la Four Hundred, unde stătuse câteva zile, părea pustie după dispariția ei, până ce alte știri de senzație le făcură uitate pe cele anterioare. Oricum, doamna Sayther era primită cu brațele deschise peste tot. Tânăra văduvă nu era doar frumoasă, ci avea și un farmec personal, un „nu știu ce” care-i încânta pe cei care o priveau.

Nu puțini erau bogătașii din acea regiune auriferă sau ofițerii care îi prezentau omagiile lor. Printre numeroșii ei admiratori se numărau și câțiva tineri dornici de aventură și care suspinau după fusta elegantă a unei doamne.

Inginerii de la mine nu-i uitaseră numele defunctului ei soț, colonelul Sayther, iar șefii sindicatelor aminteau despre felul în care el condusesese afacerile și în care negociase cu muncitorii, vorbind cu respect și admirație despre el. Un administrator de mină așa de respectat era o raritate, pe vremea aceea, în Statele Unite ori la Londra. De ce oare se întorcea văduva lui în ținutul acela? Aceasta era marea întrebare pe care și-o puneau toți cei care o cunoșteau.

Cei din Northland sunt oameni practici. Le displac ipotezele și admit doar realitatea. Or, pentru mulți dintre ei, Karen Sayther reprezenta realitatea esențială pentru fericirea lor. Ea însă vedea altfel lucrurile.

Că vedea altfel lucrurile, rezulta din rapiditatea și simplitatea prin care se succedau cererile în căsătorie, cereri care-i erau adresate cu riscul refuzurilor pe care tânăra le dădea mereu ca răspuns. Trecând cele patru săptămâni, cât a stat iar în Dawson, ea a dispărut precum ceața, dar întrebările referitoare la persoana ei au rămas.

Norocul a vrut să dea, într-o bună zi, un fir călăuzitor celor interesați de destinul ei.

Cea mai recentă victimă a Karenei Sayther, Jack Conghram, încercase în zadar să depună la picioarele frumoasei văduve averea și inima lui. Avea destule bogății, printre care și o parte din minele de aur din Bonanza. Afectat de insucces, se plimba într-o noapte, după ce băuse zdravăn.

În miezul nopții, se ciocni de Pierre Fontaine, șeful servitorilor străini ai Karenei. Întâlnirea făcu, desigur, ca ei doi să se recunoască și să mai bea un pahărel împreună.

— Ah, murmură Pierre Fontaine, cu limba cam împleticită de băutură, vreți să știți de ce se întoarce doamna Sayther în ținutul acesta? Mai bine ați întreba-o pe ea, căci eu nu știu absolut nimic, decât că ea pronunță mereu același nume. Pierre, îmi spune ea, găsește-mi-l pe bărbatul acela și vei primi o grămadă de bani. Da, dacă-l vei găsi, vei avea mii de dolari. Cine este bărbatul? Adică numele lui? Stai puțin... parcă David Payne... da. David Payne! Și de multă vreme îmi repetă numele acesta. Eu caut fără încetare, nu-mi cruț nici o clipă. Nu reușesc însă să dau de el și să câștig miile de dolari. Ce ghinion nenorocit!

— Da, domnule, continuă el după ce mai trase o dușcă. Odată, nu cu multă vreme în urmă, m-am întâlnit cu niște oameni care se întorceau de la

Circle City și care-l cunoșteau pe acest David Payne. Mi-au zis că se afla la Birch Creek. Atunci, doamna mi-a spus că în sfârșit a dat de el și părea tare mulțumită. Vorbea mai mult ca de obicei. Mi-a dat ordin să pun câinii la sanie și să pornim de îndată. Mi-a mai spus că, dacă am fi dat de bărbatul acela, aș fi primit o mie de dolari în plus. Vă dați seama că devenisem omul cel mai grăbit din lume! Mă și văzusem cu banii în buzunar, continuă Pierre, cu un oftat. Dar ghinion! Alți zece oameni care veneau de la Circle City spuneau că David Payne ajunsese la Dawson, apoi se îndreptase către una dintre insulițele de pe Yukon. Deci, n-am mai plecat...

— Așa s-a întâmplat! Făcu el, cu năduf. În aceeași zi, doamna mi-a dat cinci sute de dolari și m-a trimis să cumpăr o barcă cu vâsle. Evident, a doua zi urma să plecăm pe fluviu în sus ca să-l căutăm pe David Payne. Barca pe care am cumpărat-o este foarte bună și am luat-o de la un indian pe nume Sitka Charley.

Cei doi au mai sporovăit o vreme, apoi s-au dus la culcare. În dimineața următoare, Jack Conghram n-a mai putut să țină doar pentru el toate confidențele acelea și întregul oraș Dawson își punea aceste întrebări: „Cine era acel David Payne și de ce persoana lui o interesa în asemenea măsură pe Karen Sayther?”

Chiar în ziua aceea, doamna Sayther, cu servitorii ei, părăsea capitala ținutului Klondyke și pornea cu ambarcațiunea, trasă de un remorcher, pe apele Yukonului. Nu după multă vreme, ceata lor dispăru printre numeroasele insule care se găsesc nu departe de Dawson.

II

— Da, doamnă, aici este locul! Trei insule aflate puțin mai jos de gura râului Stuart. Mi s-a spus să căutăm pe cea de-a treia!

Zicând acestea, Pierre Fontaine trase barca la mal și o legă bine, astfel încât să reziste curentului puternic al apei. Apoi ceata lor coborî pe uscat și porni pe urmele celui căutat.

— Nu ne putem înșela, doamnă, aceasta este insula!

Pierre dispăru câteva clipe în spatele unei coline.

— Da, doamnă, cabana lui este aici! Strigă el. Am bătut deja la ușă, dar nu e nimeni. Nu se poate afla prea departe și nici nu va lipsi mult, fiindcă nu are câinii cu el. Se va întoarce repede, pun pariu!

— Ajută-mă să ajung și eu la cabană, Pierre! Drumul cu barca m-a obosit. Ar fi trebuit să mergem mai încet.

Din grămada de blănuri aflate în mijlocul ambarcațiunii ieși Karen Sayther și se ridică în picioare, punându-și în evidență trupul zvelt. Părea fragilă ca un crin în mijlocul naturii grandioase care o înconjură, dar îl prinse de mână cu multă forță pe servitor. În ciuda aparenței că era o persoană delicată, mușchii ei acționau cu hotărâre, iar mișcările precise pe care le făcu o ajutară să ajungă pe mal fără să calce prin apă.

Totuși, deși debarcă așa de hotărâtă, inima începu să-i bată mai tare și se apropie de cabana aceea cu un respect comparabil cu cel acordat unui lăcaș. Chiar se înroși la chip atunci când ajunse la ușă.

— Iată, îi arată Pierre, aceste așchii de lemn risipite pe lângă grămada de butuci sunt făcute de curând. Asta înseamnă că acum două-trei zile el se găsea încă aici.

Doamna Sayther îl aprobă printr-un semn făcut din cap. Vru să privească prin mica fereastră, dar aceasta era făcută din pergament uns cu grăsime care, deși lăsa să intre în casă lumina zilei, nu permitea să privești înăuntru prin el.

Deceționată de acest lucru, se învârti puțin prin jur, apoi se opri în fața ușii, puse mâna pe lacătul grosolan, ca și când ar fi vrut să-l deschidă, apoi renunță. Brusc, se lăsă în genunchi și sărută pragul cioplit grosolan.

Pierre Fontaine văzu acel lucru și rămase uimit. Nu puse însă nici o întrebare și nu mai povesti nimănui cele întâmplare.

După câteva clipe, unul dintre însoțitorii lor, care-și aprindea liniștit pipa, fu afectat de duritatea neobișnuită a ordinului superiorului său.

— Hei! Voi doi de-acolo! Le Goire, ar fi bine să stați ceva mai departe de cabană. Aveți niște blănuri de urs în barcă și mai multe pături. Stați acolo și așteptați-ne.

Blănurile fură împărțite de îndată și cea mai mare parte a lor fu transportată pe vârful colinei aflată nu departe de malul râului. Doamna Sayther li se alătură nu mult după aceea, instalându-se cât mai confortabil cu putință. Întinsă pe o parte, ea contempla, în zare, marele fluviu Yukon, care, pierzându-se în depărtări, își etala apele atât de teribile uneori. Deasupra munților, care se ridicau la mare distanță de ea, fumul focurilor aprinse prin păduri întuneca albastrul cerului. Din când în când soarele, pătrunzând prin perdeaua de fum, lumina slab pământul și arunca umbre ciudate.

În depărtare, insule acoperite de brazi, ape întunecate, stânci care răzbăteau printre ghețuri, apoi pustiul de zăpadă, alb, imaculat. Nici un semn de viață nu răzbătea din singurătatea absolută. Pământul părea dominat de necunoscut și înconjurat de misterul fecund al imensității spațiului.

Poate că acele lucruri, la un loc, o enervară pe doamna Sayther, căci ea își schimbă poziția. Acum privea în sus pe fluviu, acum în jos, ori cerceta cu atenție malurile ca să descopere gurile râurilor mai puțin importante care se scurgeau în Yukon.

După vreo oră, câțiva oameni începură să instaleze tabăra pentru noapte. Pierre însă rămase să vegheze alături de stăpâna lui.

Cu privirea fixată pe fluviu, către marginea insulei, el murmură după o lungă tăcere:

— Iată-l, de această dată!

O barcă venea, dusă de curenții rapidi. Era o canoe, condusă de doi vâslași, care loveau apa în cadență. Pe măsură ce se apropiau, se distingeau mai clar. Cel din spate era un bărbat. În față se afla o femeie.

Doamna Sayther nici nu se uită la femeie până ce barca nu se apropie foarte mult de ei. Frumusețea neobișnuită a necunoscutei îi atrase atenția.

O bluză din piele de căprioară, brodată în mod ciudat cu perle, desena minunat trupul ei frumos și tânăr. Un batic de mătase viu colorat, pus pe cap într-o manieră originală, îi acoperea în parte părul negru și lung. Dar mai ales chipul ei o impresiona pe doamna Sayther, făcând-o să o cerceteze foarte atent. Ar fi zis că era sculptat în bronz. Ochii negri, pătrunzători, puțin oblici, trădându-i originea indiană, străluceau sub sprâncenele clar conturate și arcuite cu finețe. Obrajii, cu pomeții evidențiați, permiteau gurii cu buze mici să trădeze firea hotărâtă, dar blândă, a femeii. Chipul ei purta trăsăturile abia schițate, dar inconfundabile, ale rasei mongole. Acest lucru rezulta și din forma ușor acvilină a nasului, cu nări fine, ceea ce dădea nu doar chipului, ci și trupului ei, aparența unei păsări de pradă.

Ca o concluzie, ea reprezenta tipul tătar idealizat, iar tribul de piei roșii care producea un asemenea specimen al rasei lor, o dată la douăzeci de generații, ar fi putut și chiar avea dreptul să fie mândru...

Tânăra vâslea cu mișcări lungi și viguroase, în perfectă armonie cu bărbatul. Brusc, ea făcu să se rotească barca ușoară pentru a primi curentul apei în față și apoi o duse cu grijă spre mal.

Câteva clipe mai târziu era în picioare pe colină și, cu mâinile ei viguroase, trăgea pe pământ, cu ajutorul unei frânghii, o bucată de carne de căprioară abia vânată.

Bărbatul o urmă de îndată și, cu o mișcare rapidă, legară barca de un par. Căinii se repeziră la ei urlând. În vreme ce fata începu să-i mângâie, privirea bărbatului se fixă asupra doamnei Sayther, care se ridicase în picioare. Fără să vrea, își duse mâna la frunte, ca și cum nu-și putea crede ochilor, apoi o privi din nou.

— Karen! Îi zise el simplu, întinzându-i mâna. La început am crezut că visez... Zăpada aproape că mi-a luat vederea primăvara trecută și acest lucru a durat vreo două săptămâni. De atunci, ochii mă mai păcălesc.

Doamna Sayther, care se înroși mai tare și căreia îi bătea inima gata să-i sară din piept, se așteptase la o cu totul altă primire decât o mână întinsă cu răceală. Prudentă însă, nu lăsă să se vadă acest lucru, ci se mulțumi să-i strângă mâna.

— Știi, Davy, ți-am scris deseori că aveam să vin și aș fi făcut-o dacă nu...

— Dar eu nu ți-am răspuns nimic, îi zise râzând David Payne, urmărind-o din priviri pe tânăra indiană.

Aceasta intră în cabană.

— Ah! Te înțeleg, Davy! În locul tău și eu aș fi făcut la fel. Dar... acum iată-mă!

— Da, veniți de departe. Intrați în cabană ca să mâncați câte ceva, le zise el amabil, părând a nu băga de seamă chemarea pe care i-o adresase doamna Sayther. Ești obosită, îi zise el. Unde mergeți? Urcați în continuare pe fluviu?

Ați petrecut în Dawson și ați pornit la drum de îndată ce a crăpat ultima gheață? Unde vă este tabăra?

În vreme ce vorbea, se uita în dreapta și în stânga sa, la ceata servitorilor doamnei Sayther, care stăteau în cerc în jurul unui foc sănătos. Deschise ușa cabanei ca ea să intre și continuă:

— Am venit pe gheață, de la Circle City, astă-iarnă și m-am instalat aici pentru o vreme. Fac lucrări de prospectare pe lângă golful Henderson, iar dacă nu voi da de aur voi pleca, la toamnă, ca să-mi încerc norocul pe lângă Stuart River.

— Nu te-ai schimbat prea mult, din câte văd, îi zise ea pe un ton destul de familiar, încercând să dea discuției o notă mai intimă.

— Am mai slăbit puțin, dar mi-am oțelit mușchii. Asta vrei să spui?

Ea ridică din umeri și, la lumina slabă din cabană, își fixă ochii asupra tinerei indience care aprinsese focul și prăjea niște bucăți mari de carne de căprioară.

— Ai stat mult în Dawson? O întrebă David Payne. Tăia cu cuțitul o bucată de lemn de mesteacăn pentru a-și face un mâner rudimentar de topor. Îi pusese întrebarea fără ca măcar să-și ridice ochii spre ea.

— Da, de câteva zile, îi răspunse doamna Sayther.

O urmărea din priviri pe tânăra indiană și abia dacă era atentă la ce-i spunea el.

— Ce ziceai? Ah, da, despre Dawson! Am stat acolo o lună și am plecat bucuroasă din oraș. Bărbații din Dawson sunt niște primitivi, știi lucrul acesta și își manifestă sentimentele destul de... energic.

— Așa se întâmplă cu bărbații care se reîntorc la natură după ce au lăsat în urmă viața civilizată și confortul specific lumii europene. Ai ales bine momentul ca să pleci din Dawson, căci vei ajunge destul de departe de acest ținut până ce va veni anotimpul care aduce muștele. Lipsa ta de experiență nu-ți permite să-ți dai seama cât de bine ai ales acest moment.

— Poate că nu. Dar vorbește-mi despre tine, despre viața ta. Ce fel de vecini ai? Ai măcar vecini?

Punându-i acele întrebări, n-o slăbea din ochi pe fata care zdrobea boabele de cafea ca să-i servească o băutură fierbinte. Pentru aceasta, presa boabele într-un sac de făină gol, pe piatra din hol. Cu o energie și o precizie care-i trădau temperamentul, în ciuda metodei primitive pe care o folosea, reuși să macine cafeaua cu ajutorul unei bucăți mari de cuarț.

La rândul lui, David Payne o urmărea din priviri pe vizitatoare și zâmbea.

— Da, avem niște vecini, îi răspunse el într-un târziu, niște tineri din Missouri și un cuplu de englezi din sudul Angliei, dar au plecat să caute aur chiar mai înainte de a obține, prin muncă, banii necesari ca să-și cumpere provizii.

Doamna Sayther aruncă o privire întrebătoare în direcția fetei:

— Firește, sunt mulți indieni în ținut, nu? Îl întrebă ea.

— Nu, foarte puțini. Cu câțva timp în urmă, ultimii dintre ei trăiau în Dawson. În prezent, nu-i mai găsești prin regiune. O excepție este Winapie, fata pe care o vezi. Este o tânără din Koyokuk, care a ajuns aici coborând mai mult de o mie cinci sute de kilometri pe fluviu.

Doamna Sayther se simți brusc slăbită. Deși David Payne continua să zâmbească, vizitatoarei i se păru că figura aflată înaintea ei își pierdea trăsăturile, iar trunchiurile de copaci din care era alcătuită cabana se învârteau în jurul ei.

Fu însă poftită la masă și, în timp ce mânca, începu să-și revină. Vorbi puțin, în vreme ce gazda ei se pierdea în lungi explicații asupra diferențelor existente între muncile făcute la suprafață, vara, în minele din ținuturile sudice și cele de adâncime, executate iarna, în minele din ținuturile nordice.

— Nu mă întrebi de ce am venit? Cred că știi... Ai primit scrisoarea mea? Îl întrebă ea.

Terminaseră masa și David Payne se apucase iar să cioplească mânerul toporului său.

— Ultima ta scrisoare? Nu, nu cred. Poate că încă se află pe undeva, prin vecinătatea lui Birch Creek sau în sacul vreunui comerciant de pe Lower River. Felul în care funcționează poșta pe aici este cel puțin rușinos. Nu există ordine, organizare, nimic care să...

— Hai, Davy, nu fi răutăcios, ajută-mă!

Ea vorbea acum cu mult aplomb și cu un fel de autoritate pe care i-o dădea amintirea trecutului lor.

— De ce nu mă întrebi nimic despre mine? Despre cunoscuții noștri de altădată? Oare nu te mai interesează nimic pe lume? Știi că soțul meu a murit?

— Sincer, îmi pare rău. E multă vreme de atunci?

— David!

Doamna Sayther era gata să izbucnească în plâns, dar reproșul pe care i-l făcuse prin felul în care-i pronunțase numele o mai ușura.

— Mi-ai primit scrisorile? Sunt sigură că ți-au parvenit cel puțin o parte din ele, deși nu mi-ai răspuns nimic, niciodată.

— E adevărat. Dar n-am primit-o pe ultima, care anunța, presupun, moartea soțului tău. Altele poate că s-au rătăcit... Trebuie să recunosc că am primit destule. Le-am citit cu glas tare, ca să audă și Winapie ce-mi scriai și s-o avertizez astfel. Am vrut să-i întipăresc bine în memorie cruzimea surorilor ei albe... Și cred că a înțeles bine lucrul acesta, nu?

Fără să dea mare importanță dorinței lui evidente de a o necăji, ea continuă discuția:

— În ultima mea scrisoare, pe care nu ai primit-o, te informam, așa cum ai ghicit, de moartea soțului meu, colonelul Sayther. A trecut un an de atunci. Adăugam că, dacă nu vii tu să mă cauți, urma să plec eu după tine și, așa cum am făcut întotdeauna când am promis ceva, m-am ținut de cuvânt!

— Nu știu nimic despre promisiunile tale.

— Dar cele din primele scrisori?

— Da, făceau niște promisiuni. Dar, cum nu te-am întrebat și nu ți-am răspuns nimic, nu există nici un angajament între noi, iar eu nu recunosc nici o promisiune de acest fel. De exemplu, îmi amintesc de o altă promisiune de-a ta, pe care aș fi vrut și eu ca tu să o fi ținut minte. Mi-ai făcut-o atunci... cu multă vreme în urmă...

Mânerul toporului îi căzu din mână și el își ridică privirea către Karen.

— Ce mult e de atunci! Totuși, îmi amintesc foarte bine ziua aceea și orice amănunt legat de clipele petrecute împreună. Eram doar noi doi, într-o grădină, printre trandafiri. Eram în grădina mamei tale! Te-am tras la pieptul meu și te-am sărutat întâia oară. Îți amintești?

— Să trecem peste asta, Davy, te rog frumos! Îmi amintesc perfect totul și îmi este rușine... De câte ori nu am plâns pentru acel trecut... Dacă ai ști cât am suferit...

— Atunci mi-ai promis... da! Și același lucru mi l-ai promis de mii de ori în zilele minunate care au urmat. Privirea ta, strângerea de mână, fiecare cuvânt care îți ieșea de pe buze reprezentau promisiuni pentru mine. Ce să mai zic? După câte existau între noi, n-aș fi crezut niciodată că... un bărbat, care a venit de nu se știe unde... ne-a despărțit așa de ușor. Era destul de în vârstă, putea să-ți fie tată. Nici măcar nu era plăcut de privit... Lumea spunea doar că era un om cinstit. Respectase toate legile, nu făcuse rău nimănui, se dovedise o persoană onorabilă. În plus și este lucrul cel mai important, avea mai multe mine, cel puțin douăzeci, moșii bogate, acțiuni la diverse fabrici. Ei bine, el...

— Dar a mai existat și altceva, doar ți-am spus-o, făcu ea, întrerupându-l. Asupra mea s-a exercitat o mare presiune. Era vorba de anumite interese... Familia mea avea nevoie de bani... Aveau mari dificultăți de tot felul... Ai înțeles atunci situația grea în care mă zbăteam. Nu am putut să rezist acelei presiuni... Am acționat împotriva dorinței mele, împotriva voinței mele... Am fost sacrificată, mi-am sacrificat iubirea, ia-o cum vrei. Ei, Dumnezeu mare! A trebuit să renunț la iubirea ta, Davy! Dar tu nu m-ai iertat niciodată. Te-ai gândit însă cât am suferit?

— Spui că te-ai căsătorit împotriva voinței tale? Că a existat o mare presiune asupra ta? În numele Cerului, nimeni nu te putea obliga să te culci cu bărbatul acela în același pat!

— Cu toate acestea, n-am încetat nici o clipă să te iubesc, i se plânse ea.

— Nu-ți cunoșteam felul în care îți manifesti dragostea. Nici acum nu înțeleg...

— Nici măcar azi?

— Noi vorbeam despre bărbatul pe care l-ai considerat demn de a-ți fi soț. Cum ți-a cucerit inima? Care erau marile lui merite? E drept, avea mâinile pline de aur, de acest aur atotputernic... În domeniul acesta știa mai multe decât alți o sută de oameni la un loc. Știa cum să iasă în câștig din orice târguială. Nu-l ducea prea mult capul, dar avea multă siguranță în felul în care judeca treburile murdare și cunoștea metodele prin care să facă să-i intre banii în buzunar, bani proveniți de la unul ori de la altul, chiar de la vecini. Iar legea

îl ajuta să facă așa ceva. Ea nu condamnă lucrurile acelea murdare. Nici morala creștină nu le condamnă! După legile care guvernează societatea, nu era un om rău. Dar după judecata ta, Karen, după a mea, după a noastră, cea din grădina mamei tale, ce era bărbatul acela?

— Nu uita că a murit!

— Dar asta nu schimbă cu nimic lucrurile. Da, ce era? Un om înalt, voinic, grosolan, materialist, adversar al lucrurilor frumoase, orb la frumusețe, neinteresat de idei inteligente. Aparența lui de tip de treabă provenea din lenea specifică vârstei lui, din obrajii lui căzuți, din burta lui mare, care îi trăda lăcomia.

— Dar a murit! Acum suntem numai noi aici, ține seama de asta! Ai dreptate, am fost inconstantă, am greșit. Dar tu nu ai greșit, la rândul tău? Dacă eu nu mi-am respectat promisiunile, tu ți le-ai respectat? Iubirea pe care mi-ai declarat-o în grădina de trandafiri n-ar fi trebuit să mi-o porți toată viața? Cel puțin, așa mi-ai spus atunci! Unde este iubirea aceea azi?

— Aici! Îi răspunse el, izbindu-se cu pumnul în piept. Aici a rămas, de atunci!

— A fost o iubire extraordinară, pe care nici o alta din lume n-ar fi putut să o întrecă! Mai zise ea. Cel puțin, așa mi-ai spus atunci, în grădina de trandafiri. Totuși, văd că nu s-a dovedit așa de mare, așa de iertătoare, încât să-mi uite păcatul... De aceea plâng azi la picioarele tale!

El ezită. Deschise gura, dar nici un cuvânt nu-i ieși de pe buze. Ea îl forțase să-și dezvăluie inima și să scoată la lumină sentimentul pe care îl ținuse ascuns în sine.

Ah! Cât de frumoasă era Karen când vorbea cu atâta pasiune! O privea. Vechile amintiri îi reveneau în minte, îi vorbeau despre o viață fericită, completă, mai caldă, alături de ea. Își întoarse capul ca să n-o mai privească, dar ea veni iar în fața lui.

— Privește-mă, Davy! Privește-mă bine! Sunt aceeași, chiar dacă am trecut prin atâtea. Și tu ești neschimbat. Dacă ai putea să ne vezi, ca și când ai fi un străin, ai gândi la fel ca mine: nimic nu s-a schimbat!

Astfel vorbind, îi puse mâna pe umăr. El, aproape fără să-și dea seama, o cuprinse cu brațul. Atunci scapără un chibrit și zgomotul produs îi readuse la realitate.

Neamestecându-se între ei, Winapie aprinsese chibritul umed pentru a da foc feștilor unui opaiț. Decupându-se pe fondul întunecat, flacăra, care o lumina, dădu brusc o nuanță aurie frumosului ei chip bronzat.

— Vezi, este imposibil, gemu el.

O îndepărtă apoi, cu blândețe, pe femeia blondă din brațele lui.

— Este imposibil! Repetă el. Cu totul imposibil...

— Dar nu sunt o copilă, Davy! Nu-mi fac iluziile unei fetișcane, vorbi ea cu glasul-i catifelat, fără a încerca să se apropie iar de el. Înțeleg lucrurile ca o femeie. Bărbații nu pot rămâne singuri... așa este obiceiul aici... Nu sunt supărată că trăiești cu indianca. Am bănuit de la început că așa trebuie să fi

stat lucrurile... Dar nu ai fost căsătorit oficial cu ea. Trăiești alături de ea așa cum fac destui prin ținutul acesta.

— Formele ne interesează mai puțin aici, îi răspunse el.

— Știu, dar...

— Este deci o căsătorie recunoscută de toți. Oficializată sau nu, asta nu contează!

— Aveți copii?

— Nu.

Karen se apropie imediat de el și mâna ei atinse ușor, ca o mângâiere, mâna arsă de soare a omului pe care-l iubea.

— Cunosc foarte bine obiceiurile din acest ținut. Întotdeauna au existat bărbați care au făcut ca tine. Nu le pasă că rămân aici, departe de lumea civilizată, pentru tot restul vieții lor. Atunci, trimit Companiei P. C. O sumă de bani, iar aceasta le trimite o femeie, care e mulțumită că are bani de cheltuit cel puțin un an de zile. Un bărbat nu poate rezista mult timp singur...

El nu-i răspunse nimic. Doamna Sayther continuă:

— Așa vom face și noi doi. Vom da Companiei P. C. Un cec pentru tânăra care stă cu tine. Îi vom da bani nu pentru un an, ci pentru toată viața! Ce era ea când ai întâlnit-o? O sălbatică! Mânca doar carne crudă, pește ne fiert, își umplea burta când ai ei găseau vânat și murea de foame când nu prindeau nimic. Fără tine, ar fi rămas tot o sălbatică! După ce vei pleca – având existența asigurată în mod excepțional comparativ cu trecutul – ea te va uita repede.

— Lucrurile nu stau deloc așa, protestă el.

— Hai, Davy, să vedem lucrurile așa cum sunt! Fata asta nu este din rasa ta. Nu există legături durabile între tine și ea. Este o sălbatică și nu poți să o deștrădăcezi din ținutul în care s-a născut. S-a născut sălbatică, va muri sălbatică! Dar tu... Tu și cu mine... Noi facem parte din rasa albă, suntem oameni civilizați, stăpâni ai acestui pământ. Am fost făcuți unul pentru altul... Noi suntem legați și prin rasa noastră albă. Gândurile și sentimentele noastre sunt specifice albilor... Îți dai seama, din instinct, că am dreptate. Nu poți nega acest lucru! E imposibil să te rupi de generațiile care te-au precedat. Ai civilizația noastră în sânge. Trebuie să duci mai departe descendența înaintașilor tăi! Nu există alt drum! Instinctul îți este mai puternic decât voința, iar rasa din care provii te obligă să ții cont de acestea. Vino, Davy, să mergem! Suntem încă tineri și sănătoși, să ne trăim viața din plin!

Winapie, ieșind din cabană pentru a le da de mâncare câinilor, se opri o clipă. David își repeta negațiile, dar glasul nu-i mai era la fel de hotărât. Mâna femeii îi lunecă în jurul gâtului și obrazul ei se lipi de al lui.

David revăzu în câteva secunde scene din viața lui dură și mohorâtă de până atunci. Revăzu luptele zadarnice cu forțele necruțătoare ale naturii, anii grei de lipsuri și foamete, contactul dur cu viața primitivă din nord, existența lui animalică în condițiile de acolo... Și, chiar lângă el, frumoasa femeie blondă, bogată și tânără, ca un murmur seducător al ținuturilor sudice, pline de căldură, de veselie, de muzică și lumină, care-i aduceau aminte de trecutul lui.

Fără să vrea, revedea chipurile prietenilor săi, scene uitate, ceasurile de veselie, auzea cântecele de altădată, hohotele de râs...

— Vino, David, vino! Spuse ea, privind la interiorul primitiv al cabanei, sunt bogată, am mai mult decât ne trebuie amândurora, vom avea o viață fericită... Am bani suficienți ca să trăim în belșug tot restul vieții. Vom fi fericiți, vom râde mereu. Hai, vino, lumea ne stă la picioare!

David o luă în brațe și o strânse la piept.

În clipa aceea, mârâitul câinilor înfometate, care se încăieraseră și țipetele indienei, care încerca să facă pace între luptători, îi ajunseră la urechi, slăbite de intensitate datorită trunchiurilor de copac din care era construită cabana.

Brusc, o altă scenă îi apără în fața ochilor. În mijlocul pădurii, se lupta cu disperare cu un uriaș urs alb, rănit la o labă. Câinii urlau, Winapie țipa, încurajându-i să atace. El, în mijlocul încăierării, lovea cu forța dată de disperare. Câinii, răniți, cu mațele scoase, urlau de furie neputincioasă, în vreme ce măruntaiele lor scânteiau pe zăpadă. Neaua era roșie de sângele omului și al ursului. Animalul feroce, grav rănit chiar în inimă, se apăra încă bine, sfâșiindu-i carnea cu ghearele sale lungi. În cele din urmă Winapie, cu părul în vânt, aruncând fulgere din priviri, furioasă, se năpusti până lângă David și își implântă de mai multe ori cuțitul de vânătoare în trupul fiarei!

La amintirea acestor scene, fruntea i se acoperi de sudoare. Îi dădu drumul femeii din brațe și se dădu înapoi, clătînându-se, până ce ajunse cu spatele lipit de perete. Fără ca ea să își dea seama ce se întâmpla cu el, simți totuși că victoria ei efemeră se spulbera.

— Davy, Davy! Îi strigă ea. Nu vreau să plec fără tine de aici! Nu te voi lăsa și, dacă nu vei veni cu mine, voi rămâne alături de tine, în cabana asta. Lumea nu înseamnă nimic pentru mine dacă tu nu mă mai iubești. Voi deveni o femeie din Northland, dacă altfel nu se poate. Ți voi pregăti masa, le voi da de mâncare câinilor... Voi bătători pista pentru sania ta, voi vâsli alături de tine! Pot să fac toate astea, crede-mă! Sunt puternică!

Bărbatul o privea și nu se îndoia de adevărul spuselor ei. Totuși, o ținea departe de el, iar chipul îi deveni sever și posomorât. Căldura din privire îi dispăruse.

— Îi voi plăti pe cei care m-au adus până aici, pe servitori și îi voi concedia, îi zise Karen. Voi rămâne cu tine, căsătorită oficial sau nu. De acum încolo voi merge unde vei merge și tu, Davy, nu contează unde! Ascultă-mă! Spui că am greșit în trecut. E adevărat. Ei bine, lasă-mă să plătesc pentru greșeala aceea, să o răscumpăr. Dacă nu am înțeles atunci măreția iubirii tale, lasă-mă să-ți arăt că acum o înțeleg!

Căzu la picioarele lui, plângând și îi cuprinse genunchii cu brațele.

— Și tu mă iubești! Da, mă iubești! Gândește-te la anii lungi de așteptare, în care am suferit, nici nu știi cât de mult...

David se aplecă și o ridică.

— Ascultă, îi zise el pe un ton răstit, ceea ce vrei tu nu se poate!

Apoi deschise ușa și o duse pe Karen până afară.

— Nu înțelegi că nu trebuie să ne gândim numai la noi doi? Îi spuse el. Trebuie să pleci. Sper să ajungi sănătoasă și întreagă la capătul călătoriei tale. Va fi greu să pleci mai departe de la Stația Sixty Miles, dar ai văslași foarte buni și veți trece de obstacolele dificile. Și acum, să ne spunem bun rămas!

Ea își mai revenise. Îi aruncă însă o privire disperată.

— Dacă Winapie ar... Se opri brusc.

El însă îi înțelese gândul. Izbit de enormitatea unei asemenea presupuneri, îi răspunse:

— E puțin probabil... E inutil să te gândești la așa ceva.

— Sărută-mă! Murmură ea, ridicându-și spre el chipul plin de lacrimi.

Apoi se întoarse și plecă spre oamenii ei.

— Ridică tabăra, Pierre, îi zise ea celui care rămăsese singurul de veghe, ca să o aștepte să se întoarcă. Trebuie să plecăm!

La lumina focului, privirea pătrunzătoare a omului surprinse durerea de pe chipul ei frumos. Execută ordinul acela ciudat ca și când ar fi fost lucrul cel mai firesc din lume.

— Unde mergem, doamnă? Spre Dawson?

— Nu, îi răspunse ea, nesigură. Să urcăm pe fluviu, ca să ieșim de aici. Pornim spre Dyea!

Pierre îi trezi brusc pe cei adormiți, înghiontindu-i și trăgând de pe ei păturile cu care se înveliseră, forțându-i să facă pregătirile de plecare în cea mai mare grabă. Glasul lui răsunător se auzea până departe.

Foarte repede, cortul doamnei Sayther fu strâns, vasele puse la un loc, așternuturile și blănurile împăturite. Oamenii, clătinându-se sub greutatea pe care le duceau, porniră către barcă.

Acolo, pe malul râului, Karen așteptă până ce toate bagajele fură așezate cu grijă, fiecare la locul lui, iar ei i se pregăti un culcuș între blănuri.

— Ne vom îndrepta către capătul nordic al insulei, îi explică Pierre, trăgând de frânghia cu care fusese remorcată ambarcațiunea. Apoi, o vom lua prin pasajul din spate, unde apele sunt mai liniștite și cred că totul va fi bine.

În momentul acela se auziră niște zgomote și pasul cuiva care mergea prin iarba uscată rămasă de anul trecut. Pierre își întoarse capul în direcția din care veneau sunetele.

Indianca, în mijlocul unei cete de câini, se apropia de ei. Doamna Sayther remarcă faptul că figura fetei, atât de liniștită în timpul scenei din cabană, era acum răvășită de mânie.

— Ce i-ai făcut bărbatului meu? O întrebă brusc pe Karen. El, întins pe pat, pare bolnav. I-am zis: „Ce ai, Davy? Ți-e rău?” Iar el nici nu mi-a răspuns. După o vreme, mi-a spus: „Fii fată bună, Winapie și pleacă de aici. Mă voi face bine mai târziu.” Ei, ce i-ai făcut bărbatului meu? Tu ești femeie rea, așa cred eu.

Doamna Sayther se uită curioasă la tânăra sălbatică alături de care avea să trăiască omul pe care îl iubea ea. Karen era obligată să plece singură, în tristețea și întunericul nopții, dar Winapie avea să rămână alături de el!

— Da! Tu, femeie rea, așa cred eu...

Indianca repeta cuvintele acelea încet și sacadat, pronunțându-le cu oarecare dificultate.

— Tu, mai bine pleci, așa cred eu. Să nu te întorci vreodată. Ce vrei să faci? Eu am un bărbat, eu, fată indiană. Tu, femeie americană, frumoasă la vedere, tu găsești mulți bărbați... cu ochii tăi albaștri ca și cerul, cu pielea ta așa de albă, așa de moale...

Întinse mâna spre Karen și îi puse un deget pe obraz. Doamna Sayther nici nu clipi măcar. Pierre ezită o clipă, apoi înainta câțiva pași spre ele, dar stăpâna lui îi făcu semn să rămână pe loc, chiar dacă, în adâncul inimii ei, îi era recunoscătoare pentru gestul lui.

— Nu e nimic, Pierre. Te rog, lasă-ne singure!

El se îndepărtă, plin de respect, fără să zică nimic și rămase în picioare, mormăind.

— Hm, albă... dulce ca un copil...

Winapie îi atinse și celălalt obraz, apoi își retrase mâna.

— În curând vin muștele, mai zise indianca. Pielea ta va fi vătămată în multe locuri... Se va umfla... Da, pielea ta va fi vătămată... Rău de tot! Multe muște, multe umflături, în partea asta, îi arătă ea, veți merge spre Saint Michel. În cealaltă parte, către Dyea. Mai bine plecați spre Dyea. Adio!

Ceea ce făcu atunci doamna Sayther îl uimi, fără îndoială, pe Pierre. Ea o îmbrățișă pe indiană și izbucni în lacrimi:

— Să ai grijă de el, îi zise. Să fii bună cu el...

Apoi începu să coboare colina, îndreptându-se către ambarcațiune. Se întoarse, îi zise adio sălbaticiei, apoi se urcă în barcă și se instala între blănuri.

Pierre o urmă. Porniră pe fluviu. Le Goire intona un vechi cântec francez. Prin negură, oamenii păreau toți la fel. Sub strălucirea stelelor, ca un șir de fantome, vâslașii izbeau ritmic undele, iar barca tăia apele cu un zgomot monoton. Curând, barca se pierdu în noapte...

MAREA LINIȘTE ALBĂ.

Carmen nu avea să trăiască mai mult de două zile.

Spunând acest lucru, Mason scuipe o bucată de gheață și se uită cu tristețe la bietul animal. Apoi își duse la buze una din labele câinelui și începu să spargă cu dinții gheața care se acumulase între degetele nefericitului animal și care îi crea o suferință cumplită.

— Niciodată n-am întâlnit un câine care să aibă un nume răsunător, de personaj de operă, dar care să fie bun de ceva, adăugă el, terminându-și treaba și dându-l pe animal la o parte. Cei asemeni lui își pierd repede puterile și mor sfârâmați de măreția propriului nume. Niciodată n-am văzut să o pățească așa rău un câine cu un nume rezonabil, cum ar fi Cassiar, Siwash sau Husky. Nu, domnule! Priviți-l pe Shookum! Un animal pe cinste...

Câinele, deși slăbit, făcu un salt și fu cât pe ce să atingă, cu colții săi ascuțiți, gâtul lui Mason.

— Aha, vrei să muști, nu?

O lovitură bine plasată, cu coada biciului, îl nimeri pe câine după ureche și acesta se întinse, tremurând, pe zăpadă. O spumă galbenă îi apăruse la gură.

— Vă spuneam deci să vă uitați la Shookum. Țsta e viguros, nu glumă! Pun pariu că înainte de sfârșitul săptămânii o va mânca pe Carmen!

— Fac un alt pariu cu tine, îi răspunse Malemute Kid, întorcând pe cealaltă parte pâinea pusă lângă foc pentru a se dezgheța. Pariez că îl vom mânca pe Shookum înainte de a ajunge la capătul călătoriei noastre. Ce zici, Ruth?

Tânăra indiană se ocupa cu cafeaua, punând o bucată de gheață în ibric. Privirea ei trecu de la Malemute Kid la soțul ei, apoi se fixă asupra câinilor, dar nu-i răspunse albului. Era un adevăr așa de evident că nu mai merita să-și răcească gura de pomană.

Aveau să parcurgă două sute de mile pe zăpadă, croindu-și pârtie; timp de șase zile abia dacă aveau să îmbrace câte ceva ei, oamenii, iar câinii – nimic. Nu aveau de ales. Cei doi bărbați și femeia se așezară în jurul focului și începură să mănânce.

Era oprirea pe care o făceau la prânz. Câinii rămâneau înhămați și își priveau stăpânii, care mâncau cu poftă.

— Azi nu ne mai oprim nicăieri, le zise Malemute Kid. Va trebui să supraveghem îndeaproape câinii, căci devin răutăcioși. Ar fi în stare să doboare la pământ un om, dacă li s-ar oferi vreo ocazie.

— Și când te gândești că altădată eram directorul școlii din Epworth și aveam lecții chiar și duminica!

După ce scăpase acele cuvinte, care nu aveau nici o legătură cu realitatea, Mason se mulțumi să-și privească o vreme mocasinii. Puțin mai târziu, Ruth îi umplu ceașca cu ceai și i-o înmâna.

— Mulțumesc lui Dumnezeu, avem ceai destul! Ah și l-am văzut cum creștea în Tennessee! Ce n-aș da acum să am puțin porumb prăjit! Nu contează, Ruth, tu n-o să mai înduri foamea multă vreme și, curând, n-o să mai porți nici mocasini.

Auzindu-l, tristețea femeii se risipi de îndată și în ochii ei licări dragostea pentru domnul și stăpânul ei, de fapt pentru primul bărbat care se purtase cu ea altfel decât te porți cu un animal ori cu o fiară sălbatică.

— Da, Ruth, continuă acesta, recurgând la un limbaj mai pe înțelesul ei, căci indianca nu cunoștea încă prea multe cuvinte englezești, trebuie doar să aștepti să-mi pun la punct afacerile. Apoi vom pleca într-un ținut mai frumos. Vom lua barca omului alb și vom merge la Lacul Sărat. Da, apă proastă, marea rea, munți înalți pe care-i urcăm și îi coborâm... Iar ceea ce căutăm este încă așa departe! Călătorim zece, douăzeci, patruzeci de zile, făcu el, într-un fel comic, încercând să numere zilele pe degete și mereu dăm de apă, de apă proastă... Apoi vom ajunge într-un sat mare, unde vom găsi multă lume și multe muște, ca anul trecut. Și wigwam-uri foarte înalte, cât zece, douăzeci de pini. Ha, ha!

Se opri de parcă nu se mai putea exprima și se uita rugător la Malemute Kid. Prin mimică, încercă să arate cum ar aranja douăzeci de pini unul peste altul.

Malemute zâmbi, fără să-l creadă, dar ochii femeii se măriră de uimire și de plăcere, căci ea ar fi crezut tot ce i-ar fi spus el, fiindcă îl iubea.

— Apoi, tu intri într-o... cutie și pleci.

Ca să își illustreze vorbele, își aruncă în sus ceașca, apoi o prinse cu îndemânare și continuă:

— Iată, sosești. Oh! Tu te duci la Fort Yukon, eu la Arctic City, la douăzeci de zile distanță de tine. Dar marii vrăjitori albi ne dau cordoane lungi. Eu prind cordonul de un capăt și zic: „Bună, Ruth, ce mai faci?” Tu mă întrebi: „Tu ești, soțul meu?” Eu răspund: „Sigur că eu!” Tu îmi zici: „Nimeni nu-mi mai face pâine bună, n-am nici bicarbonat.” Atunci eu zic: „Uită-te în cutia cu făină. Rămas bun!” Te uiți acolo și găsești bicarbonat. Și asta în vreme ce eu mă aflu la Arctic City și tu la Fort Yukon! Ha, ha, ha! Ce vrăjitori mari au albi!

Ruth zâmbea cu drăgălășenie auzind povestea aceea cu zâne și cei doi bărbați începură să rătă din toată inima. O ceartă izbucni între câini și puse rapid capăt visurilor despre viitor.

Reușiră să separe animalele bătăușe, apoi Ruth strânse mai tare hamurile câinilor. Săniile erau gata de plecare.

— Să-i dăm drumul! Înainte!

Mason plesni din bici. Cum câinii lunecau sub povara pe care trebuiau să o tragă, mișcă din loc sania cu ajutorul unui băț lung, pe care-l folosea de obicei ca să conducă animalele.

Ruth porni cu cea de-a doua sanie, lăsându-l ultimul pe Malemute Kid, care o ajutase să plece. Deși acesta era foarte voinic și ar fi răpus un taur dintr-o lovitură de pumn, nu suporta să vadă pe cineva că își bate câinii și le răbda celor din atelajul său toate poftele, cu un calm rareori întâlnit la un conducător de sanie.

Ba, mai mult, suferea odată cu animalele, când acestea o duceau greu.

— Haideți, porniți, biete animale, chiar dacă vă dor labele, murmură el, după ce încercase, de mai multe ori, să plece la drum.

În cele din urmă, răbdarea îi fu răsplătită și, în ciuda gemetelor produse de suferință, câinii se grăbiră să-i ajungă pe cei plecați înainte.

Nu mai puteau discuta. Să-ți croiești drum prin zăpadă este o treabă foarte grea, care nu-ți permite nici măcar să vorbești cu cel de lângă tine, iar a tăia pârtie prin veșmântul alb din ținutul Northland constituie cea mai dificilă muncă. Fericit este cel care, fără să scoată un cuvânt, reușește să meargă astfel o zi întregă, chiar pe un drum bătătorit!

Dar, ca să-ți croiești singur pârtie prin zăpada din ținutul acela nordic, trebuie să depui niște eforturi greu de imaginat... La fiecare pas, ghetetele mari, cu talpa lată, se înfundă în zăpada care-ți ajunge până la genunchi. Piciorul trebuie scos din nea foarte drept, altminteri, la o simplă deviație de câteva degete, ești obligat să te chinui și mai mult. Astfel doar faci un pas înainte cu

cel mai puțin efort posibil. Pe urmă scoți din zăpadă celălalt picior, din nou perfect perpendicular, ca să faci al doilea pas!

Cel care încearcă prima oară să se deplaseze astfel, se simte repede epuizat și renunță după cel mult o sută de metri, chiar dacă a avut norocul să nu dea peste vreo prăpastie ascunsă sub stratul de nea. Omul care reușește să meargă astfel, pe lângă pârția câinilor, timp de o zi întreagă, merită să se bage seara în sacul lui de dormit și să se odihnească întreaga noapte, fiind conștient și mândru de valoarea extraordinară a muncii sale.

Cât despre cel care călătorește douăzeci de zile, chiar și pe o pistă deja bătătorită prin zăpadă, acela poate fi considerat o ființă supraomenească!

După-amiaza trecu parcă sub semnul unui sentiment de teamă nedefinită, cauzată de această mare albă. Călătorii se chinuie multă vreme, fără să scoată un cuvânt!

Natura are atâtea modalități ca să-i arate omului că este muritor și îl convinge repede de așa ceva prin furia furtunilor, creșterea apelor în timpul fluxului violent, cutremure, trăsnete și multe alte fenomene. Dar cea mai periculoasă, cea mai neașteptată modalitate este așa-numita liniște albă!

Ți se pare că nimic nu se mai mișcă. Cerul luminos capătă nuanțe de gri. De nicăieri nu se aude nici un zgomot... Atunci omul își pierde îndrăzneala, chiar și propriul său glas îl sperie. Singura licărire a vieții în mijlocul acelor înspăimântătoare imensități ale unei lumi moarte este el. Timid, își dă seama că nu reprezintă mai mult decât un vierme care se târâie pe pământ...

Gânduri stranii îi trec prin minte, iar misterul naturii din jur îl copleșește. Teama de moarte, de Dumnezeu, de întregul univers pune stăpânire pe el și nu-i mai rămâne decât speranța în reînviere și în viața de apoi, aspirația la nemurire. În clipele acelea, el se simte mai aproape de Dumnezeu.

Pentru cei trei, ziua se scurse astfel. Fluviul făcea un cot larg și Mason își îndreptă sania pe drumul cel mai scurt, traversând o limbă îngustă de pământ. Dar câinii nu reușiră să treacă peste colina înaltă care li se ridică înaintea. În zadar Ruth și Malemute Kid împinseră prima sanie. Câinii lunecau pe pantă.

În cele din urmă, ajutate de oameni, biete animale – aflate la capătul puterilor, epuizate de foame și de efort – ajunseră în vârful colinei. Din nefericire, câinele înaintaș se înclină spre dreapta, imprimând același impuls celor care veneau după el; întregul atelaj dădu peste Mason, care-și pierdu echilibrul, iar rezultatul fu dezastruos. Unul dintre câini se prăbuși, iar sania se duse la vale, trăgând totul după ea.

Ridicându-se de jos, stăpânul saniei începu să-și biciuiască sălbatic câinii, mai ales pe cel care căzuse.

— Oprește-te, Mason! Îi zise, rugător, Malemute Kid. Bietul animal abia se mai ține pe picioare. Stai puțin! Voi pune atelajul meu să îți tragă sania!

Cât vorbi tovarășul său, Mason nu mai lovi animalul căzut, apoi începu iar să-l biciuiască sălbatic. Carmen, căci aceasta era cea care se prăbușise, mai primi câteva lovituri năprasnice, apoi căzu în zăpadă, gemând.

Atmosfera era încordată: un câine avea să moară și cei doi bărbați erau gata să se ia la bătaie. Privirea rugătoare a femeii se plimba de la unul la celălalt. Dar Malemute Kid se stăpâni, chiar dacă în ochi i se citea cea mai mare supărare. Se aplecă deasupra câinelui căzut, apoi îi tăie curelele care-l țineau legat.

Nimeni nu scoase nici un cuvânt. Atelajul fu dublat și obstacolul depășit în acest mod.

Săniile porniră mai departe, în vreme ce animalul care trăgea să moară se târa, cum putea, în urma lor. Atât timp cât un câine poate merge, nu este ucis. I se mai dă o ultimă șansă, aceea de a se târi până în tabără. Dacă ei ar fi reușit să vâneze o căprioară, ar fi avut toți mâncare, iar câinele și-ar fi revenit.

În urma incidentului petrecut, Mason nu se calmase; pradă unui acces de furie, continua să-și biciuiască sălbatic atelajul. Aflându-se în fruntea convoiului, încerca să se deplaseze cât mai repede pe întinsul nesfârșit, de un alb imaculat, fără să bănuiască marele pericol care-l pândea.

Prin locurile pe unde treceau, existau pâlcuri de copaci, printre care erau nevoiți să își facă drum. Un pin imens se ridica în apropiere de pista lor. Destinul îl păstrase parcă special, într-un scop bine determinat. Soarta lui Mason fusese hotărâtă demult...

Acesta se aplecă pentru a-și strânge o curea de la un mocasin, deoarece se desfăcuse. Săniile se opriră câteva clipe și câinii avură un timp de odihnă nesperat, astfel că se culcară de îndată în zăpadă.

Liniștea era impresionantă. Nici măcar vântul nu bătea prin pădurea pietrificată de îngheț. Frigul și tăcerea acelei imensități înghețaseră inima naturii și îi pecetluiseră buzele.

Totuși, un fel de suspin trecea prin aer. Mai curând îl simțiră decât îl auziră. Era ca un fel de vibrație, precursora a unei mișcări.

Chiar atunci, bătrânul copac, îngreunat de ani și de zăpadă, își jucă rolul în tragedia care urmă. Auzind pârâiturile sinistre, Mason dădu să se ridice în picioare. Era însă prea târziu! Primi lovitura extraordinară în spate, simțind că umerii îi explodează!

De câte ori nu se aflase Malemute Kid în fața unui pericol necunoscut, în fața morții... Acele verzi ale pinului nu atinseseră încă pământul, că el era deja în picioare și trecuse la acțiune! Tânăra indiană nu leșină, nu scoase strigăte inutile, cum fac surorile ei albe atunci când se produc asemenea nenorociri. La un ordin al lui Malemute Kid, începu să apese cu toată greutatea trupului ei asupra unei extremități a copacului încât să formeze un fel de pârghie, ca să diminueze presiunea uriașă ce se exercita asupra omului prins dedesubt, în vreme ce însoțitorul ei izbea lemnul cu toporul.

Oțelul răsuna lovind lemnul înghețat. La fiecare izbitură, se auzea respirația sacadată a tăietorului.

Kid reuși să scoată de sub copac un trup diform, în care viața abia mai palpâia... Există însă ceva mai rău decât durerea tovarășului lor, respectiv

suferința disperată a tinerei, reflectată în privirea-i întrebătoare, în care se amestecau spaima și speranța.

Abia schimbară câteva cuvinte. Oamenii din ținuturile nordice învață repede că vorbele sunt inutile și că nu contează decât faptele. La o temperatură de douăzeci și cinci de grade sub zero, un om nu poate să stea prea mult întins pe zăpadă, căci va muri. De aceea, tăiară repede și curelele care țineau încărcătura pe sanie și, învelit în blănuri, rănitul fu urcat pe un pat de crengi și pus în fața unui foc alimentat cu bucăți din pinul care, din nenorocire, îl lovise...

Dintr-o pânză de mari dimensiuni, i se făcu un fel de ecran, care recepționa razele soarelui, preluându-le căldura și trimițând-o muribundului, lucru pe care îl știau cei care străbăteau ținuturile nordice în vremuri potrivnice.

Oamenii care au văzut moartea în față de mai multe ori știu când se apropie ceasul fatal. Mason fusese mutilat groaznic. Brațul drept îi era sfărâmat, ca și piciorul de pe aceeași parte, șalele rupte, iar partea inferioară a trupului îi părea paralizată, fără a mai lua în considerare gravele leziuni interne. Din când în când, câte un geamăt indica faptul că încă trăia...

Nu mai putea fi ajutat cu nimic, nu mai exista nici o speranță pentru el. Noaptea necruțătoare se apropia, încet-încet. Ruth rămăsese nemișcată la căpătâiul rănitului, suportând totul cu stoicismul specific neamului ei.

Pe chipul lui Malemute Kid, asemănător unei statui de bronz, se iviseră riduri noi. De fapt, Mason suferea mai puțin ca ei. El își retrăia scene din copilărie, petrecute în munții înalți din Tennessee. În delirul căruia îi căzuse pradă, nu distingea altceva decât amintirile ținutului natal, pe care nu-l văzuse de atâta vreme... Vânătorile de șobolani, expedițiile în căutarea pepenilor galbeni, înotul în marile heleșteie...

Lucrurile acelea erau de neînțeles pentru Ruth, dar Kid le pătrundea ușor și cunoștea ce poate simți un om aflat departe, timp de ani de zile, de ceea ce se numește viață civilizată...

Spre dimineață, rănitul își recapătă cunoștința și Malemute Kid se aplecă asupra-i pentru a-i asculta cuvintele abia rostite:

— Îți amintești când ne-am întâlnit pe malul râului Tanana, cu patru ani în urmă? Abia în primăvară se împlinesc patru ani... Pe atunci nu-mi prea păsa de ea. Era însă tare frumoasă și mă înflăcăram de câte ori mă găseam în apropierea ei... Știi ceva? De atunci m-am gândit de multe ori la soarta ei... Mi-a fost femeie credincioasă. M-a ajutat mereu în clipe grele... Se pricepe tare bine la comerț, crezi asta? Îți amintești când ne-a salvat pe amândoi, pe stânca de pe râul Moosehorn, traversând apa sub ploaia de gloanțe? Sau în timpul foametei de la Muklukyeto? Când a fugit la fel de repede ca ghețurile în timpul dezghețului, ca să-mi aducă vestea cea bună? Da, mi-a fost o bună tovarășă de viață, cea mai bună femeie... Ah, tu nici nu știi când am fost în sud... Ei bine, am fost împreună cu ea în Statele Unite. Ne-am întors însă. Voiam să-mi pun la punct afacerile și să plec alături de ea, ca să ne instalăm undeva, la sud de

Yukon... Acum este însă prea târziu... N-o trimite la ai ei, Kid! E prea greu pentru o femeie să revină printre indieni... Gândește-te, vreme de șase ani a mâncat carne de porc, mazăre, făină, stafide... Nu se poate întoarce doar la pește sărat... Nu este bine pentru ea ca, odată ce ne-a adoptat obiceiurile și ne-a înțeles modul superior de viață, să trăiască iar alături de pieile roșii. Ai grijă de ea, Kid! Cum? Știi tu... Întotdeauna ți-a fost teamă de femei. Niciodată nu mi-ai spus de ce ai venit în ținutul acesta... Fii bun cu ea și trimite-o în Statele Unite, de îndată ce vei putea... Aranjează însă lucrurile, încât ea să se poată întoarce printre ai ei, atunci când îi va fi dor de locurile natale. Și copilul? Trebuie să se nască, Kid. Sper că va fi băiat... Gândește-te, prietene, va fi urmașul meu! Să nu rămână în ținutul acesta... Dacă va fi fată... Așa ceva e imposibil! Vinde din blănurile mele. Am blănuri de cel puțin cinci mii de dolari. Încă pe atât am depus la Compania P. C. Ai grijă de afacerile mele, fără a le neglija însă pe ale tale... Cred că va ieși ceva aur de pe terenul pe care l-am închiriat... Ai grijă ca fiul meu să fie bine educat! Și, Kid, să nu-l lași să vină pe aici... Ținutul acesta nu este pentru albi... Sunt terminat, prietene! O mai duc cel mult trei-patru zile... Datoria voastră este să vă continuați călătoria. Gândește-te, prietene, e vorba de soția mea, de copilul meu! Nu trebuie să rămâneți niciunul aici, lângă mine, care o să mor... Pe patul de moarte, te rog, jură-mi că-ți vei continua drumul!

— Abia peste trei zile, îl rugă Kid. Poate îți va fi mai bine. Cine știe? Poate ai noroc...

— Nu.

— Acordă-mi trei zile.

— Niciuna! Măine veți pleca, în zori.

— Măcar două zile...

— Nu înțelegi că este vorba de soția și de copilul meu, prietene? De ce-mi vorbești așa?

— Voi rămâne o zi!

— Nu, nu, te rog...

— Doar o zi! Vom face rost de provizii. Poate voi reuși să dobor o căprioară...

— Fie! O zi, dar nici o clipă în plus... Și mai e ceva, Kid. Nu mă lăsa singur în fața morții... Ucide-mă cu un glonț. Trebuie doar să apeși pe trăgaci... Mă înțelegi, nu? Gândește-te bine... Ah, fiul meu! Sânge din sângele meu... Și eu să nu pot trăi destul ca să-l văd... Acum trimite-o pe Ruth la mine. Vreau să îmi iau rămas bun de la ea. Îi voi cere să nu rămână aici până ce voi muri... E posibil să refuze să meargă cu tine, dacă nu-i vorbesc eu. Adio, prietene, adio! Mai e ceva, Kid... Să-mi faci mormântul deasupra locului unde e îngropat cățelul, lângă drum... Unde am găsit, într-o zi, patruzeci de grame de aur la o singură spălare... Îți amintești? Kid...

Malemute se aplecă și mai mult pentru a auzi ultimele cuvinte ale muribundului. Acesta trecea peste mândria lui.

— Îmi pare rău, tare rău... pentru Carmen... știi tu...

Lăsând-o pe tânără să plângă în liniște la căpătâiul celui pe care îl iubise, Malemute își puse haina groasă din blană, își prinse rachetele de mocasini, își luă carabina sub braț și o porni spre pădure.

Necruțătoarele probe la care te supune natura din nesfârșitele ținuturi nordice nu-i erau necunoscute, le înfruntase doar de atâtea ori! Dar niciodată nu fusese obligat să rezolve o problemă de acest fel. Din punct de vedere matematic, era simplu: trebuia să sacrifice un om ca să salveze trei vieți!

Totuși, ezita... De cinci ani, de când fuseseră mereu împreună pe fluvii, pe piste bătătorite ori deschizându-și singuri pârție prin zăpadă, în tabără, în mine, amenințați de moartea prin înfometare ori de inundații, erau legați de o mare prietenie. Erau atât de legați de toate acestea, încât ghiciseră la Ruth chiar o anumită gelozie, atunci când ea a apărut între ei doi...

Iar acum trebuia să rupă legătura aceea cu propria lui mână!

În zadar căută peste tot căprioara de care aveau atâta nevoie... Prin ținutul acela nu se găsea nimic de vânat.

După căderea nopții, epuizat, Kid se strecură înapoi în tabără, cu inima strânsă de durere și cu mâinile goale. Un zgomot mare, produs de lătratul câinilor și de țipetele femeii, îl făcură să se grăbească.

Se repezi spre tabără și o zări pe Ruth, cu toporișca în mână, în mijlocul haitei infuriate. Câinii încălcaseră regula necruțătoare stabilită de stăpânii lor și tăbărăseră pe provizii.

Năvăli și el în mijlocul lor. Prinzându-și carabina cu ambele mâini, lovea cu patul puștii în stânga și în dreapta. Lupta celui mai puternic împotriva celui mai slab era în conformitate cu lumea sălbatică și primitivă în care se găseau.

Pușca și toporișca se ridicau și se coborau ritmic, lovind necruțător de fiecare dată. Câinii, agili, se aruncau asupra lor cu priviri feroce și boturi înspumate. Înfruntarea dintre om și animal era pe viață și pe moarte...

Până la urmă învinse omul. Câinii, cotonogiți, se târără până lângă foc, lingându-și rănilor și urlând de durere către stele.

Dar provizia de pește uscat dispăruse, devorată de animale. Călătorilor le mai rămăsese puțină făină, drept hrană pentru cele încă două sute de mile de sălbăcie și pustietate pe care le aveau încă de străbătut...

Ruth se întoarse lângă bărbatul ei, în vreme ce Malemute Kid jupuia un câine al cărui cap fusese zdrobit de toporișca. Puse deoparte, cu grijă, carnea animalului, iar pielea, oasele și alte resturi le aruncă foștilor săi adversari.

Dimineața le aduse alte necazuri. Animalele înfometate se bătură între ele... Carmen, care de abia mai respira, fu omorâtă de către ceilalți câini. Degeaba îi bătură oamenii cu biciul! Câinii urlau de durere și se retrăgeau o clipă din fața biciului, apoi își reluau activitatea macabră, sfâșiind bietul animal. Abia după ce nu mai rămase nimic din Carmen se potoliră...

Malemute Kid își făcea de lucru, fiind atent, în același timp, la cuvintele rostite de prietenul său. Acesta, în plin delir, se reîntorsese în Tennessee. Vorbele îi erau confuze. Le dădea tot felul de sfaturi fraților lui, alături de care trăise odinioară...

Profitând de prezența pinilor apropiați, Kid se apucă de treabă. Ruth îl văzu făcând o ascunzătoare asemănătoare celei a vânătorului care vrea să-și pună la adăpost prada de lupi și de câini. Curbă vârfurile a doi pini și le aduse până aproape de pământ, apoi le fixă în poziția aceea cu niște curele din piele.

După aceea, înhamă câinii doar la două sănii, pe care puse tot bagajul lor. Mason fu legat, cu blănurile în care se găsea, iar cele două extremități ale frânghiei fură prinse de vârfurile pinilor aplecați. Apoi, cu o lovitură de cuțit, eliberă copacii din poziția respectivă și aceștia reveniră la normal, ridicând destul de sus trupul bietului Mason.

Ruth se supuse fără nici o împotrivire ultimelor dorințe ale bărbatului ei. Biata femeie! Ea obișnuia, de ani de zile, să se supună întocmai voinței lui.

Nu se supusese, încă din copilărie, marelui spirit care crease lumea? Ea văzuse că toate femeile făceau la fel, deci era un lucru normal să accepți așa ceva. Kid o lăsă să își exteriorizeze întreaga durere atunci când își îmbrățișa soțul pentru ultima oară, deși femeile din ținutul acela nu obișnuiau să facă așa ceva, apoi o duse la sania din față și o ajută să-și prindă rachetele.

Instinctiv, fără să își dea seama exact ce face, ea luă biciul într-o mână, în cealaltă bățul lung, care o ajuta să conducă sania și reuși să pornească animalele în direcția în care urmau să traseze pârta.

Malemute Kid se întoarse lângă prietenul său, care își pierduse iar cunoștința. După ce Ruth dispăru din vedere, el se așeză lângă foc și mai așteptă o vreme, în speranța că prietenul lui avea să moară...

Nu era deloc plăcut să se afle singur, pradă unor gânduri triste, în mijlocul marii tăceri albe... Există un fel de milă în liniștea nopții, care pare că te apără și îți șoptește în mii de feluri simpatia pentru gestul greu care urmează. Dar în tăcerea albă, luminoasă, senină și rece, sub cerul de oțel, liniștea aceea nu are pic de milă!

Trecu o oră, apoi încă una, dar nenorocitul nu muri. Pe la prânz, soarele aruncă peste cer câteva raze luminoase, care se topiră repede. Malemute Kid nu mai avea de ales...

Se ridică în picioare, se apropie de prietenul său și îl privi câteva clipe. Marea liniște albă părea că-și bate joc de el. Kid fu cuprins de spaimă.

Brusc, răsună o împușcătură. Mason fusese executat în mormântul lui suspendat și Malemute Kid își porni câinii într-o fugă sălbatică, încercând să se îndepărteze de sine însuși în timp ce străbătea sălbatica și nemiloasa întindere nesfârșită de zăpadă...

ODISEEA DIN KLONDYKE.

I.

Săniile își murmurau lamentările eterne, hățurile câinilor scârțâiau, clopoței conducătorilor se auzeau, iar oamenii și animalele erau obosiți peste măsură. Cu toate acestea, zgomotele se percepeau ca stinse și îndepărtate, căci o pătură groasă de nea proaspătă acoperise nesfârșita regiune nordică, ceea ce făcea drumul mult mai greu de parcurs.

Veneau de departe. Animalele, înhămate la săniile încărcate cu bucăți de carne de căprioară, tari ca piatra, păreau țintuite în cuie, într-atât de încet se mișcau. Se făcea întuneric și călătorii încă nu aveau unde să își ridice cortul, ca să se adăpostească peste noapte.

În mijlocul unei atmosfere foarte liniștite, zăpada continua să se aștearnă lent, nu în fulgi, ci în cristale transparente deosebit de fine. Era foarte cald, dacă am putea spune așa, adică doar câteva grade Celsius sub zero. Din acest motiv, oamenii nu-și făceau probleme.

Meyers și Bettles își ridicaseră marginile căciulilor, iar Malemute Kid își scosese mânușile.

Câinii, care se arătaseră obosiți încă de la primele ore ale după-amiezii, păreau a se revigora. O anumită agitație se manifesta printre cei mai șireți, o rapiditate deosebită le anima mișcările. Păreau a-și suporta cu nerăbdare hățurile și adeseori adulmecau aerul, analizând cu atenție mirosurile și ciulindu-și urechile ca să surprindă și cel mai mic zgomot străin.

Cei mai agitați începură să-i pună în mișcare și pe ceilalți, uneori mușcându-i ușor, pentru a-i grăbi. Animalele începură să meargă din ce în ce mai repede, zorindu-l și pe câinele conducător de sanie, care mări ritmul. Toți îl urmară, hățurile se întinseră, iar sania își mări viteza în mod consistent.

Oboseala de peste zi fusese uitată. Oamenii le strigau câinilor, încurajându-i prin glasurile lor, iar aceștia le răspundeau prin lătrături vesele. Mergeau la galop în mijlocul zonei acoperită tot mai mult de întuneric.

— Hu! Hu! Striga fiecare conducător de sanie, când vehiculul său începea să meargă pe lângă pistă și îi lovea pe câini peste picioare cu bățul cel lung folosit special în acest scop, apoi se avânta pe urmele alergătorilor.

În sfârșit, săniile grăbite intrară pe ultima sută de metri spre a ajunge la o cabană cu o fereastră luminată, unde sperau să se poată odihni într-o încăpere încălzită de un foc zdravăn. Oamenii parcă și vedeau în fața ochilor soba zdravănă de Yukon și ibricul cu ceai fierbând pe plită.

Câteva zeci de glasuri se auziră dinspre cabană, încurajându-i pe noii veniți și un număr aproape egal de siluete se repeziră către câinii care trăgeau prima sanie.

Ușa, deschisă până la perete, permise să iasă un om îmbrăcat într-o tunică militară de culoare roșie, purtată de ofițerii de poliție în îndepărtatele zone nordice. Acesta își croi drum cu greu printre animalele furioase, lovind în dreapta și în stânga cu coada biciului, cu mult calm.

Apoi bărbații își strânseră mâinile și astfel Malemute Kid fu primit în propria-i cabană de acei străini!

Stanley Prince, căruia i se datora ceaiul fierbinte și soba încălzită, se ocupă de noii veniți. Erau cam doisprezece, de fapt, un amestec de nedescris de oameni diferiți, așa cum sunt cei aflați în serviciul Majestății Sale Regina Angliei, atunci când au de apărat legile imperiului britanic sau de protejat curierii prin regiunile acelea sălbatice. Erau din rase diferite, dar viața pe care o avuseseră până atunci îi făcuse asemănători. Toți aveau trupuri suple și

viguroase, mușchi de oțel, chipuri arse de soare, suflete deschise, priviri prietenești și ferme.

Ei conduceau câinii Majestății Sale Regina, îngrozeau dușmanii imperiului, erau generoși cu cei înfrânți de ei și le plăcea viața pe care o duceau în sălbăticiile nesfârșite din nordul Canadei. Trecuseră prin multe greutăți, ar fi putut să se scrie o carte cu isprăvile fiecăruia dintre ei.

Acolo, în cabana aceea, se simțeau la ei acasă. Doi dintre călători, întinși pe patul lui Malemute Kid, îngânau aceleași vechi cântece pe care înaintașii lor francezi le cântaseră în zilele când veniseră pentru prima oară pe teritoriile nord-vestice, unde se uniseră cu femeile indiene.

Patul lui Bettles era invadat, în același mod, de trei sau patru călători voinici, care-și mișcau picioarele printre pături, ascultând cu mult interes povestea unui camarad de-al lor care fusese la bordul unui vas împreună cu celebrul explorator Wolseley, care cerceta regiunea Khartum.

Când povestitorul obosi, un tânăr crescător de vite le povesti despre curțile regale, împărații, ducii și conții, despre femeile pe care le văzuse atunci când îl însoțise pe faimosul Buffalo Bill – celebru exterminator de bizoni, în Statele Unite, secolul XIX – în turneul acestuia prin capitalele țărilor europene.

Într-un colț, doi mețiși, foști soldați într-un război nenorocit, își istoriseau necazurile și vorbeau despre zilele în care insurecția învinsese în teritoriile din nord-vest, pe vremea regelui Ludovic Riel.

Peste tot se auzeau glume deochete sau se povesteau aventurile periculoase ale conducătorilor de sănii pe traseele lor nesfârșite, urmând piste prin zăpadă sau trecând peste gheața râurilor. Lucrurile acelea păreau obișnuite în ținutul respectiv, dar erau amintite doar pentru aspectele lor comice sau, măcar, inedite.

Prince fu impresionat de acei eroi necunoscuți care văzuseră cum s-a făcut istoria și care înțelegeau mărșălașia ca pe un lucru obișnuit în cadrul existenței lor plină de riscuri și de accidente. Le dădu chiar și tutunul lui, fără vreo părere de rău. Astfel, toate lanțurile ruginite care aduceau vechile amintiri din fântâna memoriei funcționau mai bine ca oricând...

Când vorbăria lor se apropie de sfârșit, majoritatea călătorilor – care, pufăind din lungile lor pipe, își fumaseră porția de tutun primit în dar – începură să-și scoată blănurile și să se pregătească de culcare. Prince se întoarse către prietenul și gazda lui, pentru a-i cere câteva lămuriri.

— Ei, bine, știi cine este tânărul cowboy, îi zise Malemute Kid, scoțându-și mocasinii și nu e greu de ghicit că tovarășul lui este englez. Ceilalți sunt mețiși, copii ai indienilor cu diverse alte rase. Aceia doi, de lângă ușă, sunt indieni adevărați. Sunt cunoscuți, ca trib, sub denumirea de Pădurea-Arsă. Adolescentul cu fular și pantaloni din lână – ai remarcat forma interesantă a sprâncenelor și a maxilarului?

— Este fiul unui scoțian și al unei indience. Iar acest bărbat arătos, care și-a pus căciula pe cap, este francez după unul din părinți... L-ai auzit cum vorbește... Nu-i place vecinătatea celor doi indieni căci, atunci când localnicii s-

au ridicat la luptă pentru regele Riel, pieile roșii nu s-au amestecat în conflict și din acel moment se detestă unii pe alții.

— Dar cine este bărbatul de lângă sobă? Pare trist și pun pariu că nu știe o boabă englezește. N-a deschis gura deloc, toată seara.

— S-ar putea să ai dreptate. I-ai urmărit privirea atunci când asculta povestirile celorlalți? Ei, bine, eu l-am urmărit cu atenție. Nu există nici un fel de legătură între el și ceilalți din jur. Când ceilalți vorbeau despre pățaniile lor, nu era dificil de văzut că individul nu înțelegea chiar totul. Și eu mă întreb cine poate fi. Să încercăm să descoperim acest lucru!

Spunând acestea, Malemute Kid se întoarse către bărbatul care ședea lângă sobă și îi zise cu un glas hotărât, privindu-l drept în ochi:

— Băgați două lemne în sobă!

Celălalt făcu repede ceea ce i se ceruse.

— E învățat cu disciplina, pe care probabil că a deprins-o într-o cazarmă militară, îi șopti Prince lui Malemute Kid.

Vânătorul îi făcu un semn discret, din cap, că era de acord cu acea constatare. Apoi își făcu drum spre sobă, printre oamenii întinși pe dușumea. Acolo, își atarnă încălțăminte pe perechi asemănătoare.

— Când veți ajunge la Dawson? Îl întrebă pe necunoscut, ca să-l facă să vorbească.

Acesta se uită la el câteva clipe, înainte de a-i răspunde:

— Se zice că sunt șaizeci și cinci de mile până acolo. E adevărat? Atunci voi ajunge cam în două zile.

Când vorbea, se simțea un ușor accent străin, dar nu făcea pauze ca să își aleagă cuvintele potrivite.

— Ați mai fost prin ținut?

— Nu.

— Veniți de pe teritoriul din nord-vest?

— Da.

— Acolo v-ați născut?

— Nu.

— Dar unde v-ați născut? Căci nu aparțineți nici unui neam înrudit cu cei de aici.

Și Malemute Kid întinse mâna către conducătorii de sănii, incluzându-i și pe cei doi ofițeri de poliție care se strecuraseră în patul său.

— De unde veniți? Am mai văzut chipuri asemănătoare cu al dumneavoastră, dar nu-mi aduc aminte unde...

— În schimb, eu vă cunosc, îi replică străinul, încercând să schimbe subiectul conversației lor.

— Unde m-ați văzut?

— Nu v-am mai văzut, dar îl cunosc pe prietenul dumneavoastră, preotul Roubeau din Pastilik. El m-a întrebat dacă nu vă întâlnisem și mi-a dat provizii. De obicei, nu stau niciodată prea mult într-un loc. El nu v-a vorbit despre mine?

— Deci dumneavoastră sunteți cel care a schimbat pieile de vidră – atât de prețioase!

— Pe un atelaj de câini?

Omul îi făcu un semn afirmativ din cap. Apoi își goli pipa și se îndreptă către culcușul său, arătând astfel că nu dorea să mai continue discuția aceea. Malemute Kid stinse lampa și se strecură sub pături, lângă Prince.

— Ce-ai aflat? Cine e omul? Îl întrebă ofițerul.

— N-am aflat nimic, îi răspunse, puțin înciudat, Malemute Kid. Mi-a evitat întrebările cu destulă abilitate. Apoi a tăcut, brusc. Individul mă face și mai curios. Am auzit vorbindu-se despre el, cu opt ani în urmă... În tot ținutul nu se vorbea decât despre isprăvile lui... Dar totul este învăluit în mister. A venit în miezul unei ierni cumplite, dinspre nord, de la mii de mile depărtare, de pe țărmul Mării Behring; călătorea cu o viteză uluitoare. Era deja epuizat de efort atunci când l-a întâlnit pe misionarul suedez din Golful Golwin, i-a cerut provizii și l-a întrebat ce cale trebuia să urmeze spre a ajunge în sud. Acest lucru l-am aflat mai târziu... Apoi, a plecat de pe coastă și s-a îndreptat către canalul Norton. A trebuit să înfrunte o vreme îngrozitoare, cu furtuni de zăpadă și viscole, din care a scăpat cu viață, deși mulți alți îndrăzneți au pierit în zilele respective. Nereușind să ajungă la Saint Michel, s-a oprit la Pastilik. În afară de doi câini, toate animalele îi pieriseră datorită condițiilor imposibile în care călătorise până atunci. În plus, era mort de foame... Era atât de grăbit să-și continue drumul, că părintele Roubeau îi dădu imediat provizii, dar nici un câine, căci mă aștepta pe mine să ajung la el, ca să poată pleca într-o călătorie, la rândul lui. Domnule... Acest adevărat Ulise avea prea multă experiență ca să nu înțeleagă faptul că nu putea pleca de acolo fără animalele de tracțiune pe care le ceruse. De aceea, rătăci prin împrejurimi mai multe zile, încercând să găsească o soluție. Cum avea, pe sanie, piei de vidră admirabil prelucrate – foarte scumpe, care valorează aur curat – și cum la Pastilik se afla și un negustor rus, care avea o mulțime de câini, au căzut la înțelegere. Astfel, domnule, necunoscutul a plecat mai departe, spre sud, cu un atelaj de câini voinici, iar negustorul rus a rămas cu pieile. Le-am văzut și eu, erau splendide! Evaluându-le, am constatat că fiecare animal îi fusese vândut cu echivalentul a cel puțin zece mii de franci, o sumă enormă! Și credeți că necunoscutul nu cunoștea valoarea pieilor de vidră? Nici pomeneală!

Mai ales că face parte dintr-un fel de trib de indieni, neștiut de mine și că a trăit vreme îndelungată printre albi... După urmele pe care le-a lăsat în zăpadă, ne-am dat seama că s-a îndreptat către Munivak, ca să facă rost de provizii. Apoi a dispărut de tot și iată-l acum, prima oară după opt ani, că dă un semn de viață. De unde venea și încotro se îndrepta? Care-i era scopul ce-l adusesese atât de departe de locurile sale natale? În mod cert, este un indian. Nimeni nu știe unde a trăit atâta vreme... Are însă obiceiul de a fi supus, lucru neobișnuit pentru un indian. Iată deci un mister în ținutul nostru nordic și tu, Prince, va trebui să-l elucidezi.

— Mulțumesc, dar deocamdată am ceva mai bun de făcut, îi răspunse ofițerul.

Malemute Kid adormi foarte repede, cel puțin așa rezulta din respirația lui liniștită și adâncă.

În schimb, un tânăr inginer miner, care ascultase și el, în tăcere, rămase multă vreme cu ochii deschiși, fixați pe tenebrele din fața lui, ros de curiozitatea pe care i-o trezise povestirea lui Kid. Când reuși, într-un târziu, să adoarmă, creierul continuă să-i lucreze fără odihnă. Se făcea că rătăcește prin pustietățile înzăpezite, că se lupta, alături de câini, ca să miște sania pe pârtia care abia se vedea prin zăpada proaspătă, că vedea oameni care se chinuiau în viscol și care piereau ca niște adevărați bărbați...

II.

A doua zi de dimineață, cu mult înainte de a se lumina, conducătorii de sănii și ofițerii de poliție porniră la drum spre Dawson. Dar, odată ajunși acolo, cei care vegheau asupra intereselor coroanei britanice nu-i lăsară să lenevească. Așa se face că, după numai opt zile, aceștia se întoarseră la Stuart River cu o mulțime de scrisori pentru cei de la Lacul Sărat. Câinii fuseseră schimbați cu alții odihniți, dar oamenii erau aceiași!

Curierii poștali sperau să găsească un adăpost unde să se odihnească. Cum ținutul Klondike era o parte nouă din Northland, ei au vrut să vadă câte ceva din acel Oraș de Aur, unde pulberea prețiosului metal strălucea pretutindeni și să se distreze în localurile cu muzică și dans, unde puteau avea parte de cele mai mari plăceri pământești...

Cu toate acestea, pe drumul de întoarcere, aflați iar în cabana lui Malemute Kid, își uscau încălțăminte și își fumau pipele cu același entuziasm ca și prima oară.

Vreo doi dintre ei, mai buni de gură, sporovăiau fără odihnă despre posibilitățile de a dezerta și de a traversa regiunea neexplorată a Munților Stâncoși, mergând spre est, pentru a ajunge – prin valea râului Mackenzie – la fostele mine de aur din ținutul Chippewyan. Doi sau trei călători se hotărâseră chiar să se întoarcă la ei acasă, după ce avea să expire timpul dedicat serviciului militar și să se ocupe serios de asemenea afaceri cu aur. Discutau despre acea perspectivă riscantă la fel cum un orășean plănuiește să petreacă un concediu la țară, unde viața este incomparabil mai grea decât cea din mediul citadin.

Bărbatul-cu-Piei-de-Vidră părea foarte agitat, chiar dacă nu prea băga în seamă conversațiile respective. În cele din urmă, îl trase într-un colț pe Malemute Kid și îi vorbi în șoaptă vreme de câteva minute.

Ros de curiozitate, Prince se uita mereu spre ei. Misterul se intensifică atunci când îi văzu că își pun căciulile pe cap și mănușile în mâini, după care ieșiră din cabană.

La întoarcere, Malemute Kid își reluu locul la masă, scoase balanța și cântări înjur de șazeci de uncii pulbere de aur, pe care le vărsă în geanta necunoscutului.

Apoi acesta se alătură celorlalți și, împreună, începură să pună la punct anumite lucruri. Astfel, a doua zi, toți urcară pe fluviu. Doar Omul-cu-Piei-de-VIDRĂ rămase în urmă, se aprovizionă cu alimente și se întoarse singur la Dawson.

— N-am aflat mai multe despre el, îi răspunse Malemute Kid lui Prince, care-l întrebase ce era cu necunoscutul. Știu doar că intenționa să își părăsească slujba pentru un motiv – de mare importanță pentru el, se pare – pe care însă nu mi l-a dezvăluit. Vezi, situația lui este următoarea: s-a angajat pentru o perioadă de doi ani și singurul mod în care poate părăsi serviciul constă în a da banii înapoi. Nu vroia să-și părăsească slujba și apoi să rămână aici, dar nici nu intenționa să părăsească ținutul nostru... Se hotărâse astfel de când ajunsese la Dawson, din câte mi-a spus, deși nimeni nu-l cunoaște pe aici. N-avea nici o para în buzunar și eu sunt singurul cu care a schimbat câteva cuvinte. De aceea a vorbit cu guvernatorul adjunct al acestui teritoriu. A făcut un aranjament, astfel că, dacă ar fi găsit banii necesari, ar fi fost eliberat din funcție. Și banii i-a obținut de la mine, bănuiești lucrul acesta! Mi-a promis că mi-i va înapoia în decurs de un an și că, dacă mă interesa, îmi putea indica un loc de unde puteam extrage o grămadă de aur! El, personal, nu scosese niciodată aur de acolo, dar cunoștea poziția exactă a zăcămintului... Astfel că m-a rugat mult să-l ajut. Mi-a vorbit, mi-a vorbit... Atunci când am ieșit, era gata să izbucnească în plâns... M-a implorat, mi-a căzut în genunchi în zăpadă, până ce l-am ridicat de jos. Vorbea fără să-și mai dea seama de ceea ce spunea, vorbea neîncetat... Jura că de ani de zile nu-și precupețea nici un efort pentru a-și atinge scopul și că nu putea renunța tocmai acum, când se afla atât de aproape de țintă! L-am întrebat despre ce era vorba, dar n-a vrut să-mi spună decât că – dacă nu va face rost de bani – va fi nevoit să rămână în serviciul de curier și va reveni la Dawson abia peste doi ani! Niciodată n-am mai văzut, până atunci, un om așa de disperat... Când i-am zis că-i voi da banii necesari, a căzut în genunchi în fața mea, în zăpadă și de abia am putut să-l ridic de acolo. Am vrut să fac o înțelegere cu el: să mă plătească în provizii, cu jumătate din ce va vâna el. Crezi că a acceptat? Nici gând, domnule! A jurat că-mi va da tot ceea ce avea să găsească și că mă va face mai bogat decât am fost vreodată. Și mii de asemenea lucruri... Un om care schimbă niște blănuri în valoare de zeci de mii de franci pentru un atelaj, dar refuză să-și plătească o datorie de onoare cu numai jumătate din ceea ce va vâna – iată un lucru foarte dubios! După părerea mea, domnule Prince, e ceva putred aici! Vom mai auzi vorbindu-se de el, dacă va mai rămâne în regiune.

— Și dacă va dispărea?

— Mi-ar părea rău, sincer să fiu. În plus, aș rămâne și fără cele șaiszeci de uncii de aur, pe care nu mi le-a garantat decât cu cuvântul lui!

III.

Frigul revenise odată cu nopțile lungi și soarele își reîncepuse jocul de-a „v-ați ascunselea” la linia orizontului sudic, dispărând și apărând când vroia el, dar nimeni nu mai auzise nimic despre datornicul lui Malemute Kid.

Într-o dimineață înghețată din primele zile ale lui ianuarie, o sanie, încărcată din greu, se opri la cabana situată pe malul înalt al lui Stuart River. Conducătorul câinilor era Omul-cu-Piei-de-Vidră și, împreună cu el, mai venise un bărbat.

Noul sosit era Axei Gunderson. De câte ori se vorbea despre curaj, noroc, praf de aur de sute de dolari, se pronunța și numele lui Axei. El devenise eroul tuturor povestirilor despre forță, îndrăzneală și rezistență care se repetau din tabără în tabără. Când nu se mai discuta direct despre el, se amintea de femeia care-l însoțea la bine și la rău.

Așadar, Axei Gunderson era dăruit cu toate darurile zeilor. Înalt de aproape șapte picioare, cu o constituție herculeană, îi domina pe toți nu numai prin statura sa, ci și prin eleganța hainelor sale, căci Axei era unul dintre regii neîncoronați ai aceluiași Eldorado din Klondyke.

Pentru a-și duce trupul imens, de peste trei sute de livre² de oase și de mușchi, îi trebuiau niște mocasini enormi, iar când mergea prin zăpada afânată folosea niște rachete imense, cu o jumătate de metru mai late decât cele ale unui om normal!

Figura lui, cu trăsături aspre, necizelate, era pe potrivă trupului uriaș; avea sprâncenele groase, fălcile masive și ochii de un albastru palid. Toată ființa lui emana o forță neobișnuită!

Părul său, lung și des – blond ca grâul în spic sau ca o rază de lumină în noapte – îi ajungea până aproape de șolduri, căzând în valuri peste haina sa din blană de urs.

Când îl vedeai bătând potecile strâmte, cu un pas măsurat, mergând înaintea câinilor, îți aminteai, fără să vrei, de vechii regi ai mărilor; când bătea cu coada biciului în ușa cabanei lui Malemute Kid, ai fi zis că era unul dintre pirații din mările nordice, un viking plecat după pradă în ținuturile sudice, încercând să dărâme poarta unui castel.

Prince frământa aluatul pentru pâine cu brațele sale subțiri și albe, asemănătoare cu ale unei femei; din când în când arunca câte o privire noilor veniți. Aceștia erau cele mai diferite ființe pe care soarta le-a adunat vreodată la un loc, sub același acoperiș!

Necunoscutul, pe care Malemute Kid îl poreclise Ulise, îi stârnea curiozitatea în continuare, dar Axei Gunderson și femeia lui îl interesau parcă și mai mult.

Ea se resimțea după drumul lung parcurs în timpul zilei, căci fusese obișnuită cu cabinele de lux de pe vapoare sau cu compartimentele de clasa întâi ale trenurilor. Uitase de vremurile când soțul ei își extrăgea aurul din pământul înghețat al Klondyke-ului.

Obosită, își lăsase capul pe umărul imens al bărbatului ei, ca o floare delicată care se sprijină de zidul ce o protejează și răspundea leneșă la glumele făcute de Malemute Kid, în vreme ce ochii ei negri și mari se fixau uneori asupra lui Prince – bărbat frumos și viguros, care nu mai văzuse de mult timp o femeie frumoasă și căruia începuse să-i clocotească sângele în vene.

Soția lui Axei era ceva mai în vârstă decât ofițerul de poliție și provenea, probabil, dintr-un trib de indieni, dar era diferită de celelalte femei din rasa ei, căci călătorise mult, văzuse țări străine, avea un vocabular bogat și cunoștea foarte bine obiceiurile albilor, pe care femeile indiene le ignoră în mod voit. Dar nu uitase nici obiceiurile tribului ei. Putea să usuce peștele la soare și să pregătească oricând o mâncare bună din acest aliment sau să își facă un culcuș în zăpadă.

Ea mai cunoștea și obiceiurile căprioarelor din regiunile arctice, numite și „moose”, ale enormilor elani, corespondenții renilor europeni, ale uriașilor urși, ale vulpilor albastre și ale focilor din nordul înghețat. Cunoștea perfect pădurile și cursurile de apă din ținut, putea să urmărească un om sau un animal după dărele lăsate prin zăpadă sau pe gheață; nici obiceiurile păsărilor ori ale altor viețuitoare nu aveau secrete față de ea.

Totuși, îi plăcea să-și necăjească ascultătorii invocând tot felul de mâncăruri sofisticate, pe care le descria atât de sugestiv, încât cei de față simțeau că le lasă gura apă și începeau să discute ei înșiși despre bucatele care se găteau în lumea civilizată și care fuseseră uitate cu totul în Klondyke.

Aceasta era soția lui Axei Gunderson, femeie renumită în Klondyke, de care pomeneau mulți. Ea călătorea oriunde mergea soțul ei și poposiseră de multe ori în Northland.

La masă, Malemute Kid îi vorbi simplu și direct, ca unei vechi prietene, iar Prince, scuturându-și timiditatea pe care o manifestase la început, li se alătură. Ea făcu față cu succes acelei companii, în timp ce soțul ei, dotat cu o inteligență mai puțin sclipitoare, se mulțumea să o admire în tăcere.

Axei era tare mândru de ea... Orice privire sau mișcare de-a lui demonstra locul important pe care ea îl ocupa în viața lui.

Cât despre Omul-cu-Piei-de-Vidră, acesta mânca tăcut, uitat de ceilalți, care sporovăiau veseli la masă și, înainte ca ei să-și termine festinul, se ridică de la locul lui și ieși afară, la câini.

Curând, prea curând parcă pentru cei care rămaseră în cabană, își îmbrăcară cu toții hainele de blană, își puseră mănușile și ieșiră după el.

Nu mai ninsese de multe zile. Săniile lunecau pe pista dură care urma fluviul Yukon ca și când ar fi mers pe gheață netedă.

„Ulise” era primul. Cu a doua sanie veneau Prince și nevasta lui Axei Gunderson. În cea de-a treia se aflau Malemute Kid și uriașul cu părul lung și auriu.

— Este un adevărat noroc, Kid, îi zicea el acestuia. În plus, cred că afacerea este corectă și cinstită. Călăuza noastră nu a fost niciodată acolo, dar ne-a spus o istorioară foarte interesantă și mi-a arătat o hartă de care eu am auzit vorbindu-se, cu ani în urmă, pe când mă aflam în ținutul Kootenay. Aș fi vrut să veniți cu noi în această expediție, dar omul nostru este puțin cam ciudat și s-a jurat că renunță la tot dacă mai vine cineva cu noi. Așa că fiți liniștiți, Kid, nu pierdeți nimic dacă ne veți aștepta la cabană. Când ne vom întoarce, vă vom face un cadou frumos. Vă veți asocia cu banii în această

afacere și vă voi oferi jumătate dintre terenurile viitorului oraș. Nu, nu mă refuzați, insistă uriașul când văzu reacția celuilalt. Eu mă pricep bine la afaceri legate de aur și voi face tot ce-mi stă în putință ca treaba să meargă bine, dar se pare că voi fi depășit de evenimente, de aceea e bine să am oameni de încredere în jurul meu. Dacă totul va merge conform planurilor, aici va fi un al doilea Cripple Creek, prietene! Mă înțelegeți? Un al doilea Cripple Creek, unde plouă cu aur! Dacă vom lucra cum trebuie, vom câștiga milioane și milioane de dolari. De altfel, eu am mai auzit vorbindu-se de acest loc. Cred că și tu. Vom construi un nou oraș! Vor veni acolo mii de oameni, vom avea canalizare, un port fluvial, magazine, pompe de apă pentru exploatarea aurifere. Poate vom construi și o cale ferată care va trece chiar pe aici, joagăre mecanice pentru exploatarea forestiere, o centrală electrică... Vom face o bancă proprie, o companie comercială... Ce spui de toate astea? Gândiți-vă bine până când mă întorc!

Săniile se opriră la o haltă unde pista traversa gura de vărsare a lui Stuart River. O mare nesfârșită de gheață se întindea către est.

Verificară încă o dată frânghiile care țineau încărcătura, patinele săniilor, apoi își puseră rachetele. Axei Gunderson le strânse mâinile gazdelor sale și porni primul mai departe. Imensele lui rachete se scufundau câte o jumătate de metru în zăpadă, la fiecare pas, bătătorind zăpada, astfel că animalele de tracțiune puteau merge mai ușor pe urmele lui.

Soția sa porni cu cea de-a doua sanie, demonstrând o îndemânare deosebită, izvorâtă dintr-o mare experiență, în felul în care își folosea rachetele. Liniștea fu alungată de strigătele ce urau drum bun călătorilor. Căinii mârâiau, iar Omul-cu-Piei-de-Vidră le vorbea animalelor cu biciul cel lung.

IV.

Trecuseră săptămâni întregi, vreme în care Malemute Kid și Prince jucaseră destule partide de șah sau rezolvaseră probleme ale jocului, pe care le găsiseră în paginile prăfuite ale unei vechi reviste.

Kid se întorsese de la proprietățile lui din Bonanza și se odihnea câteva zile, înainte de a pleca iar, la vânătoare de căprioare.

Prince, care-și petrecuse o mare parte a iernii pe cursurile înghețate ale râurilor din ținut și pe pistele de sănii, suspina după viața fericită și căldura dintr-o cabană.

— Înaintează cu calul și atacă regele. Nu, nu merge... Să încercăm altfel!

— De ce avansezi pionul cu două pătrățele? Ți-l voi lua la mutarea următoare și, cu un sacrificiu de tură...

— Ai grijă! Îți faci o gaură în apărare și...

— Nu-i adevărat! Regele este păzit bine. Înaintează, o să vezi că merge astfel.

Partida era așa de interesantă că fu nevoie să li se bată de două ori în ușa până ce Malemute Kid deschise. În prag se ivi ceva care înainta împleticindu-se.

Prince, speriat, sări în picioare. Oroarea care i se citea în priviri era comună cu expresia din ochii lui Malemute Kid, care văzuse multe lucruri stranii la viața lui.

Ființa aceea ciudată înainta orbecăind către ei. Prince se dădu înapoi până ajunse la peretele pe care atârna pușca.

— Dumnezeu! Ce e asta? Murmură el.

— Nu știu, îi răspunse Kid. S-ar spune că este o ființă pe jumătate înghețată și care n-a mâncat nimic de multă vreme, continuă, refugiindu-se și el lângă un perete. Ai grijă, poate că e turbat, îl avertiză pe camaradul său, după ce închise ușa.

Necunoscutul înainta spre masă. Flacăra arzătoare a lămpii, alimentată de grăsimea topită, îi atrase privirile. Păru să se bucure la vederea ei și scoase un fel de strigăt îngrozit ca modalitate de exprimare a stării sufletești pe care o trăia.

Brusc, se lăsă pe spate, își duse mâna la buzunarul pantalonului din piele și începu să intoneze un cântec marinăresc: „Coboară pe fluviu, vapor american, Haideți copii, înainte cu toți, Să vedem dacă știe acest căpitan să ne conducă pe mări sub ale norilor porți...”

La fel de brusc se opri din cântat, avansă clătinându-se către etajera pe care se afla o bucată de carne și se repezi apoi la aceasta cu un urlet de lup. Înainte ca Prince ori Malemute Kid să intervină, necunoscutul începu să rupă, cu dinții lui puternici, hălci uriașe din carnea aceea crudă!

Urmă o luptă sălbatică între necunoscut și stăpânul cabanei și, în ciuda furiei acelui nebun, Malemute Kid ieși victorios, necunoscutul abandonându-și prada.

Prince și prietenul său îl așezară pe un scaun solid, dar nenorocitul căzu cu capul pe masă. O picătură de whisky îl făcu să-și revină puțin și Malemute Kid reuși să-i împingă pe gât o lingură de zahăr, pe care îl scosese din cutia atârnată pe un perete.

După aceea, necunoscutului i se dădu o fiertură caldă.

Sorbind cu nesaț lichidul îmbietor, privirile pierdute ale omului păreau a se mai limpezi. Necunoscutul acela, al cărui chip abia mai amintea de o ființă omenească, avea pielea feței plină de răni și crăpată de ger. Fără îndoială că omul înfruntase de nenumărate ori frigul arctic. Fiecare mușcătură a gerului îi adăugase o nouă cicatrice pe chipul bătut de viscole.

Pielea de pe fața lui, de culoare roșie-maronie, era dură și uscată, plină de tăieturi prin care se vedea carnea vie. Veșmintele-i murdare îi atârnavă în zdrențe. Blana pe care o purta îi fusese arsă într-o parte, probabil fiindcă se culcase prea aproape de vreun foc...

Malemute Kid, arătând cu degetul un loc unde pielea uscată a pantalonului fusese tăiată în bucăți mici spre a fi mâncată, așa cum obișnuiau să facă acei oameni ajunși în situații disperate pentru a-și potoli foamea, îl întrebă:

— Cine ești? Cum te cheamă?

Necunoscutul nici nu-l băgă în seamă.

— De unde vii? Îl întrebă iar stăpânul cabanei.

— Un vapor american coboară pe fluviu, se auzi glasul răgușit al străinului.

— Nu mă îndoiesc că nenorocitul acesta a venit pe fluviu, făcu Malemute Kid, scuturându-l ca să afle un răspuns mai clar și mai complet de la el.

Dar omul se dădu brusc înapoi și își duse mâinile la coaste, ca și când acțiunea lui Kid i-ar fi produs o mare durere.

Se ridică apoi încet în picioare, sprijinindu-se de masă.

— Ea... și-a bătut joc de mine... cu... ură în ochi... și... n-a vrut să... meargă cu mine...

Glasul i se stinse și fu cât pe ce să se prăbușească pe spate, dar Malemute Kid interveni și îl prinse cu vigoare de o mână, strigându-i:

— Cine? Cine n-a vrut să meargă cu tine?

— Ea... Unga... Râdea de mine... și m-a lovit așa... și așa... Apoi...

— Da?

— Apoi...

— Ce s-a mai întâmplat?

— Apoi... el nu mai mișca... zăcea pe zăpadă, de mult timp... Este încă... sub zăpadă...

Cei doi se uitară unul la altul, incapabili să înțeleagă ceva.

— Cine zace sub zăpadă?

— Și ea... Unga... Mi-a aruncat o privire... plină de ură... apoi...

— Apoi?

— A pus mâna pe cuțit... a dat așa... o dată... de două ori... Era slăbită... Eu am călătorit foarte încet... E plin de aur... acolo... Mult aur... mult... mult...

— Unde este Unga? Îl întrebă brusc Malemute Kid, scuturându-l mai tare. Cine știe? Poate că moare în clipele acestea, undeva, sub zăpadă, la câteva mile de noi, făcu el către Prince. Unde e Unga? Îl întrebă iar pe necunoscut.

— E... sub zăpadă...

— Vorbește, omule! Vorbește! Îi strigă Malemute Kid, strângându-l tare de mână.

— Și eu... voi fi sub zăpadă... dar aveam de plătit o datorie... Aveam o datorie...

Silabisea cuvintele cu glas slăbit. Brusc, se opri. Căută puțin prin geanta sa, scoțând la iveală o punguță:

— O datorie... de plătit... Cinci livre... de aur... provizii... Male... mute... Kid...

Epuizat, se prăbuși pe masă și ceilalți doi nu mai putură să-l trezească.

— Este Ulise! Făcu stăpânul cabanei, aruncând punga cu aur pe masă și părând mai liniștit. Pariez că nu-i mai putem ajuta cu nimic pe Axei Gunderson și pe soția lui. Haide, să-l culcăm pe nenorocitul acesta pe un pat și să-l învelim cu niște pături. Are sânge indian și pariez că va trăi. În plus, trebuie să-și termine povestea!

Tocmai îi tăiau veșmintele ca să-l scape de acestea, când dădură peste două răni recente, urmele unor lovituri de cuțit.

V

— Vă voi povesti în felul meu ceea ce s-a petrecut și mă veți înțelege. O voi lua de la început, vă voi vorbi despre mine, apoi despre femeie și, în cele din urmă, despre bărbat.

Omul-cu-Piei-de-VIDRĂ se apropie de sobă, la fel ca toți cei care nu se mai încălziseră demult la un foc adevărat și se tem că darul lui Prometeu le-ar putea scăpa printre degete. Malemute Kid potrivi fitilul lămpii și o așeză astfel încât să lumineze bine chipul povestitorului, în vreme ce Prince își căuta un loc cât mai aproape de cei doi, să audă cât mai bine.

— Sunt Naass, șef de trib și fiu de șef de trib, născut între apusul și răsăritul soarelui, în comiak-ul3 tatălui meu, în largul mării bântuite de furtună. Întreaga noapte oamenii s-au luptat cu talazurile, iar femeile scoteau apa care năvălea în barcă. Era o luptă pe viață și pe moarte. Spumele apei sărate au acoperit pieptul mamei mele, care a murit înainte de a se lumina de ziuă. Eu, însă, am trăit și am ajuns pe meleagurile natale.

— Unde? Îl întrebă Kid.

— În Akatan, una dintre Insulele Aleutine. Akatan, dincolo de Chignik, dincolo de Kardalak, dincolo de Unimak. Cum v-am spus, locuiam în Akatan, care se află în mijlocul mării, la marginea lumii. Mergeam pe mare pentru a prinde pești, vidre și foci. Toate colibe noastre sunt ridicate pe o bucată îngustă de uscat stâncos, aflat la marginea pădurii, lângă plaja aurie unde stau trase bărcile noastre. Tribul nostru nu era numeros. Existau și alte pământuri la răsărit de noi, alte insule ca Akatan. Oamenii din tribul meu credeau că tot universul este alcătuit doar din insule și nu îi interesa să știe mai mult.

Eu, însă, eram puțin diferit de ei. Pe nisipul de pe plajă se găseau scânduri aruncate de valuri și chiar o bucată dintr-o barcă pe care n-o construiseră nimeni din neamul meu. Îmi amintesc de un pin drept, frumos și înalt, care se afla în capătul insulei noastre, înconjurat din trei părți de mare. Pinul acela n-ar fi putut crește acolo. Se povestea că, demult de tot, veniseră doi oameni în locul acela și, zile în șir, așteptaseră și vegheaseră până când a venit anotimpul întunericii. Oamenii aceia ajunseseră pe insula noastră cu barca ale cărei resturi se găseau încă pe plajă. Erau albi ca și voi și slabi ca niște copii când dispar focile și vânătorii se întorc la colibe lor cu mâinile goale. Aflasem toate lucrurile astea de la bătrânii tribului, care și ei le știau de la părinții lor. Acei albi, străini de obiceiurile noastre, nu ne-au privit la început cu ochi buni. Dar, după o perioadă – în timpul căreia și-au refăcut forțele – fiecare dintre ei și-a clădit câte o colibă și s-au însurat cu cele mai frumoase femei din trib, cu care au avut copii. Astfel s-a născut și tatăl tatălui meu.

— Aha! Deci tu nu ești indian pur sânge, concluziona Malemute Kid.

— Cum v-am spus, eram diferit de ceilalți din trib, pentru că prin venele mele curge atât sângele indian, cât și cel străin al omului alb, venit de pe mare. Se povestește că aveam alte legi înainte de sosirea acelor doi bărbați. Ei s-au

dovedit însă certăreți și sălbatici, s-au luptat cu ceilalți din neamul meu, până ce nimeni n-a mai îndrăznit să-i înfrunte. Atunci au devenit șefii tribului. Au stricat vechile legi și au impus altele noi, potrivit cărora important era tatăl unui om și nu mama lui, așa cum fusese întotdeauna în neamul meu... Au hotărât și ca primul născut să aibă tot ceea ce îi aparținuse tatălui său, iar frații și surorile lui aveau să se descurce fiecare cum ar fi putut. Au mai făcut și alte legi, le-au arătat celor din trib un fel nou de a prinde peștii, de a vâna urșii numeroși din pădurile noastre, de a păstra proviziile pentru vremurile de foamete, când lipsurile îi chinuiau pe cei din neamul meu. Toate lucrurile acelea erau bune.

— Deci tu te tragi dintr-unul din acei șefi albi? Întrebă Prince, ca să fie sigur că nu greșea.

— Adevărat. Totuși, după ce au devenit șefi și nimeni nu mai cuteza să le înfrunte mânia, începură să se bată între ei. Cel al cărui sânge îmi curge prin vene l-a străpuns cu sulița de ucis foci pe tovarășul său. Copiii lor au moștenit cearta părinților lor. O mare de ură stăpâna familiile acestora și fiecare încerca să le vină de hac vecinilor săi. Așa s-a întâmplat până când m-am născut eu, căci toți urmașii lor s-au ucis între ei și eu am rămas singurul care le-am moștenit sângele. Ba nu, greșesc, rămăsese și o fată, Unga, dar care făcea parte din familia dușmană. Ea trăia împreună cu mama ei. Într-o seară, tatăl meu și tatăl ei, plecați împreună la pescuit, nu s-au mai întors. După mai multe zile, în timpul mareelor înalte, li s-au găsit cadavrele pe țărm. Muriseră încheștați într-o luptă teribilă, unul împotriva celuilalt, o luptă fără învins și fără învingător...

— Doar moartea le-a adus liniștea, murmură Prince.

— După descoperirea aceea, oamenii din trib s-au întrebat ce să facă cu mine și cu Unga, care moștenisem ura dintre cele două familii. Fără îndoială că urmașii mei aveau să se bată cu copiii ei... Mi s-a repetat insistent acest lucru atunci când eram mic. M-am obișnuit cu gândul acela și mă uitam la Unga ca la viitoarea mamă a dușmanilor copiilor mei. Mă frământa acest lucru și îi întrebam pe cei din jur de ce trebuia să se întâmple așa ceva. Ei îmi răspundeau că nu știu, dar că astfel fusese întotdeauna în familiile noastre. Mă mira că urmașii mei aveau să se bată pentru niște fapte uitate din trecut și mi se părea lipsit de sens. Dar mi s-a repetat insistent același lucru și când am devenit adolescent...

— Și?

— Mi-au zis să mă grăbesc, să am copii înaintea ei. Nimic mai ușor. Eram șeful tribului, mă bucuram de stima lor din cauza acțiunilor din trecut ale înaintașilor mei și datorită legilor date de ei. De asemenea, datorită bogățiilor pe care le aveam, orice fată ar fi fost mândră să se mărite cu mine. Dar nu-mi plăcea niciuna. Și părinții fetelor mă zoreau să-mi aleg femeia, zicându-mi că mulți o pețeau pe Unga și că, dacă ea ar fi avut copii înaintea mea, ai mei ar fi fost pierduți!

— Chiar așa credeai?

— Da. De aceea îmi căutam neapărat o fată. Într-o zi, tocmai pe când soarele se pregătea să apună, mă întorceam de la pescuit. Razele lui îmi băteau chiar în ochi. Vântul sufla slab și micile bărci de pescuit zburau pe marea înspumată. Brusc, barca lui Unga a trecut pe lângă mine, ea m-a privit, cu pletele-n vânt și cu obrajii umezi de spuma valurilor. Cum v-am spus, soarele mă orbea și nu eram decât un adolescent. Oricum ar fi fost, am simțit chemarea iubirii. După ce a trecut de mine, s-a întors și mi-a mai aruncat o privire, așa cum doar ea știe să facă. Din nou am simțit că sângele îmi clocotea în vene... Oamenii au început să strige după noi văzând că am trecut, cu caiacurile noastre, de leneșele comiak-uri și că ne îndreptam spre larg. Ea vâslea foarte bine. Eu îmi simțeam inima ca o pânză întinsă în vânt. Nu voiam să o depășesc și mă mulțumeam să mă aflu doar în apropierea ei. Vântul șuiera, marea era albă de spumă și, sărind peste valuri cum fac focile pe timp de furtună, parcurgeam ca fulgerul distanțele pe suprafața apelor.

Naass se ridicase de pe scăunel și, retrăind acele momente, crezându-se bărbatul care vâslea chiar în clipele acelea, părea că participă din nou la cursă. Undeva, dincolo de sobă, o revedea pe Unga, cu pletele în vânt, alergând peste valuri cu barca ei rapidă. Auzea vâjâitul vântului și simțea în nări aerul sărat al oceanului.

— Ea a ajuns prima pe țărm, își continuă el povestirea. A parcurs, râzând, plaja nisipoasă, până ce a ajuns la coliba mamei sale. Un gând minunat mi-a venit în minte în seara aceea, un gând demn de cel care era șeful tribului de pe Akatan. Astfel, la răsăritul lunii, m-am dus la Unga acasă și m-am uitat la bogățiile depuse de Yash-Noosh la ușa ei. Yash-Noosh era marele vânător care vroia să fie tatăl copiilor lui Unga. Și alți tineri își îngrămădiseră bogățiile la ușa colibeii sale, după cum erau obiceiurile noastre, semn că o doreau de nevastă. Fiecare încerca să aducă cât mai multe lucruri, încât grămada lui să fie cea mai bogată și mai mare.

— Și pe cine a ales Unga?

— Nu puteam să mă las mai prejos decât ei. Am început să râd sub cerul înstelat, sub razele lunii, de darurile lor. M-am întors acasă, unde se aflau bogățiile mele. Toată noaptea le-am cărat la ușa ei, astfel că, dimineața, grămada mea era cu mult mai mare și mai bogată decât a lui Yash-Noosh. Acolo se găseau, în afară de pești uscați la soare și afumați, patruzeci de piei de focă și zece blănuri de urs – animale pe care le omorâsem cu mâinile mele. Se mai găseau mărgelile, pături, stofe și multe alte lucruri pe care le căpătasem de la oamenii din răsărit, prin diverse schimburi și pe care ei le obținuseră de la alții, aflați mai departe, tot spre răsărit. M-am uitat deci la grămada lui Yash-Noosh și am izbucnit în râs, căci eu nu aveam egal în Akatan. Bogățiile mele le întreceau pe cele ale oricărui bărbat din trib, iar înaintașii mei rămăseseră în amintirea oamenilor ca bărbați curajoși, care făcuseră fapte deosebite, dăduseră legi noi și fuseseră vestiți pentru înțelepciunea lor.

— Și Unga ce a spus?

— De îndată ce s-a făcut zi, am mers pe plajă ca să trag cu ochiul la coliba ei. Grămada mea era neatinsă. Femeile zâmbeau și șușoteau între ele. Mă miram, fiindcă nimeni nu adusese atâtea bogății ca mine. În noaptea următoare, am mai adus niște lucruri și am pus chiar un caiac din piei tăbăcite, care nu fusese lansat la apă până atunci, dar a doua zi l-am văzut în același loc, neatins. Riscam să fiu făcut de răs față de ceilalți membri ai tribului... Mama lui Unga era șireată, iar eu m-am infuriat la gândul că mă acoperisem de rușine în fața tribului meu... De aceea, în cea de-a treia noapte, am mai dus ceva la ușa Ungăi. Grămada mea devenise enormă și am pus lângă ea și barca mea cea mare, care făcea cât zece caiacuri! În dimineața următoare, totul dispăruse.

— Deci Unga te-a ales pe tine, trase concluzia Malemute Kid.

— Așa mi-am zis și eu și am început pregătirile de nuntă. La sărbătoarea noastră au venit oameni tocmai de departe, din răsărit, care au sosit în Akatan numai pentru masa dată în cinstea tinerei familii. Unga avea patru ani mai mulți decât mine. Noi măsurăm anii prin revenirea soarelui pe meleagurile noastre, deci ea avea patru sori mai mult ca mine. Eram un adolescent, e adevărat, dar eram șeful tribului, fiu de șef de trib, iar vârsta nu conta.

— Și?

— În timpul sărbătorii noastre, un vas, ale cărui pânze se vedeau încă de departe pe marea liniștită, s-a ivit dinspre apus. Era dus de vânt către noi, iar oamenii de pe vas se munceau să arunce afară apa care năvălea peste ei. Toți trudeau din greu ca să-l mențină pe linia de plutire. La prova, un bărbat uriaș stătea în picioare, supraveghind neîncetat adâncimea apei și dând ordine cu glasul de tunet. Ochii îi erau de un albastru palid, ca al apelor. Pletele-i erau lungi și aurii, ca spicul grâului. Ai fi zis că era un leu de mare.

— Axei Gunderson! Zise Prince.

— În ultimii ani, noi mai văzusem vase de departe, dar acesta era primul care trăgea la țărmlul insulei Akatan. Sărbătoarea se întrerupse brusc, femeile și copiii fugiră și se ascunseră în colibe lor, în vreme ce bărbatul, cu arcurile și sulitele pregătite, îi așteptau pe străini. Dar, după ce au tras la țărml, noii veniți nici nu ne-au băgat în seamă, ci au continuat să-și vadă de ale lor. Cu ajutorul fluxului au pus vasul pe uscat, iar în timpul refluxului au putut să-și culce nava pe o coastă și să repare o gaură enormă din cală. Atunci, femeile s-au întors și sărbătoarea a continuat.

— Iar albi au plecat?

— Când a venit iarăși fluxul, ei și-au pregătit vasul de plecare, apoi au venit în mijlocul nostru. Au adus daruri și s-au arătat prietenoși. De aceea i-am lăsat să stea lângă mine și, fiind generos și bine dispus, am dat fiecăruia câte o amintire, cum făceam cu toți invitații mei, căci era ziua căsătoriei mele și eu eram șeful celor din Akatan. Bărbatul cu coama aurie se afla și el acolo. Era așa de mare și de puternic, încât ai fi crezut că pământul se cutremură sub pașii săi. A privit-o îndelung pe Unga, drept în ochi, stând cu brațele încrucișate, uite așa. A rămas astfel până la apusul soarelui. Când au apărut

stelele, s-a dus la vasul lui. Atunci eu am luat-o de mână pe Unga și am condus-o în coliba mea, ceilalți erau veseli, cântau și râdeau, iar femeile glumeau pe seama noastră, așa cum fac de obicei în asemenea împrejurări.

— Iar străinii au plecat, presupun, interveni Kid.

— Nu încă. Nu se stinseseră toate zgomotele petrecerii, că șeful străinilor a venit la mine. Mi-a adus niște sticle cu o băutură de culoare închisă. Am început să bem și eram foarte veseli. Nu uitați că eram un tânăr care trăise până atunci doar la marginea lumii... Curând, focul a început parcă să-mi alerge prin vene, iar inima îmi era mai ușoară ca oricând. Într-un colț, așezată pe piei de animale, Unga stătea tăcută. Ochii ei mari, larg deschiși, exprimau teama. Omul cu coamă de leu nu-și lua ochii de la ea. În cele din urmă, oamenii săi au venit încărcăți cu daruri și mi-au îngrămădit la picioare bogății necunoscute până atunci în Akatan. Erau puști mari și mici, praf de pușcă, gloanțe, topoare strălucitoare, cuțite din oțel, tot felul de unelte și lucruri ciudate, pe care nu le mai văzusem. Când m-a făcut să înțeleg, prin semne, că toate erau pentru mine, m-am gândit că era un om important pentru că dispunea de așa ceva. Îmi arătă însă că Unga trebuia să meargă cu el, pe nava lui. Vă dați seama? Vroia să o ia pe Unga cu el! Sângele părinților mei a început să-mi clocotească în vene. Am încercat să-l străpung cu sulița! Dar băutura pe care o înghițisem până atunci îmi luase toată puterea brațelor... Străinul m-a prins de gât, uite așa, apoi m-a izbit cu capul de perete. Am devenit neputincios ca un nou născut, căci picioarele nu mă mai țineau! Unga țipa și încerca să se prindă de lucrurile din jur. N-a reușit însă ca să reziste și uriașul a târât-o după el până la ușă. Apoi a luat-o în brațele lui imense și, în vreme ce ea îl trăgea de păr, râsul lui gros, asemănător cu zgomotul focii la împerechere, arăta că își bătea joc de toate eforturile ei. M-am târât pe plajă și mi-am chemat oamenii în ajutor... Erau însă prea fricoși... Doar Yash-Noosh a demonstrat că era bărbat. Ei l-au lovit însă în cap cu vâslele și s-a prăbușit cu fața în nisip, de unde nu s-a mai ridicat. Dușmanii au început să cânte în timp ce își desfășurau pânzele cele mari. Curând, nava lor a dispărut în zare, dusă de vânt...

Atunci, cei din tribul meu, mi-au zis că era bine așa, pentru că dispăruse cauza pentru care existase război între oamenii din Akatan. Însă eu n-am scos un cuvânt. Am așteptat luna plină, mi-am umplut caiacul cu pește și ulei, apoi am plecat spre răsărit.

Am văzut multe insule și diverse neamuri. Eu, care trăisem la marginea lumii și care o credeam micuță, am descoperit că era, de fapt, imensă. Cu cei întâlniți comunicam prin semne. Nimeni nu văzuse o corabie condusă de un bărbat uriaș cu o coamă de păr auriu. Mi se spunea să merg mai departe, spre răsărit...

Dormeam în locuri ciudate, mâncam lucruri neobișnuite, întâlneam pretutindeni chipuri necunoscute. Mulți râdeau de mine și mă credeau nebun dar, uneori, bătrânii îmi mângâiau fața și mă încurajau. Ochii tinerelor femei se

aprindeau când le povesteam despre vasul străin și când întrebam despre Unga și bărbații care o răpiseră...

Astfel, după ce am traversat marea furtunoasă, am ajuns la Unalaska. Acolo se aflau două corăbii, dar niciuna dintre ele nu era cea pe care o căutam. De aceea, am pornit mai departe, spre răsărit, iar lumea devenea din ce în ce mai mare.

În insula Unamok n-am aflat nimic despre navă, nici în insula Kadiak ori în Atognak. Într-o zi, am ajuns la o insulă unde oamenii făceau găuri mari în munte. Și acolo se afla ancorată o corabie, dar nici aceasta nu era cea căutată de mine. Oamenii o umpleau cu bucăți mari de piatră, pe care le scoteau din pământ. Acest lucru mi s-a părut prostesc căci, pentru mine, tot pământul era făcut din pietre de același fel.

Cei de acolo mi-au dat mâncare și m-au pus să muncesc alături de ei. Când vasul era gata să plece, căpitanul mi-a dat niște bani și mi-a zis că pot merge unde vreau. L-am întrebat în ce direcție pleacă și mi-a arătat că spre sud. Atunci l-am făcut să înțeleagă, prin semne, că doream să merg cu ei. Mai întâi a râs zdravăn, apoi a acceptat să mă urc la bord și să-i ajut pe marinari la manevre. Am învățat să mânuiesc parâmele, să strâng pânzele când sufla vântul prea tare, să supraveghez cârma. Se făcea simțit sângele moștenit de la înaintașii mei, oameni ai mărilor. Nu după mult timp, am început să le vorbesc limba.

Credeam că aveam să-l gădesc ușor pe cel pe care-l căutam, de îndată ce ajunsesem în mijlocul celor ca el. Dar, într-o zi, coborând pe țărm, după ce ancorasem într-un port, m-am plimbat ore în șir printre corăbii care semănau toate cu cea cu care fusese răpită Unga. Și erau mai multe decât degetele mele de la cele două mâini!

Corăbiile stăteau trase lângă țărm, pe o lungime de mai multe mile, înghesuite una într-alta, ca niște pești. Am trecut pe la fiecare, întrebând despre un bărbat uriaș cu o coamă de păr auriu. Au început să râdă și mi-au răspuns în diferite limbi. Am descoperit astfel că oamenii aceia veneau din locuri și mai îndepărtate decât mine.

Am mers în oraș și am cercetat cu atenție pe fiecare om întâlnit, în speranța că aveam să dau peste cel căutat. Dar era ca și cum ai căuta un pește printre miile de pești dintr-un banc. Nici măcar nu puteam să-i număr, așa de mulți erau!

Zgomotul din oraș aproape că mă asurzise... Am plecat mai departe spre sud, prin ținuturi arse de soare, unde câmpiile sunt acoperite de recolte bogate, unde orașele sunt locuite de bărbați grași ca niște femei, care mint mereu și n-au în suflete decât dragoste pentru aur. Și, în vremea asta, neamul meu din Akatan continua să pescuiască, să vâneze, să trăiască fericit, gândindu-se că lumea e atât de mică!

Niciodată nu am putut uita privirea iubitei mele Unga atunci când se întorcea de la pescuit... Știam că aveam să o regăsesc, când va fi timpul să fac asta. Mi-o închipuiam alături de mine, mergând fără grabă pe potecile liniștite,

la căderea nopții, sau însoțindu-mă la vânătoare, peste câmpul luminat de razele roșiatice ale soarelui ce răsărea.

Întotdeauna, în ochii ei exista o promisiune pe care doar o femeie ca Unga putea să o facă...

Rătăceam astfel prin sute de orașe. Într-unele găseam oameni buni, care-mi dădeau de mâncare. Alții, răi, își băteau joc de mine, mă goneau sau mă blestemau. Eu însă mă stăpâneam și mergeam mai departe, fără să spun nici un cuvânt... Ajungeam prin cele mai ciudate locuri, unde am văzut lucruri și mai ciudate. Uneori, chiar eu, șef de trib și fiu de șef de trib, munceam din greu pentru niște neisprăviți care-mi vorbeau urât și se purtau urât cu mine. Ei smulgeau aurul din pământ prin truda și suferința semenilor lor.

În ciuda eforturilor mele, n-am reușit să aflu nimic despre cei pe ale căror urme mă aflam, până ce m-am întors la țărmul mării, ca o focă la culcușul ei. Nimerisem într-un port dintr-un ținut nordic. Acolo am auzit povestiri extraordinare despre un uriaș cu părul auriu, care rătăcea pe mări și am aflat că era un mare vânător de foci... Chiar de curând, plecase într-o nouă expediție.

Aflând acele lucruri, m-am imbarcat alături de niște indieni siwash, barbari din nordul înghețat, care plecau și ei să vâneze foci. În perioada aceea se puteau doborî ușor multe animale de acest fel. Expediția noastră a durat mai multe luni, care mi s-au părut nesfârșite. Deseori i-am auzit pe marinari vorbind despre cel pe care-l urmăream și povestindu-i isprăvile, dar nu l-am întâlnit niciodată...

Am ajuns departe, în nordul înghețat, până în Insulele Pribyloff. Am ucis cete întregi de foci pe plajele acelea și le-am dus, calde încă, la bordul navei, încât grăsimea și sângele lor curgeau peste tot. Am fost atacați de un vapor cu aburi, care ne-a urmărit și a tras cu tunul după noi. Am ridicat însă toate pânzele și vântul puternic ne-a îndepărtat cu repeziciune de dușmanii noștri, dar marea a măturat puntea și o mare parte din prada noastră a dispărut în valuri...

Am scăpat deci ca prin minune, ajutați și de ceața care ne-a înconjurat, astfel că nu ne-au putut urmări mai departe.

Pe când fugeam de dușmani, cu sufletul la gură, tocmai aflasem că un navigator rătăcitor, cu păr auriu, se oprise pe Insulele Pribyloff, la neguțătorii de piei și, în vreme ce oamenii lui îi amenințau cu armele pe aceștia, a furat zece mii de piei proaspete din magazii unde erau puse la sare și le-a dus pe nava lui. În toate porturile se povestea despre lucrul acela și cred că era adevărat. În timpul numeroaselor mele călătorii pe mări, aflasem că trei popoare puternice, care stăpâneau nenumărate pământuri și vapoare, își trimiseseră navele pe urmele uriașului cu părul auriu, ale cărui isprăvi îndrăznețe erau pe buzele tuturor marinarilor.

Se vorbea și despre Unga, care-l întovărășea peste tot. Căpitanii îl lăudau... Cât despre ea, se povestea că îi luase obiceiurile și că era fericită cu

viața pe care o ducea. Dar eu știam că ea suspina, fără îndoială, după viața pe care o avusese alături de tribul ei, pe plaja aurie din Akatan.

A trecut multă vreme de când plecasem din Insulele Pribyloff până ce am ajuns într-un port care se află pe țărmurile unei mări imense și acolo am aflat că bărbatul cu părul auriu înconjurase întinsul ocean pentru a vâna foci, la răsărit, în apele rusești... Eu, care devenisem un adevărat marinar, m-am imbarcat alături de oamenii albi care mergeau și ei, la vânătoare de foci în aceleași locuri. În portul acela, nou pentru mine, se găseau doar câteva nave. Curând, am început să urmărim o ceată de foci și am pornit spre nord, mergând după ele în timpul lunilor de primăvară. Când femelele cu pui au intrat în apele rusești, oamenii noștri au început să murmure. Le era teamă, din pricina cețurilor în care dispăruseră multe vase pescărești. Marinarii au refuzat să muncească și căpitanul a fost nevoit să se întoarcă în locul de unde plecasem.

Eu știam însă că bărbatul cu părul auriu nu cunoștea frica și că, în mod cert, avea să urmărească focile până pe insulele rusești, unde puțini marinari îndrăznesc să ajungă. Astfel, am furat o barcă în timpul nopții, când marinarul de cart ațipise și m-am îndreptat spre sud, spre ținuturile călduroase și întinse de acolo pentru a găsi, în golful Yeddo, oameni hotărâți și care nu se temeau de nimic. Fetele din Yoshiwara erau micuțe de statură și slăbuțe, dar plăcute privirii. Eu însă nu puteam să mă opresc din drum, căci știam că Unga călătorea fără voia ei către nord, spre culcușurile focilor.

Cei pe care i-am întâlnit în golful Yeddo veneau din toate colțurile lumii. N-aveau nici credință, nici patrie și navigau sub pavilionul împăratului. Cu ei, am ajuns până pe țărmurile atât de bogate ale Insulei-de-Aramă, unde foarte multe piei de foci s-au îngrămădit lângă cele pe care le aveam deja. N-am întâlnit nici un om pe acolo, până în momentul plecării noastre.

În ziua aceea, ceața s-a risipit dintr-o dată. De noi s-a apropiat o corabie, urmărită de un vas de război rusesc, scoțând nori groși de fum prin toate coșurile. A trebuit să fugim imediat, deși vântul ne era potrivit. Corabia aceea se apropia tot mai mult de noi, dar și nava noastră lua viteză. Arunci l-am văzut în picioare, pe punte la pupa, pe omul cu părul auriu! Străbătea marea cu toate pânzele întinse în vânt, iar el era mândru de forța și de vigoarea sa!

Unga era acolo și am recunoscut-o de îndată. Bărbatul cu păr auriu a trimis-o însă la cabine, căci tunurile rusești începuseră să tragă. După cum v-am spus, corabia lor mergea mai repede ca a noastră și, în timp ce noi traversam două valuri, ei traversau trei... Turbat de furie, am alergat repede la cârmă, fără să iau în seamă gloanțele rușilor, căci ghicisem că omul cu păr auriu vroia să ne depășească și să scape de vasul de război, căruia urma să-i cădem noi pradă.

În clipa când au trecut pe lângă noi, cei de pe vasul rusesc au tras cu tunurile pe care le aveau la bord și ne-au doborât arborele mare. Vântul a început atunci să ne târască pe apă ca pe un pescăruș rănit. Ei însă au mers drept înainte și curând au dispărut în zare, așa că am pierdut-o iar pe Unga...

Vasul nostru a fost capturat de ruși. Ce puteam face?

Pielele proaspete ne dădeau de gol... Am fost duși într-un port rusesc. De acolo, am fost trimiși într-un ținut aproape pustiu, unde am muncit la minele de sare. Mulți dintre noi au murit, căci munca era grea și mâncarea puțină, dar câțiva am supraviețuit!

Naass își descoperi umerii, arătându-le multe cicatrice pe care le căpătase în urma loviturilor primite atunci. Impresionat, Prince îl rugă să se acopere, căci nu era o priveliște plăcută...

— Am trecut prin momente foarte grele, continuă șeful de trib. Uneori, mai fugeau câțiva spre sud, dar nu scăpau și erau aduși înapoi... Am reușit totuși ca, într-o noapte, să ne răsculăm, să punem mâna pe armele paznicilor noștri și să fugim spre nord. Țara aceea este imensă. Nu întâlneam decât câmpii fără de sfârșit, mlăștinoase și păduri care țineau cât vedeai cu ochii. Când s-a făcut frig și a început să cadă zăpada, ne-am rătăcit. Am mers astfel luni întregi prin păduri de unde nu puteam ieși...

Nu mai țin minte cât timp am mers prin ținutul acela... Hrana era greu de găsit și, de mult ori, ne culcam seara cu gândul că în cursul nopții aveam să murim, de foame sau de frig. În cele din urmă, când am ajuns la țărmul mării, eram doar trei supraviețuitori. Unul dintre noi, care fusese odinioară căpitan și plecase din golful Yeddo, din Japonia, cunoștea locurile pe unde puteam trece pe gheață, spre Alaska...

Sub conducerea lui, am mers astfel un timp îndelungat, nici nu mai știu cât. Apoi am rămas doar doi, el și cu mine... Dar reușisem să ajungem în nordul celuilalt continent! Acolo am dat peste cinci oameni străini, care locuiau în regiunea aceea. Ei aveau câini și blănuri, noi n-aveam nimic... Ne-am bătut cu ei, în zăpadă și i-am ucis, apoi le-am luat blănurile și câinii. Căpitanul a murit însă din cauza rănilor căpătate în luptă, iar eu am rămas singur.

Astfel, am pornit pe gheața care se topea și, la un moment dat, am ajuns pe un sloi care plutea în derivă. Am călătorit pe sloi până ce o furtună, venită dinspre larg, m-a împins pe un țărm. Am recunoscut golful Golwin. La Pastilik l-am întâlnit pe preotul Roubau, care mi-a dat provizii. După aceea, am mers spre sud, către ținutul ars de soare unde mai poposisem odată.

Câștigul expedițiilor pe mare scăzuse foarte mult. Cei care vânau foci câștigau puțin și riscau mult, astfel că echipajele s-au risipit, unul după altul. Nu mai puteam afla nimic despre cei pe care-i căutam, căci puținii căpitani și marinari care se mai îndeletniceau cu vânătoarea de foci nu-i mai văzuseră. M-am îndepărtat atunci de marea care nu se odihnește niciodată și am pătruns în interiorul continentului, unde copacii, casele și munții nu se mișcă și le găsești mereu în același loc. Am călătorit departe, foarte departe. Am învățat multe lucruri, chiar să citesc și să scriu, ceea ce mă bucura, căci mă gândeam că și Unga învățase, fără îndoială. Și, când aveam să ne întâlnim, când avea să vină ziua aceea... mă înțelegeți, nu voiam să fiu mai prejos...

Mergeam la întâmplare, dintr-un loc în altul, ca peștișorii care se lasă duși de curent fără a încerca să lupte împotriva lui. Aveam mereu ochii larg

deschiși și urechile la pândă și mă întâlneam cu oamenii care călătoreau mult, știind că ei mă puteau îndrepta pe urmele celor căutați de mine. În cele din urmă, am întâlnit un bărbat care venea din munți și aducea pietre care conțineau aur curat. Bărbatul acela îi cunoștea, căci îi întâlnise mai demult. Mi-a spus că erau bogați și că trăiau într-un loc unde scoteau aur din pământ. Mi-a mai pomenit de un ținut sălbatic și îndepărtat.

Am reușit să ajung acolo, în ținutul acela ascuns între munți, unde muncitorii trudeau zi și noapte, departe de lumina soarelui. Dar timpul întâlnirii mele cu Unga nu venise încă! Am tras cu urechea la ceea ce vorbeau oamenii între ei. Bărbatul cu părul auriu și Unga plecaseră de acolo foarte departe, tocmai în Anglia, pentru a atrage niște oameni cu mulți bani ca să facă o companie. Am văzut casa în care locuiseră și care părea mai curând un palat, într-o noapte, m-am furișat înăuntru printr-o fereastră. Am vrut să văd cum trăiau ei acolo. Am mers din cameră în cameră, gândindu-mă că doar regii și reginele o duceau ca ei... Totul era așa de frumos! Mi se spusese că avea grijă de Unga, deși albi nu manifestau o considerație deosebită pentru indieni. Totuși, era diferită de celelalte femei din Akatan căci – la fel ca și mine – avea și ea sânge străin în vene. Da, poate că el o ținea ca pe o regină, dar eu sunt șef de trib, fiu de șef de trib și plătisem un preț enorm pentru ea, acoperit în piei, blănuri, mărgelile și bărci.

Ce să vă mai spun? Am plecat din nou pe urmele lor, în Anglia și în multe alte locuri. Uneori, auzeam câte ceva despre ei. Alteori, aflam din ziare ce făceau... În ciuda eforturilor mele, n-am reușit însă ca să-i întâlnesc vreodată, căci aveau mulți bani și călătoreau repede, în vreme ce eu eram sărac... Dar au sărăcit și ei, la rândul lor. Într-o zi, brusc, averea le-a zburat și a dispărut ca un nor de fum. Toate ziarele scriau despre acest lucru. Apoi n-am mai auzit nimic despre ei. Eram însă sigur că aveau să se întoarcă în ținutul în care găsiseră aur.

Deoarece deveniseră săraci, lumea nu-i mai băga în seamă și nu mai știam nimic despre ei. De aceea, m-am întors în Alaska și am început să rătăcesc din tabără în tabără; ajungând până în nordul îndepărtat, în ținutul Kootenay, le-am regăsit urmele. Veniseră și plecaseră de acolo. Unii îmi spuneau că porniseră spre apus, alții că spre răsărit, dar eu am mers către Yukon. Călătoream neîncetat, când spre nord, când spre sud. Ar fi trebuit să fiu obosit, alergând prin întreaga lume. În ținutul Kootenay, am parcurs un drum lung și dificil împreună cu un localnic, care a găsit că era bine să moară atunci când foametea s-a făcut simțită. Acel om fusese în nordul Yukonului, pe un drum neștiut de ceilalți, traversând munții. Când a simțit că-i sună ceasul, mi-a dat o hartă și mi-a indicat un loc secret, în care mi-a jurat că se găsea mult, mult aur...

În vremea aceea, începuseră să vină mulți căutători de aur în nord. Eram sărac, așa că m-am angajat să conduc săniile cu câini ori să fiu curier. În rest, știți despre ce este vorba. I-am întâlnit pe cei doi la Dawson... Ea nu m-a recunoscut, căci trecuse multă vreme de când nu ne mai văzusem; în acest

timp eu mă maturizasem, mă schimbasesem foarte mult, iar viața ei fusese atât de plină de evenimente, încât îl uitase complet pe cel care plătitese un preț uriaș pentru a o avea de soție...

Cu ajutorul lui Malemute Kid, m-am răscumpărat din serviciul de curier în care mă angajasem. M-am întors la Dawson ca să aranjez lucrurile după gândul meu. După ce așteptasem atâția ani, nu mă mai grăbeam în clipele în care-l aveam pe cel urmărit în mâna mea! Cum v-am mai spus, aveam planurile mele... Re trăindu-mi în minte viața, îmi aminteam câte văzusem și de câte ori suferisem de foame, de frig, cât mă chinuisem prin nesfârșitele păduri rusești. După cum știți, i-am condus, pe el și pe Unga, către răsărit, către răsăritul spre care pleacă atât de mulți oameni și de unde se întorc atât de puțini...

I-am dus deci în locul unde oasele și blestemele nefericiților care voiau să se îmbogățească sunt amestecate cu aurul pe care nu-l vor mai vedea vreodată.

Drumul era lung și nu-l știam decât eu. Plecasem cu mulți câini, care mâncau mult și, cum săniile noastre nu puteau să meargă în orice condiții, trebuia să ne întoarcem înainte de venirea dezghețului. De aceea, din când în când, ne făceam câte o ascunzătoare în care lăsam hrană, ca să ne ușurăm săniile și să avem mâncare la întoarcere.

La Mequestion se aflau trei oameni. Ne-am făcut o ascunzătoare lângă tabăra lor și o alta la Mayo, lângă tabăra unor vânători – vreo douăzeci la număr, veniți din ținuturile sudice. După aceea, înaintând către răsărit, n-am mai întâlnit pe nimeni. Doar fluviul acoperit de gheață, pădurea nemișcată și marea liniște albă a nordului... Drumul era lung. Uneori nu reușeam să parcurgem mai mult de opt sau zece mile și seara dormeam neîntorși. Niciodată nu le-a trecut prin minte că eu sunt Naass, șeful din Akatan, care căutam să mă răzbun.

Începuserăm să ne facem ascunzători mai mici și, în timpul nopții, îmi venea ușor să mă strecor pe pista pe care o străbătusem ziua, ca să schimb locul ascunzătorii, în așa fel încât ei să creadă că hoți infomețați o prădaseră... În anumite locuri, cascadele se prăbușeau în fluviu și gheața de la suprafață era mai slabă și roasă de apele neliniștite. Într-o asemenea zonă, sania pe care o conduceam a spart gheața și a fost înghițită de apele involburate, cu câini cu tot! El și Unga și-au zis că fusese vorba de ghinion și nu de altceva, dar eu știam adevărul. Sania aceea ducea multe provizii și era trasă de câinii cei mai puternici. El, plin de vigoare, a început să râdă și era gata să înfrunte cele mai mari greutăți. A început să dea, din zi în zi, tot mai puțină mâncare câinilor, care au slăbit în așa hal, încât au ajuns să se mănânce între ei... „La întoarcere vom călători mai repede” spunea uriașul cu păr auriu, „fără sănii, fără câini și vom găsi de mâncare în ascunzătorile pe care le-am făcut.” În parte, avea dreptate... Proviziile s-au terminat, iar cel din urmă câine a murit în ziua în care am ajuns acolo unde se găsea aurul, alături de osemintele și blestemele oamenilor.

Pentru a ajunge la peștera situată între doi munți înalți – după cum ne arăta harta, care se dovedise foarte exactă – a trebuit să tăiem trepte în gheață,

la fel cum tai într-un zid de piatră. Dincolo de munți se afla o vale, dar aceasta nu se vedea când am ajuns noi acolo, căci era acoperită de zăpadă. Părea că, înaintea noastră, se găsea o câmpie întinsă, netedă. Din loc în loc, munții uriași, cu crestele înzăpezite, păreau că ating stelele... Brusc, în mijlocul acelei ciudate câmpii, care ar fi trebuit să fie o vale, zăpada s-a prăbușit în adânc. Pe niște oameni mai puțin căliți și neobișnuiți cu primejdiile nordului un asemenea lucru i-ar fi îngrozit peste măsură! Am privit în adâncul prăpastiei care se căscase la picioarele noastre și am căutat o cale pe unde să coborâm. Doar într-un singur loc, peretele abrupt permitea coborârea, dar cu mare greutate... „Parcă ar fi gura iadului” a spus bărbatul cu părul auriu și am pornit spre fundul prăpastiei.

Pe o ridicătură, aflată tocmai în adâncul văii, fusese construită o cabană. Probabil că omul care o făcuse aruncase grinzile tocmai de sus, de pe muntele pe care îl coboram noi. Cabana aceea era foarte veche. Mulți oameni muriseră acolo, în epoci diferite, iar pe bucăți de scoarță de mestecăn scrijeliseră cu cuțitul ultimele lor cuvinte și blesteme. Unul murise de scorbut; altuia, tovarășul de drum îi furase praful de pușcă și proviziile, după care fugise pe ascuns; al treilea fusese atacat de un urs și rănit; altul murise de foame, încercând zadarnic să vâneze ceva. Mai existaseră mulți alții care, nevrând să-și părăsească aurul găsit acolo, muriseră într-un fel sau altul, unul lângă celălalt. Iar aurul acela inutil, pe care-l strânseseră cu lăcomie, acoperea dușumeaua cabanei ca o pătură strălucitoare, încât părea un vis!

Bărbatul acela, pe care-l călăuzisem la cabană, era un om cu capul pe umeri. A hotărât ca doar să aruncăm o privire asupra bogățiilor din valea aceea, să ne dăm seama de valoarea metalului prețios și de bogăția filonului respectiv, după care să ne întoarcem de îndată, înainte de a ne pierde puterile. După ce aveam să ne aprovizionăm și să revenim cu forțe noi, urma să ne ocupăm cu adevărat de comoară.

Am cercetat deci filonul care cobora pe tot peretele muntelui. L-am măsurat de sus până jos, apoi am pus jaloane și am însemnat scoarța copacilor ca să arătăm că lotul acela era proprietatea noastră. Clătinându-ne pe picioare, slăbiți de foame, am urcat înaltul perete stâncos și am pornit pe drumul de întoarcere.

Până la capăt, Unga a mers între noi doi. O trăgeam cu toate puterile și cădeam deseori în zăpadă. Plini de speranță, ajungeam la ascunzătorile cu provizii, dar constatam că nu mai găseam nimic... Eu le ascunsesem bine și ei credeau că hoții, înfomețați, dăduseră peste mâncare. Degeaba îi înjura bărbatul cu păr auriu! Unga se dovedea foarte curajoasă. Ea îmi zâmbea și mă prindea de mână. „Ne vom odihni lângă foc” îmi spunea ea. „Ne vom scoate mocasinii, îi vom fierbe în timpul nopții, îi vom tăia bucăți și îi vom mânca.” Ceea ce eram forțați să și facem. Bucățică cu bucățică, ne devoram încălțăminte, noapte de noapte! Când se lumina de ziuă, ne strângeam la sfat și plănuiam ce aveam să facem mai departe. Următoarea ascunzătoare se găsea la cinci zile de mers. Trebuia deci să vânam ceva, ca să putem supraviețui.

Unga rămânea lângă foc, iar noi doi plecam la vânătoare... Mergeam deci să pândim o căprioară, dar eu căutam ascunzătoarea cu provizii și mă îndestulam, după care reveneam, odată cu el, lângă foc. Seara, slăbit de puteri, bărbatul cu păr auriu se prăbușea în zăpadă și se ridica tot mai greu. Eu, prefăcându-mă, la rândul meu, slăbit de foame, mă clătinam la fiecare pas, ca și când ar fi fost ultimul. Astfel că noaptea trebuia să mai tăiem câte o fâșie din mocasini, ca să prindem puteri.

Bărbatul cu păr auriu era totuși un viteaz. Sufletul lui, plin de energie, l-a susținut până în ultimele clipe. Nu se plângea cu glas tare, decât pentru soarta soției lui, Unga.

Nu-l slăbeam din ochi și mă țineam după ei, căci îi simțeam sfârșitul aproape... Se așeza pe zăpadă tot mai des, ca să se odihnească. Într-o noapte am crezut că avea să moară! Dar, în dimineața următoare, deși se clătina cumplit, a reușit să se ridice în picioare. Ai fi zis că era beat și îl așteptam, din clipă în clipă, să se prăbușească. Mai avea însă destulă putere, iar sufletul îi era tare. Voința îl susținu și în acea zi deosebit de grea pentru el...

În ziua aceea a reușit să ucidă două păsări destul de mari, dar nu a vrut să le mănânce. Nu-i trebuia foc pentru a le prăji. Cu toate că pentru el era o problemă de viață și de moarte să mănânce ceva, nu se gândea decât la Unga și a pornit spre tabără cu vânatul. Nu mai mergea, ci se târa pur și simplu pe zăpadă, cu ajutorul mâinilor sale puternice. M-am apropiat de el și i-am citit moartea în privire. Dar chiar și în clipa aceea, dacă ar fi mâncat o pasăre, s-ar fi restabilit. Bărbatul cu păr auriu își aruncase însă pușca și ducea păsările în gură, ca un câine!

Eu mergeam în picioare, pe lângă el. M-a privit o clipă, în vreme ce se odihnea și s-a mirat de rezistența mea. Am ghicit aceste lucruri, căci el nu mai putea să vorbească și, când buzele i se mișcă, nu reuși să scoată nici un sunet, într-adevăr, era un viteaz! Am simțit că inima mi se înmuia... Dar amintirile din trecut mi-au revenit în minte. Mi-am retrăit suferințele, chinurile produse de frig, de foame, am revăzut pădurile nesfârșite din ținuturile rusești... În plus, Unga era a mea. Plătisem pentru ea un preț uriaș în piei, blănuri și mărgele...

Astfel, am mers mai departe prin pădurea înghețată, într-o tăcere adâncă. Fantomele trecutului pluteau prin aer, în jurul nostru. Am revăzut plaja aurie din Akatan, întrecerea caiacurilor la întoarcerea de la pescuit, colibele de la marginea mării. Bărbații care se făcuseră singuri șefi, înaintașii mei și ai Ungăi, care dăduseră legi noi tribului nostru, al căror sânge curgea prin venele mele și pe care voiam să-l unesc cu cel al femeii Unga, din tribul meu, nu mă lăsau singur. Alături de mine mergea Yash-Noosh, cu părul plin de nisip, ținându-și încă sulita în mână, ca atunci când îl omorâseră... Știam că venise timpul ca bărbatul cu păr auriu să plătească pentru toate crimele sale... Și revedeam promisiunea din ochii iubitei mele Unga...

Am mers astfel prin pădurea înghețată și, curând, am simțit în nări fumul de la focul din tabăra unde se afla Unga. Atunci m-am aplecat asupra lui

și i-am smuls păsările din dinți. S-a întors către mine, foarte mirat și s-a oprit. Căuta cu mâna, încet, cuțitul pe care-l purta la brâu, dar eu i l-am luat și mi-am apropiat, zâmbind, chipul de ochii lui. Dar nici în clipele acelea bărbatul cu păr auriu nu înțelegea!

Atunci, folosindu-mă de gesturi, m-am prefăcut că beam dintr-o sticlă, că aveam stivuită o grămadă de piei și de bogății și i-am amintit astfel tot ceea ce se petrecuse în noaptea nunții mele... N-a spus un cuvânt, dar a înțeles. Nu-i era însă teamă. Un zâmbet disprețuitor i s-a ivit pe buze. Chipul lui exprima o mânie neputincioasă, iar faptul că descoperise cine eram cu adevărat, l-a făcut să-și adune, pentru câteva clipe, toate puterile rămase.

Mai avea puțin de mers până în tabără, dar zăpada era groasă și el se târa încet, foarte încet. O dată, a rămas întins pe nea atât de mult timp, că a trebuit să mă uit în ochii lui, să văd dacă mai licărea viața. Apoi s-a străduit să mai înainteze un pic...

În cele din urmă, am zărit focul din tabără. Unga a venit lângă el. Bărbatul cu păr auriu își mișca buzele, dar nu putea scoate nici un sunet. Atunci, m-a arătat cu degetul, ca să o facă pe Unga să înțeleagă, după care s-a prăbușit în zăpadă și a rămas așa vreme îndelungată. Probabil că și acum tot acolo este...

Eu n-am zis nimic, ci m-am apucat să prăjesc păsările. Apoi i-am vorbit femeii în vechiul nostru grai... Nu mai auzise pe nimeni care să-l folosească de atâția ani de zile... S-a ridicat în picioare, a deschis larg ochii, surprinsă, apoi m-a întrebat cine eram și de unde știam limba aceea.

„Sunt Naass”, i-am răspuns eu. „Naass, chiar tu ești, Naass?” a spus ea, uimită și s-a apropiat de mine, ca să mă vadă mai bine. „Da, sunt Naass, șeful tribului din Akatan, fiu de șef de trib, din același neam ca și tine.”

Ea a izbucnit în râs. După tot ce am văzut și am făcut, jur că n-aș mai vrea să aud un asemenea râs! Mi-a înghețat sufletul... M-am așezat jos, în tăcere, alături de mort și de femeia care râdea neconținut.

„Să mergem”, i-am zis, căci mă gândeam că o luase razna. „Să luăm provizii și să plecăm. Avem cale lungă până în Akatan.”

Ea își ascunsese chipul în părul bărbatului înghețat și nu se oprea din râs... Mă gândeam că avea să fie încântată că mă vedea iar și că ar fi vrut să ne amintim de vechile timpuri, dar bucuria ei se manifesta foarte ciudat.

„Să mergem!” i-am zis, trăgând-o de mână. „Drumul e lung și se face noapte. Să ne grăbim!” „Unde?” m-a întrebat ea, oprindu-se brusc din râs. „La Akatan”, i-am răspuns eu. Mă așteptam ca să i se lumineze chipul de bucurie la acest gând. Dar ei îi apărură un zâmbet amar pe buze. „Cum? Să mergem la Akatan, tu și cu mine, mână în mână, să mergem acolo ca să trăim în colibe murdare și să mâncăm pește și grăsimi și să avem un copil? Un urmaș de care să fim mândri? Vom uita de restul lumii și vom fi fericiți, foarte fericiți! E foarte bine... Să mergem, să ne grăbim spre Akatan!”

O priveam tăcut și înțelegeam că înaintea mea se afla o străină. Îmi aminteam noaptea în care fusese răpită de lângă mine... Atunci strigase din

toate puterile, îi smulsese părul bărbatului cu care se luptase... Nu uitasem nici prețul pe care îl plătisem pentru ea, nici câți ani o așteptasem.

Am prins-o de mână și am vrut să o trag după mine, cum îi făcuse odinioară uriașul cu părul auriu. Însă ea s-a dat înapoi și s-a pregătit să se lupte, ca o pisică sălbatică care trebuie să-și apere puilul. Am fost nevoit să-i dau drumul.

Ea s-a așezat lângă mort și a căzut pe gânduri. Flăcările tremurătoare ale focului aruncau umbre mișcătoare pe albul zăpezii. Am început să-i povestesc cum fusese viața mea în toți acei ani. I-am descris peregrinările mele pe mări necunoscute, în țări străine, cât o căutasem și cât suferisem de foame și de frig, i-am reamintit promisiunea pe care mi-o făcuse odinioară. Nu i-am ascuns nimic. I-am povestit cum ascunsesem rezervele de hrană, cum l-am răpus pe uriașul cu păr auriu, i-am spus tot ce se întâmplase în ultimele zile. Pe măsură ce-i vorbeam, privirea i se aprindea. Tot sufletul i se oglindea pe chip. Întineream iar, căci era privirea ei, a lui Unga, cea care alerga pe plajă râzând, către coliba mamei ei! Neliniștea, foamea, așteptarea chinuitoare, totul se topea în privirea ei și dispărea. Venise timpul să fim iar împreună! Îi simțeam chemarea inimii. Aș fi vrut să-mi las capul în poala ei și să uit... Ea deschise brațele, iar eu am vrut să o strâng la piept. Dar, brusc, în ochii ei am văzut un fulger de mânie și am simțit o lovitură cumplită în coaste, apoi încă una. Unga mă lovide cu cuțitul!

„Câine!” mi-a strigat, cu un rânjet plin de ură pe chip. „Nenorocitul!”

Apoi a continuat să râdă atât de tare, că pădurea răsuna de hohotele ei. După care s-a întors la căpătâiul mortului.

După cum v-am spus, mă lovide de două ori cu cuțitul. Era însă slăbită, fiindcă nu mâncase demult și loviturile ei nu fuseseră prea puternice. În afară de asta, nu-mi era scris să mor încă. Aș fi vrut să rămân acolo, să închid ochii și să adorm pentru totdeauna, alături de cei care-mi ieșiseră în drum și îmi schimbaseră viața, trăgându-mă după ei pe drumuri lungi și necunoscute... Dar mai aveam o datorie de plătit și nu puteam să mă odihnesc!

Drumul de întoarcere era lung, gerul cumplit și hrană nu se prea găsea. Celelalte ascunzători pe care le așezasem lângă taberele de vânători, la Mayo și Mequestion, fuseseră descoperite și nu mai era nimic în ele... Dar nici cei care ne mâncaseră proviziile nu scăpaseră cu viață.

Gerul nemilos și lipsa vânatului îi uciseseră... Pe drumul de întoarcere n-am găsit decât cadavre... Apoi am ajuns aici, după multe chinuri. La voi am dat de hrană și de foc. Mult foc...

După ce spuse cuvintele acelea, Naass se apropie de sobă și, în tăcerea care se lăsă, lumina tremurătoare a lămpii arunca umbra lui mișcătoare pe pereții cabanei.

— Și Unga? Îl întrebă Prince.

— Unga? A refuzat să mănânce din păsări. L-a cuprins în brațe pe cel mort și și-a ascuns fața în părul lui auriu. Am aprins un alt foc, lângă ea.

Atunci ea a plecat de acolo... Am mai aprins un foc. N-a vrut să mănânce nimic! Probabil că acum zac amândoi sub zăpadă...

— Și tu? Ce ai de gând să faci? Îl întrebă Malemute Kid.

— Nu știu. Akatan este o insulă mică și nu am de ce să mă întorc să trăiesc tocmai la marginea lumii. De ce aș mai trăi? Ar trebui să mă duc la poliție, la comandantul Constantin. Mi-ar pune fiare la mâini și la picioare. Apoi, într-o zi, mi-ar pune o funie în jurul gâtului și aș dormi liniștit.

— Dar e vorba de o crimă, interveni Prince.

— Liniște! Îi zise Malemute Kid. Sunt lucruri care ne depășesc înțelegerea și puterea de judecată. Cine a greșit? Cine a avut dreptate în toată povestea asta? Nu-i vom judeca noi!

Naass se apropie și mai mult de foc. În cabană se lăsă o tăcere grea, în vreme ce fiecare om de acolo vedea în fața ochilor imagini ciudate și retrăia un trecut care exista ca o ființă vie în mințile lor...

SFÂRȘIT

1 Ținut legendar, considerat fabulos de bogat în aur, pe care conchistadorii spanioli îl credeau situat undeva în nord-estul Americii de Sud.

2 O livră este egală cu aproximativ o jumătate de kilogram.

3 Barcă de pescuit caracteristică populației din Insulele Aleutine.